

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

SINNERS

consumed

SOMME SKETCHER

SINNERS' 4 NON à' àIOUS RO OTIR.F.F.

SINNERS
consumed

SOMME SKETCHER

Tüketilen Günahkarlar

Copyright © 2022 by Somme Sketcher

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, ABD telif hakkı yasasının izin verdiği durumlar dışında, yayıncının veya yazarın yazılı izni olmadan herhangi bir biçimde çoğaltılamaz.

Bu roman tamamen bir kurgu eseridir. İçinde tasvir edilen isimler, karakterler ve olaylar yazarın hayal gücünün eseridir. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Kapak Tasarımcısı: The Pretty Little Design Co.

Editör Hafif El Düzenleme

A NOTE FROM

Samme

Sevgili okuyucu,

Tüketilen Günahkârlar'ın bir kopyasını aldığınız için teşekkür ederim! Umarım yazmayı sevdiğim kadar okumayı da seversiniz.

Günahkârlar Tükendi'nin bir düetin ikinci kitabı olduğunu hatırlatmak istedim. Penny ve Rafe'in hikâyesi Günahkârların Mahkûmiyeti ile başlıyor. Ayrıca, Adsız Günahkârlar'ı okumadıysanız, önce onu okumanızı şiddetle tavsiye ederim, çünkü olay örgüsünün çoğu o kitaptan bu kitaba taşınıyor.

Okumaya başlamadan önce bu kitabın karanlık bir aşk romanı olduğunu bilmelisiniz. Alkolizm, intihar, cinayet, cinsel saldırı ve çocuklara yönelik cinsel saldırı gibi birçok tetikleyici unsur bulunmaktadır. Lütfen riski kendinize ait olmak üzere okuyun.

Sevgiler,

Somme x

İÇİNDEKİLER

Başlık Sayfası Telif

Hakkı

Somme'dan Bir Not

[Birinci Bölüm İkinci](#)

[Bölüm Üçüncü](#)

[Bölüm Dördüncü](#)

[Bölüm Beşinci](#)

[Bölüm Altıncı Bölüm](#)

[Yedinci Bölüm](#)

[Sekizinci Bölüm](#)

[Dokuzuncu Bölüm](#)

[Onuncu Bölüm On](#)

[Birinci Bölüm On](#)

[İkinci Bölüm On](#)

[Üçüncü Bölüm](#)

On Dört Bölüm On

Beş Bölüm On Altı

Bölüm On Yedi

Bölüm On Sekiz

Bölüm On Dokuz

Bölüm Yirmi Bölüm

Yirmi Bir Bölüm

Yirmi İki Bölüm Yirmi

Üç Bölüm

Yirmi Dört

Yirmi Beş

Yirmi Altı

Yirmi Yedi Yirmi

Sekiz

Bir Ay Sonra

Ayrıca yazan

Somme Connect

with Me

CHAPTER

One

Penny

Raphael barın diğer tarafındaki bir koltukta otururken barın arkasında durun. Gözleri yumuşak bir parçaya şişmiş parmaklarının arasında bir poker fişi dönüyordu.

Salon bu kadar kan için fazla temiz. Çok aydınlık, çok sessiz. Vücudundan damlayan günahları neredeyse duyabiliyorum - bazıları onun, bazıları değil - ve ayaklarının dibindeki halıyı kırmızıya boyuyor.

Terli avuçlarımı barın üzerine koyup yutkunuyorum.

"Birini aramamı ister misin? Kardeşini mi?" Dudakları mizahsız bir sırtışa dönüşüyor ve Gabe'in kanlar içindeki çıplak bedenini ve ön camdan bana attığı tehditkâr bakışı hatırlıyorum. Ürperiyorum. "Diğer kardeş, yani."

Başını bir kez sallar. Peki
o zaman.

Terlikli bir ayağımı diğerine sürüyerek, şöminenin üzerindeki dede saatinin birkaç tik takı boyunca ona bakıyorum. Karmakarışık siyah saçlarına ve açık yakasına göz gezdiriyorum. Yata bindiğimiz anda centilmen kişiliğini bir arada tutan dikişleri attı - yaka iğnesi ve kol düğmeleri. Yüzme platformunun üzerinden sekerken, Pasifik'te kaybolmadan önce onları yakalamayı başardım. Şimdi titreyen elimin yanındaki elmas zarlı kol düğmesine bakarken, nasıl olup da birilerini kandırdıklarını merak ediyorum.

Arıza böyle bir şey mi? Ben bilemem. Sonunda annem koridordaki pikabın önünde çıtırçıtlak durup Whitney Houston'ın en yürek burkan baladlarına eşlik ederek ağlasa da ya da babam kafasını defalarca banyo aynasına vursa da, ölümleri yavaş oldu. Geldiğini görmediğim ani bir çatlamadan ziyade, beklediğim parçalanmadan daha fazlasıydı. Kol düğmesinden başımı kaldırıp Raphael'e döndüğümde, bana doğru baktığını görünce irkildim. Hayatta kalma içgüdünüzü harekete geçiren türden bir umursamazlıkla kararmış, yarım gözlü bir bakış. Bir yabancının gözünde görseniz yolun karşısına geçmenize ya da dikiz aynasında sizi karşılasa bir Uber'den atlamanıza neden olacak türden.

Likör duvarına dönüyorum. Yüz ifadesi beni korkuttuğu için değil, kalçalarımın arasındaki boşluğu ısıtmaması gerektiğini bildiğim için. Ben hastayım.

İlk yardım çantasına ve bir şişe Smuggler's Club viskisine uzandım.

"Votka."

Omuzlarım geriliyor. "Ne zamandan beri votka içmeye başladın?"

"Viski içersem beni öpmeyeceğini söylediğinden beri."

Sıcak bir gelgit başıma baş dönmesi, mideme sıcaklık taşıyor. Bu his, arkamı döndüğümde ve gözlerinde hiç mizah bulamadığımda daha da yoğunlaşıyor.

Barın arkasından çıkıp salonu geçiyorum ve onun yörüngesine giriyorum, kalbim her adımda biraz daha hızlı atıyor. Gözleri beni takip ediyor, bacaklarım görüldüğünde sertleşiyor.

"Üzerine bir şeyler giy Penelope. Adamlarım gemide ve bugün başka kimseyi öldürmek istemiyorum." Koltuğunda geriye doğru çöküyor, kırık elini saçlarında dikkatsizce gezdiriyor. "Şu lanet kalçalar," diye mırıldanıyor yine duvardaki yavan parçaya bakarak.

Öldürmek. Yani Blake öldü. Tanrım, belki de sadece küçük bir beyin sarsıntısı falan geçirmiştir diye düşünmüştüm. Bu kadar kötü ne yapmış olabilir ki?

Blake'in vücudunun Raphael'in arabasının kaputundan seken sesiyle uyanmanın şokuyla, bir adamın pijama şortu ve atlet cinselleştirmesinin nasıl kendi sorunu olduğunu tartışacak halim yok. Merkezim dışında her yerim uyuşmuş bir halde, kanepenin koluna asılı örtüyü alıp kendi etrafıma sarıyorum. Her şeyim var

İçkiyi ve ilk yardım çantasını sehpanın üzerine koyup barın güvenliğine geri dönmeyi düşünürken Raphael'in kolu fırlıyor, bacaklarımın arkasına dolanıyor ve beni kalçasına çekiyor.

Nabzım şurup gibi bir ritme yavaşlıyor, düzgün atamayacak kadar yapış yapış. Vücudunun battaniyeden sızan ve içime işleyen sıcaklığıyla görüşüm kararıyor. Sert ve sıcak ve tehlike ondan sonik bir dalga gibi yayılıyor.

Belimi sıkıca kavlıyor ve gözlerim koluna kayıyor. Kol düğmelerinden kısa bir süre sonra ceketini çıkardı ve şimdi kolları sıvalı, mürekkepli ön kolları da kanla kaplı. Elmaslar Kralı beklentiyle bana bakıyor.

Arkamı dönüp ilk yardım çantasını alıyorum. Bir kalp atışı omzuma çarparken ve sıcak, ağır nefes boğazımı gıcıklarken umursamazlık takınılacak en kolay ifade değil. Zayıf poker suratım, beyaz ve kırmızı kutuyu açarken parmaklarımın titremesiyle hemen bozuluyor.

Boş boş, içindeki yabancı nesnelere bakıyorum. "Bekle; bunu Google'da aratmam lazım."

Kalçamdaki kanlı bir kavrama zıplamamı engelliyor. "Berrak sıvı salın solüsyonu. İçine bir pamuk batırın." Büyük, kırık bir pençesini kalçamın kıvrımına sürerek içime ateş gibi bir ürperti gönderiyor. "O zaman ellerimi temizle."

Görevime zar zor konsantre olabiliyorum; bakışları altında kabarmakla ve kalçamdaki eli beni hiç etkilemiyormuş gibi davranmakla çok meşgulüm.

Pamuğu parmak eklemlerinin üzerinde gezdirirken duraklıyorum. "Bu acıtabilir."

Gülüşü paslı ve kulaklarım ısınıyor. "Sanırım hayatta kalacağım."

Yaralarını beceriksizce silerken ve burnumu kıvrırırken bakışları yanağıma baskı yapmaya devam ediyor. Gerginlik iyice artarak hareketlerimi yavaşlattığında, "Parmak eklemlerinin kırılmamasıyla övünen bir adama göre, ilk yardım çantasını kullanmayı iyi biliyorsun," diyorum.

Bu sefer gülüşü daha yumuşak. "Ben haydut bir aileden geliyorum.

Zamanında birkaç kurşun yarısından fazlasını sardım."

Yaptığım işi incelemek için sağ elini kaldırıyor ve tatmin edici bulduğunda bacağımdan yukarı kaydırıp karnımın alt kısmına yerleştiriyor. Serçe parmağının kasık kemiğimin üzerinde durduğunu hissetmek, kalçalarımı birbirine sürtme isteği uyandırıyor. Bir sonraki nefesim titrek ve düzensiz çıkıyor. Üzerinde çalışabilmem için sol elini hareket ettiriyor.

"Artık sen de bir haydutsun," diye mırıldanıyorum, daha fazla pamuğu tuzlu suyla ıslatarak. "Blake ne yaptı?"

"Beni kızdırdı."

Yutkunuyorum. "Yani onu sen öldürdün."

Avuç içi karnıma daha sert bastırıyor ve çenesi omzuma dayanıyor.

"Kendisine ait olmayan bir şeye bakıyordu."

Derin sesi dipsiz ve kısa bir an için gözlerimi kapatıp onun içine düşünüyorum. Benim hakkımda mı konuşuyor? Blake arabaya kaputtan sekip beni uyandıracak kadar yakındı. Bu ve genel olarak bana karşı ürkütücü davranışları, beni 'süzüyor' olmasını makul kılıyor ama Raphael'in bunu söyleme şekli omurgamın sertleşmesine neden oluyor. Çünkü sözlerinin sonuna ağır bir ima eklenmişti. Onun yerine bana aitti.

Panik ve kızgınlık beni eşit oranda dolduruyor. Onun tüm kıyafetlerini dişlerimle parçalamak için sürekli vahşi bir dürtü duyuyor olmam, erkekler hakkındaki tüm inançlarımı aniden pencereden dışarı attığım anlamına gelmiyor. Hiçbir erkek beni Raphael Visconti kadar... sersemletmemişti, ama bu aniden onun erkeği olduğum anlamına gelmiyor.

O bir anomali, istisna değil.

Pamuğu ıslak bir şekilde yere bırakıyorum ve ona bakmak için dönüyorum. Tanrım, çok yakın. Burnum onunkine değecek kadar yakın. Nefessizliğimi bastırıp bakışlarımı sertleştiriyorum.

"Ben de sana ait değilim."

Mizahsız bir sırıtış dudaklarını geriyor. "Seni istemiyorum Penelope." İhmali canımı yakmaya vakit bulamadan elini çeneme götürüyor ve beni orada kavırıyor. "Ama yine de seni alacağım ve sonra seni mahvedeceğim."

Göz kırpıyorum. "Ne?"

"Adil olan bu," diyor, duygudan yoksun bir ses tonuyla.

Korkunç bir dehşet duygusu omuzlarımla üzerinde geziniyor ve ensemleri sıkıyor. "Neden?" Nefes alıyorum.

Hiçbir şeyi kaçırmıyor. "Çünkü beni mahvetmen an meselesi."

Bir cevabım yok ama önemli değil. Sıcak eller kalçalarıma inip beni kaldırana ve odadan dışarı çıkarana kadar bunu yapamazdım.

CHAPTER

Two

Penny

AK-KAD DUVARLAR, KREM HALI ve kan damlaları bir bulanıklık içinde geçiyor. Yılanla göz teması kuruyorum

Raphael'in gömleğinin açık yakasının altından hain başını çıkarıyor ve boynunu sıkıca kavriyorum.

"Nereye gidiyoruz?" Gerçi kalbim zaten biliyor. "Yatak odama."

"Neden?" Fısıldıyorum.

Kollarını kığımın altına doğru kaydırıyor. "Böylece seni becerebilirim Penelope. Başka neden olsun ki?"

Bu sorunun cevabını ben de biliyordum ama bu, tenimi elektriklendiren şoku durdurmadı. İpeksi sesinin cümlelerin etrafını sarışındaki küstahlık. Umursamazca, gerçekçi, sanki beni becermek onun Tanrı vergisi hakkıymış gibi. Sanki onun olmadığını söylediğimde beni duymamış gibi. Mantıklı, sanırım. Tanrı ona her şeyi vermiş.

Nabzım klitorisimde o kadar şiddetli atıyor ki vücudumun geri kalanı güçsüz hissediyor. Yine de bir tür protesto yapmam gerektiğini biliyorum. Alnımı göğsüne çarpıyorum ve yarım yamalak bir hareketle onun pençesinden kurtulmaya çalışıyorum.

"Seni becermek istemiyorum, göt herif."

Omzu bir kapiya değiyor ve kapıdan içeri dalıyoruz. Bir eli kalçalarımın arasından kayıyor ve beni pijama şortumun üzerinden kavıyor. Gözlerimin başımın arkasına yuvarlanmasına neden olan sert, cüretkâr bir tutuş. Artık nemli olan eli tekrar kalçama geliyor.

Tek söylediği "Hı-hı," oluyor. Raphael beni yatağa fırlatmadan önce yılanın sırtışını yakalıyorum.

İki kez zıplıyorum, sonra yatak başlığına tırmanıyorum ve sanki bir cankurtaran salı gibi sırtımı ona dayıyorum. Sanki beni yatağın ayak ucunda beliren, umursamaz bakışlı, 1.80 boyundaki canavardan kurtaracakmış gibi.

Göz göze geliyoruz ve yarı kapalı gözleri beni tehlikeli suların derinliklerine çekiyor. Sinirlerim damarlarımda örümcekler gibi dolaşıyor, çünkü blöf yaptığından tam olarak emin değilim. Ama sonra gömleğinin üst üç düğmesini açıyor ve birden blöf yapıp yapmadığı umurumda olmuyor.

Nefesim daralıyor ve onun beni izleyişini izliyorum, gözleri vücudumun üzerinde dolaşıyor, sanki nereden başlayacağını düşünüyor. Battaniyeyi salon ile mutfak arasında bir yerde kaybettim ve şimdi Raphael'in arabasında uyumak için en kısa şortumu giydiğim için kendime lanet ediyorum.

Dikkatim kemerinin altından süzülen şişkinliğe kayıyor.
Kendimi korumak için bacak bacak üstüne atıyorum.

"Kızları becermeden önce randevuya götürdüğünü
sanıyordum?" Gözleri göğüslerimin üzerinde geziniyor.

"Öyle mi?" diye soruyor kuru bir sesle. "Öyle derler."

Şeytani bir sırıtış dudaklarını eğiyor. "Peki başka ne
diyorlar?"

Yutkunuyorum. "Sadece arkadan
düzüştüğünü." Bakışları benimkine yöneliyor,
siyah parlıyor.

"Ne kadar centilmenim."

Hızlı bir hareketle gömleğini çıkarır, kanlı bir yumruk
haline getirir ve yere fırlatır.

İsa, Meryem ve Yusuf. İncil'deki diğer tüm karakterler de.
Pencereden sızan sabah güneşinin aydınlattığı adam kas ve
günah yığınının ibaret ve vücudunu boyayan hiçbir
mürekkep kaslarını ya da duruşunu gizleyemiyor. Kanlı
pençesini karın kaslarına sürterek yatağa doğru tembel bir
adım atıyor; bu hareket ağzımın beklentiyle sulanmasına ve
ayak parmaklarımın korkuyla kıvrılmasına neden oluyor.

Bana temkinli bir şekilde bakıyor. Kendimizi talihsiz bir
durumun içinde bulmuşuz ve kaderimize razı olursak
sonuçları daha az acı verici olacakmış gibi kollarını açıyor.

"Sanırım haklıydın."

Göğsündeki iskambil kâğıtlarını ve kutsal yazıları kesen
güneş ışını, sözlerinin anlamını gizliyor: Ben centilmen
değilim.

Bu kadar sersemlememeliydim. Başından beri biliyordum. Barda ona doğru yürüdüğüm ve bakışları çalıntı elbisemin yırtmacından etimi ısıttığı andan beri. Ama sanırım gerçekte yüzleşmek fanteziden daha korkutucu.

Ve Raphael Visconti tüm günahkâr ihtişamıyla çok korkutucu.

Clink, thawp. Kemerini bir pazu esnemesiyle ilmeklerinden kayıyor. Kırbaç şaklaması gibi bir ses ve beni hemen ayıltıyor. İçgüdüsel olarak gözlerim kapıya kayıyor ve yeterince hızlı koşarsam canavarı geçip geçemeyeceğimi merak ediyorum. Hiç şansım olmadığına karar verip bir iniltiyi bastırıyorum ve onun yerine kalçamın yanındaki çarşafa bakıyorum. Titreyen bir elimi krem rengi Mısır pamuğunun üzerinde gezdiriyor ve sanki tedirginliğime bir delik açacakmış gibi boktan bir şaka yapıyorum.

"Çarşaflarını ütülediğini biliyordum."

Yatağın altından hayvani bir homurtu dökülüyor. Güçlü bir el bileğimi kavrayıp beni dümdüz çekmeden önce siyah boxer'ın altına batan mürekkebi yakalamak için tam zamanında yukarı bakıyorum. Tavan geldiği gibi kayboluyor, bir futbol sahasından daha geniş omuzlar ve onun kadar yeşil gözler tarafından engelleniyor.

Vay canına. Sadece 1.80 boyunda ve düz bir omurgaya sahip olmama rağmen kendimi daha önce hiç küçük hissetmemiştim. Sanırım yazın kalçaları sürtünen çoğu kız aynı sorunu yaşıyor, ama Raphael'in sıcak, ağır vücudu üstüme çöküp beni çelik kasları ve kötü niyetiyle yatağa sabitlediğinde, bir tutulma tarafından yutulmuş gibi hissediyorum.

Hezeyan yaratan sıcaklığa rağmen, topuzumu tutup başımı geriye doğru çektiğinde ve yüzünü boğazıma dayadığında ürperiyorum. "Bana bir iyilik yap Penelope," diye hırslıyor hızla atan nabzıma karşı. "Adımı inlemediğin ya da sikimi yalamadığın sürece o lanet çeneni kapalı tut." Topuzumdan bir kez daha çekiştiriyor, klitorisimde bir kez daha çatırdıyor. "İçinden çıkan boktan şeylerden bıktım usandım."

Öfkeli olmam gerektiğini biliyorum, ama lanet olsun, et ve kas altında erirken öfkeli olmak zor. Düşünmek zor. Gövdesi vücudumdan aşağı kayıyor, elleri de onu takip ediyor, ta ki kalçalarımın arasına girene kadar. Kalın, şiş parmakları şortumun bel bandının üzerinden kıvrılıyor ve kalbim atmaya tamamen bırakıyor.

Hay sikeyim. Ofisinde başladığı işi bitirecek mi? Bununla başa çıkabilir miyim bilmiyorum. Sadece fikriyle bile başa çıkamadım. Bunu düşünerek duş başlığını klitorisimde dört kez kullandım ve daha önce üçüncü hayali yalamayı geçememiştim-

Oh, Tanrım. Şortumu bacaklarımdan aşağı yırtıyor ve dalgın dalgın savurduğu şort arkasındaki gölgelerde kayboluyor. Amımı örten dantel şeride hızlıca bakıyor, sonra yüzünü içine gömüyor.

Nefesim ılık, ıslak basınç karşısında titremeye dönüşüyor. Biraz benim, biraz onun. Derin bir zevk dalgası merkezimden uzuvlarıma doğru bir orman yangını gibi yayılıyor, sıcak ve kontrol edilemez.

Hayatta kalamayacağımı biliyorum.

Dilinin tangamın kumaşını girişime doğru ittiğini hissettiğimde, inlememek için dişlerimi alt dudağımın üzerine kenetliyorum. Doğru ruh halinde olmayabilirim ama bu adama beni kırma zevkini tattırmama arzum içgüdüsel.

Gözlerimi sıkıca kapatıp bacaklarımın arasında olanlardan başka bir şey düşünmeye çalışıyorum ama tangamı da çekip çıkardığında bu imkânsız hale geliyor. Göz kapaklarım tam zamanında açılıyor ve külotumu yumruklayıp şifonyerine doğru fırlattığını görüyorum. Odanın içinde uçuyorlar ve bir lambanın üzerine düşüyorlar.

Bana bakıyor. "Artık benim."

"Külotumu falan mı beceriyorsun?"

Klitorisime sert bir fiske vurulduğunda gözlerimin önünde yıldızlar parlıyor.

"Ya da başka bir şey."

Tanrım. Külotumun içinde otuzbir çektiği düşüncesi başımı döndürüyor. Bu çok kaba, çok centilmenlik dışı ve ne kadar gururlandığım müstehcen. Sert bir çekişle bacaklarımı ayırıyor, dizlerimi yatağa kenetliyor ve aralarındakini inceleyecek kadar doğruluyor.

Kan kulaklarımda çınlıyor. Hafif bir esinti amımı ve uyluk içlerimi kaplayan kayganlığı serinleterek beni titretiyor. Raphael başını hafifçe sallıyor, sonra şaşırtıcı derecede nazik bir başparmağını aşağıdaki saç tutamının üzerinde gezdiriyor.

"Seni tam istediğim gibi yapmışlar Queenie," diye mırıldanıyor. Sonra sesi sertleşiyor. "Tabii ki yaptılar."

Queenie mi? Arabada bana böyle dediğini hayal ettiğimi sanmıştım. Neden bana Queenie diyor? Ama sonra dirseklerinin üzerine düşüyor, omuzlarını dizlerimin altına kaydırıyor ve girişten klitorise kadar yalıyor. Bu düşüncüyü hemen, Raphael Visconti'nin yüzünü amıma gömmediği zamanlar için Sorular etiketli bir kutuya koyuyorum ve başımı yastığa yaslıyorum.

Dilinin bir sonraki sıcak, ıslak darbesi daha yavaş geliyor, klitorisime öfkeli bir emişle noktalanıyor. Kendimi nefesimi yavaşlatmaya ve kalçalarımı gevşetmeye zorluyorum, çünkü sadece bundan sağ çıkamayacağımı değil, bu hızla önümüzdeki beş saniyeyi de atlatamayacağımı biliyorum.

Kanım buhara dönüşüyor ve yükseliyor, yatağın üzerinde bir pus oluşturuyor, her çılgın yalama, sert emme ve gırtlaktan gelen iniltiyle daha da kalınlaşıyor. Vücudumdaki her sinir güneşe kayıyor ve canlanıyor. Tanrım, şimdiden boşalamıyorum. Kısmen beni ne kadar azdırdığını bilmesini istemediğim için -her ne kadar dili girişime her girdiğinde çıkan özensiz seslerden belli olsa da- kısmen de ne kadar acınacak derecede deneyimsiz olduğumu bilmesini istemediğim için.

Sadece iki erkekle seks yaptım; ikisi de beni becermedi. Sanırım makyajlı bir Honda'nın arkasında buna pek yer yok. Zaten beni boşaltmak umurlarında değildi.

Raphael'in coşkusuna rağmen, onun da benim zevkimi umursamadığından eminim. Elleri beni öyle sıkı kavlıyor ki

Kırık eklemleri etimin içinde kayboluyor. Beni istediği yerde tutuyor, kalçalarımı yukarı doğru eğerek benden daha uzun, daha öfkeli turlar alıyor.

Şu anda, nedeni umurumda bile değil. Her yalama, bir öncekinden daha büyük ve daha korkutucu yeni bir hezeyan dalgası getiriyor.

"Oh, kahretsin," diye inliyorum, ani bir hız değişikliği için dilini klitorisimin etrafında döndürdüğünde. Onaylayarak inliyor ve yüzünü içime daha derin gömüyor.

Basınç artıyor, beni çıldırtıyor, boşalmaya o kadar yakınım ki tavan üzerimde nefes alıyor. Yatak çarşaflarını bırakıyorum ve parmaklarımı onun kalın saçlarına geçirip başını geriye çekiyorum.

Gözlerimiz çarpışıyor; benimki çaresizlikle dolu, onunki kızgınlıkla kararmış.

"Sanırım ben-"

"Sakin buna cüret etme."

Klitorisime son bir kez dokunduktan sonra beni ellerimin ve dizlerimin üzerine fırlatıyor ve arkamdaki boşluğu kapatıyor.

"Bunlar. Lanet olası. Uyluklar, Penelope," diye tıslıyor. Elleri bacaklarımın arkasından yukarı doğru kayarken ve kıcımlı avuçlarken sert ve bencil. "Bu kalçalar yüzünden üniformayı değiştirmek zorunda kaldım."

Tenim beklentiyle uğuldamasına rağmen kaşlarımı çatıyorum. "Bu kalçaların nesi var?"

Kıcıma sert bir tokat attı. Başım yatağa düşüyor ve yastığın iniltilerini emmesine izin veriyorum.

"Beni kızdırıyorlar."

Neden bahsettiğine dair en ufak bir fikrim yok ama umurumda da değil. Kıcıımı kavrayıp dişlerini bir yanağıma batırdığında değil. Bembeyaz bir acı amıma doğru çılgınca bir yol açıyor ve orada tatmin edici bir zonklamaya dönüşüyor.

"Ow!"

"Kapa çeneni."

"Tanrım," diye homurdanıyorum yastığa doğru. "Çekici olduğunu sanıyordum."

Karanlık bir kıkırdama am dudaklarımı serinletiyor. "Yatak odasında olmaz, Queenie."

"Evet, saçmalık. Onlarla böyle konuştuğunuzda neden birileri sizi beceriyor-oh, Tanrım."

İki parmağını içime sokarak alaycılığını kesip atıyor. Çıldırııcı basınç, kalçalarımın her isteksiz sallanışında büyüyüp çiçek açarken, boğazımdan boğuk bir ses yükseliyor ve odayı dolduruyor.

Arkamda, Raphael bir memnuniyet sesi çıkarıyor. "Çok sıkısın, bebeğim. Sen çok..." Boşta kalan eli, hayal kırıklığıyla dolu bir şekilde kıcıma tekrar şaplak atıyor. "Cazzo. Sei perfetta."

Beynimdeki nöronlar Yeni Başlayanlar İçin İtalyanca'da öğrendiklerimle ateşlenirken titrek bir iç çekiyorum.

"Daha fazla," diye mırıldanıyorum yastığa, beni duymasını istediğimden tam olarak emin değilim. Ağır göğsünü sırtıma bastırarak karşılık veriyor, bir eliyle başımı destekliyor. Ona bakmak için dönüyorum. Lüks pamuğun üzerinde duran kırık, kanlı bir pençe, bir saatten kısa bir süre önce bir hayatı

sona erdirdi. Benim için.

Gözlerimi sıkıp kapatıyorum. Bu düşünce beni uçurumun kenarına yaklaştırmamalı.

Raphael parmaklarını içimde daha derine itiyor ve orada tutuyor. Dudakları yüklü bir soruyla kulağımın kabuğuna yaklaşıyor.

"Bu amcığın içinde başka kaç parmak vardı Penelope?"

Ses tonundaki şiddet, sıfırdan büyük herhangi bir sayının çok fazla olacağını söylüyor, ancak deneyimsizlik konusundan kaçınmak istiyorum, bu yüzden küstahlığa dönüyorum.

"Bilmiyorum. Toplanacak çok fazla parmak var."

Bu bana amıma sert bir itiş ve kıcıma bir ısırık kazandırdı. Başımın yanındaki elin çarşafın etrafında kıvrıldığını görmek için tam zamanında göz kapaklarım açıldı.

"Az önce sana baktığı için bir adam öldürdüm. Parmaklarını içine soktukları için birkaç kişiyi daha öldürmeyeceğimi mi sanıyorsun?"

Nefesim kesiliyor ve aldığım zevk daha da artıyor. "Sadece söylüyorum; böyle bir zamanda çok fazla matematik var."

Parmaklarını aniden geri çekiyor. Boşluğun ve çaresizliğin bir karışımı onların yerini alıyor, ama sadece birkaç dakika sürüyor, sonra elastik bir bel bandının koptuğunu duyuyorum ve uzunluğunu sert bir itme ile bana itiyor.

Duvarlarım genişlikten ve şoktan yanıyor, boğazımdan bir çığlık kopuyor. Raphael'in başı benimkini takip ederek yastığa uzanıyor ve yanağımın yanında dinleniyor. "O zaman kaç sakin var, ukala?"

Yanıt olarak boğuk bir hıçkırık çıkarıyorum ve başımı ondan yana çeviriyorum. Arkamda, karnının kıcıma doğru gerildiğini hissediyorum. Duraklıyor, sonra yavaşça, neredeyse sonuna kadar çekiyor ve daha dikkatli bir şekilde tekrar içime giriyor.

Kürek kemiklerimin arasındaki boşluğa hafif bir öpücük değdiğinde, omurgam sertleşiyor ve göğüs kafesimin içindeki boşluğu sıcak ve tatsız bir şey dolduruyor. Bu hareket, sert ellerle ve güneydeki yanmayla çelişiyor. Ona alışmamı sağlamak için nazik olmaya çalışıyor.

Hiç hoşuma gitmedi.

Ama birkaç tembel itişten sonra nefesim yavaşlıyor, ateş çok daha zevkli bir sıcaklığa dönüşüyor. Ağırlığımı ona daha fazla uyum sağlayacak şekilde ayarlıyorum ve her yavaş kayışta ve sırtımdan yukarı sıçrayan karanlık nefeste, içimdeki ağrı umutsuz bir nabza dönüşüyor.

Daha fazla, çığlık atmak istiyorum. İçime girdiğin gibi sik beni.

Diğer kızları becerdiğin gibi beni de becer.

Ama bunu isteyecek alçakgönüllülüğe sahip değilim. Bunun yerine alnımı yastığa bastırıp sırtımı kamburlaştırarak onu daha derine çekmeye çalışıyorum.

Bir el saçlarımı karıştırıyor ve topuzumu çıkarıyor. Kızıl saç telleri omuzlarıma dökülüyor, sonra Raphael onları avucunun içine alıp boynumun dibinde tutarken gözden kayboluyor.

"Kaç sik Penelope?" diye tekrar soruyor, bu sefer ses tonu daha yumuşak.

Demek bu konuda ciddi. Ona yalan söylemeye kararlıyım. Onu kızdırmak istiyorum. Beni daha sert becermesini istiyorum.

Omuzlarımı gerdim ve çarpışmaya hazırlandım. "Sayılamayacak kadar çok."

Raphael şiddetli, ateş saçan bir vuruşla içime girerken sırtımdan vahşi bir tıslama geçiyor. Başım yatak başlığına çarpıyor ve tekrar içime girdiğinde eli tacımın üstüne iniyor.

Bunun bir sonraki darbeyi hafifletmek için olduğunu fark ediyorum. Bu hareket fazla nazik, fazla centilmence ve içimde bir kızgınlık kıvılcımı çakıyor.

Elinden kurtulup ona dönüyorum. Gözlerimiz kilitleniyor ve bir sonraki nefesim kesiliyor.

Hay sikeyim. Kral gibi görünüyor. Beni sikerken her mürekkepli kası kasılıyor. Neden kadınları sadece arkadan siktiğini şimdi anlıyorum. Onları kazığa oturtmasını izlerken hayatta kalamayacaklarını biliyor ve eğer yaparlarsa, tekrar becerilmek isteyeceklerine şüphe yok.

Diğer kızlar. Bir delilik anında, beni de onları becerdiği gibi becermesini istediğimi düşünmüştüm ama şimdi bu fikir içimi acıyla dolduruyor.

Göz temasımız derinleştikçe itişlerini yavaşlatıyor ve bakışları ısınıyor.

Aşırı çalışan beynimin partiye katılmaya karar vermesine sinirlenerek ön kollarımın üzerinde dinleniyorum ve kıcımlı aletin uzunluğuna çarpıyorum.

"Kaç kadın becerdin, Raphael?" Ben de karşılık verdim.

Çenesi geriliyor ve başını geriye atarak tavana doğru İtalyanca karanlık bir şeyler tıslıyor. Saçımı bırakıyor ve elini boğazına götürüyor. Gözleri tekrar aşağı indiğinde, manyak gibi kıcıma bakıyor.

"Bunu tekrar yap."

Ani güç değişimi meme uçlarımı sıkılaştırıyor. Yarı kapalı gözlerle onun beni izleyişini izliyorum, sikinin ucuna kadar kayıyor ve kendimi orada tutuyorum. Bakışları şaşkınlıkla benimkilere kayıyor.

"Lütfen deyin."

Ba-dum. Ba-dum. İki kalp atışı geçiyor, göğsümü yarmakla tehdit ediyor. Aptalca bir an için, gerçekten söyleyebileceğini düşünüyorum.

Düşündüğümünden daha aptal olduğumu anlamam için bir an daha geçmesi gerekiyor.

Elleri kalçalarımı öyle sıkı kavıyor ki tenimi morartmakla tehdit ediyor. Kısıtlama ya da merhamet olmadan kendini içime sokuyor ve gözlerimi başımın arkasına gönderiyor.

"Lütfen?" Hırladığını duyuyorum. "Yalvarmamı mı istiyorsun?"

Her öfkeli itişte kalçalarımın arasında ısı yükseliyor. Kahretsin, dolgunluktan ve erkeklikten o kadar sarhoş oldum ki aşırı doz alacağımdan korkuyorum. Başımı yastığa gömüyorum ve üç saniye boyunca kumaşı ısıyorum, ta ki başka bir tıslama kulaklarıma dokunana ve parmaklarım saçlarımı örene kadar.

Raphael saçlarımı öyle sert çekiyor ki kucağında dik bir pozisyona çekiliyorum. Sırtım onun sert göğsüne yaslanıyor, kalçalarım onunkilerle aynı hizaya geliyor.

"Yalvaran bir adama mı benziyorum Penelope?" diye hırlayarak yeleğimin ve sütyenimin askılarını indiriyor. Kupları aşağı doğru katlıyor ve sonra sinirli bir homurtuyla arkadan çözüp gözden uzağa fırlatıyor.

Kısaca, yağmurdan sıırıslıklam olmuş bir arabaya geri dönüyorum, radyoda Driving Home for Christmas çalıyor. Hangi paralel evrende Raphael Visconti sütyenimi çıkarmam karşılığında bana siyah bir Amex verdi?

Serin hava çıplak göğüslerime dokunur dokunmaz, göğüslü elleriyle onları ısıtıyor ve kendi zevkine göre şekillendiriyor. Meme uçlarım ilgi ihtiyacıyla ağrıyor ve onları başparmağı ile işaret parmağı arasında sıkıldığında hayal kırıklığına uğramıyorum.

"Siktir," diye inleyerek başımı köprücük kemiğine yaslıyorum. İçimde o kadar derine inene kadar kendimi gevşeterek sikine sürtünüyorum, kığım tabanıyla aynı hizaya geliyor.

Mürekkepli ön kolunu belime dolayarak bedenimi kendisine sabitliyor. Diğer eli klitorisime doğru kaymadan önce göğsümü son bir kez sıkıyor.

İki parmağını bastırdığı anda oyunun bittiğini anlıyorum. Aşağı yukarı okşuyor, alt göbeğimdeki alevleri beni yakmakla tehdit edene kadar körüklüyor.

Onun sikine karşı sallanıyorum ve parmaklarına karşı itiyorum, yüksek olanı kovalamak için çaresizim. "Durma," diye nefes alıyorum, yuvarlanıyorum

Raphael'in dişleri boğazımda elektrikli bir yol açtığında başımı yana çeviriyorum. "Ben-"

Parmakları klitorisimi terk ederken gözlerim açılıyor. "Sen ne-?"

"Lütfen de," diye alay ediyor.

Sözlerini özümseyerek kalçalarımın dönüşünü yavaşlatıyorum. Benimle dalga geçiyor olmalısın.

O kadar uçmuşum, o kadar ateşliyim ki, lütfen diyemeyecek kadar inatçı olmama rağmen, tartışamayacak kadar da çaresizim. Bunun yerine kendi elimi kalçalarımın arasına götürüyorum.

Raphael bir eliyle bileklerimi yakalıyor ve kabaca başımın üzerine doğru çekiyor. Karanlık bir kıkırdama sırtımı titretiyor. "İyi denemeydi."

Parmak eklemlerini zonklayan klitorisime sürterek yeniden yavaşça hareket eden bir titreme yaratıyor. "Lütfen de Penelope."

Tutuşuna karşı mücadele ediyorum ama kıpırdamıyor. "Siktir git."

"Bunun hangi dilde olduğunu bilmiyorum ama İngilizce'de lütfen böyle denmez."

Baskı tekrar arttıkça nefeslerim hızlanıyor ve çıldırtıcı bir an için aptal oyununu unuttuğunu düşünüyorum. Ama tırnaklarım kalçasına battığında ve ben bir çığlık attığımda, baskıyı geri çekiyor.

"Hayır," diye inledim. "Söyle."

"Hayır-"

Beni tekrar okşadığında panik içinde başımı sallıyorum, başıma geleceklerle başa çıkamayacağımı biliyorum.

"Durma."

"Ne diyorsun Penelope?"

"Yapamam-"

"Sadece söyle."

"Lütfen."

Dudaklarımdan umutsuz, soluk soluğa bir inilti çıkıyor ve Raphael'in parmakları beni daha sert ve daha hızlı ovarken bile, bu sesin daha sonra beni rahatsız edeceğini biliyorum.

Ama şu anda umurumda bile değil. Hezeyan damarlarımda patlıyor, kanımdaki tüm oksijeni tüketiyor. Ateş kızışıyor, sonra rahatlamayla dolu uyuşuk bir sıcaklığa soğuyor.

Başım Raphael'in göğsünde ağırlaşıyor ve amıma vuruşları yumuşak ve nazik hale geliyor. Nefes alış veriş yavaşlıyor.

"Aferin kızıma," diye fısıldıyor ve boynuma şefkatli bir öpücük konduruyor.

İyi kız. Bana böyle seslenmesinden nefret etmiyorum; bunun göğsümde bir çiçek gibi açmasından nefret ediyorum. Sonra yaprakları soluyor, içimi çürütüyor ve onu içimden çıkarmak için kıvranıyorum.

Hâlâ içimde zonklayan taş gibi sert aletin acı verici bir şekilde farkında olarak, bu hissi sikip atmam gerektiğini biliyorum. Adamı orgazma ulaştırmalıyım, eğer sadece oyun alanını düzleştirmek ve onu az önce yaptığım gibi çözülmesini sağlamak için.

Kolunu belimden itmeme ve yastığın üzerinde öne doğru düşmeme izin veriyor. Kalçaları benimkilere doğru esniyor ve ben de ona bakmak için dönüyorum.

Karanlık, şüpheli gözlerle beni süzüyor. Aletini tekrar yukarı kaydırduğımda dikkatini kıcıma çeviriyor ve yavaş, derin bir nefes alıyor. Dersimi almıştım -dünyayı ateşe vermemi engellemeye çalışsa bile bu adamdan bir lütfen almazdım- ama aletinin içimde kayboluşunu izlerken dişlerini gıcırdatması neredeyse buna değer.

Bir memnuniyet sesi çıkarır. Başını hafifçe sallar.

"Sen mükemmelsin. Bunu biliyor muydun?"

Kalbim çalkalanıyor. Şu anda çeliğe ihtiyacım var, ipeğe değil. Başka tarafa bakmak için hamle yapıyorum ama beni orada tutmak için çenemi kavırıyor. Diğer eliyle belimde toplanan üst kısmı kavırıyor ve onu bir tutamak gibi kullanarak içimde daha derine iniyor.

"Kaç kadını becerdiğimi bilmek istiyorsun," diye homurdanıyor.

"Hayır," diye fısıldıyorum. Doğrusu, cevabı duymaktansa kulaklarıma sıcak balmumu dökmeyi tercih ederim.

Karanlık bir şekilde gülüyor. "Güzel, çünkü bende daha iyi bir numara var.

Seni düşünerek kaç kez yumruğumu siktim."

İçimde durgun bir hayranlık dolaşıyor. Hassas klitorisim tekrar zonklamaya başlıyor. Tanrım. Raphael gibi bir adam ne yumrukla ne de külotumla kendini boşaltamaz. Bu çok ilkel. Çok kontrolsüz.

Daha fazlasını öğrenme ihtiyacıyla
yanıp tutuşuyorum. "Kaç kez?"

Dişlerini alt dudağının üzerinde gezdiriyor, gözleri parlıyor.
"Sayılamayacak kadar çok."

Sanırım bu cevabı hak ettim. Sırtımı daha derine
yaslıyorum, meme uçlarım yatağa sürtünüyor ve içimde
taze bir ateş tutuşturuyor. "Ne düşünüyorsun?" Fısıldıyorum.

Çenemden çekiliyor ve iki elini vücudumun yan
 taraflarında gezdirerek hareketlerini takip ediyor. "Bu çok
 uzak değil, Queenie."

Yarı inliyorum, yarı gülüyorum. "Hayaller gerçekten gerçek
 oluyor, değil mi?"

Bana ters ters bakıyor ama gözlerindeki eğlence
 yumuşuyor. "Rüyalarımnda seni becerirken çok daha az
 saçmalıyorsun."

Ben daha esprili bir yanıt bulamadan elini saçlarıma
 doluyor ve yüzümü yastığa bastırıyor. Belli ki beni
 eğlendirmeyi bırakmış. Her itişinde dudaklarımdan boğuk bir
 inilti kaçıyor ve her vuruşunu duygusuz İtalyanca ile
 noktalayarak vahşeti ve hızı artırdığında, erimiş sıcaklık
 içime yayılıyor.

Karnının duvarı kıcıma yaslanmadan ve içimi farklı bir
 sıcaklık doldurmadan önce dudaklarından dökülen son mırıltı
 "Kahretsin Penny," oluyor.

Ben yatağın içinde eriyip bedenim gevşerken, Raphael'in
 ağırlığı üzerime çöküyor. Ağır ve her şeyi tüketiyor ve ben
 buna hiç aldırmış etmediğimi fark ediyorum.

Göz kapaklarım kısa bir süreliğine kapanıyor. Kalp atışlarının benimkiyle hafifçe uyumsuz atmasını dinliyorum. Nefesinin ensemdeki teri serinlettiğini hissediyorum. Kalçama dokunuşu yumuşayıp içimden çıktığında boynuma sıcak bir öpücük konduruyor.

"Harikaydın." Yatak eğiliyor ve boxer'ını yukarı çekerken çıkardığı lastik sesi kulağımda yankılanıyor. "Ne yazık ki," diye ekliyor acı acı.

Çarşafı göğsüme bastırarak dönüyorum ve banyoya doğru yürürken mürekkepli sırtını izliyorum.

Durmak için yavaşlıyor ve karanlık bir ifadeyle bana dönmeden önce ensesini avuçluyor. Tek söylediği "Prezervatif," oldu.

Kanım soğuk akıyor; iç uyluğumdan akan sıcak meyve suyuyla tam bir tezat oluşturuyor. Nasıl bu kadar aptal olabildim? Utanç verici bir şekilde, korunma düşüncesi aklımın ucundan bile geçmedi. Ne Raphael beni becereceğini ilan ettiğinde ne de bunu zehirli bir şekilde gerçekleştirdiğinde.

Titrek bir nefes verdim. "Doğum kontrol hapı kullanıyorum."

Gözleri daralıyor, kızgınlık çenesini geriyor. Neden kelimesi kapı ile yatak arasında bir yerde dans ediyor. Tabii ki ona regl dönemlerimi düzenlemek için on üç yaşımdan beri kullandığımı söylemiyorum.

Kırık elini boğazında gezdiriyor ve bakışlarını arkamdaki yatak başlığına diyor. "Temiz misin?" diye soruyor sıkıca.

Şaşkınlıkla ona bakıyorum. "Öyle misin?" Karşılık veriyorum.

Gözleri acı bir eğlenceyle bana dikiliyor. "Evet, Penelope. Genelde bir kadını prezervatifsiz sikecek kadar aptal değilimdir."

Ve sonra banyo kapısı arkasından kapandı.

CHAPTER

Three

Penny

TFayanslara sıçrayan suyun sesi dikkatimi banyo kapısına çekiyor. Ona ne kadar uzun süre bakarsam, göğsüme daha sert bir tedirginlik çöküyor.

Raphael bana fahişe dedi ve şimdi beni vücudundan temizliyor. Ama şimdi onun içime girmesine izin verdiğim için, içimde aynı şeyi yapamayacağıma dair korkunç bir his var.

Daha dik oturuyorum, kalçalarımın arasında biriken taze döl damlasını görmezden gelmeye çalışıyorum. Raphael'in yatta yaşadığını fark etmemiştim, ama Tanrım, neden olmasın ki? İlk kez yatak odasını-kabini inceliyorum. Siyah perdeler, krem rengi duvarlar. Sert mobilyalar üzerinde yumuşak kumaşlar. Bu kesinlikle o ve olmayan her şey bana ait. Lambanın üzerinde sallanan külot. Pencere kenarında buruşmuş şortlar. Eşyalarım bu odada benim hissettiğim kadar yersiz görünüyor.

Hava o kadar garip ki uzuvlarımı sertleştiriyor. Arkama yaslanıp tavana bakarak kendimi bırakıyorum. Saatler gibi gelen ama muhtemelen sadece dakikalar olan bir sürenin ardından düşün hala çalıştığını fark ediyorum. Bu gariplik utanca dönüşüyor.

Gitmemi mi bekliyor? Tanrım. Beni bir randevuya götürmemesi ve prezervatifsiz sikmesi dışında, bana diğer kadınlar gibi davrandı. Beni arkadan becerdi ve sertçe becerdi. Belki de o çıkmadan gitmiş olmamı bekliyordur?

Duştan çıktığında hâlâ onun yatağında tembellik ediyor olmamdan rahatsız olacağı düşüncesinden bıkmış bir şekilde duştan çıkıyorum. Sütyenimi ve şortumu bulmak için etrafta koşuşturuyorum, onları giyiyorum, sonra yeleşimi göğüslerimin üzerine çekiyorum.

Şimdi ne olacak?

Keşke normal tek gecelik ilişki adabının ne olduğunu bilseydim. Tek gecelik bir ilişkiden sonra ne yapmam gerektiği konusunda bana biraz fikir verebilirdi. Pasifik'in ortasında bir mega yatta mahsur kalmamış olsaydım, muhtemelen biraz sağduyu ile bunu çözebilirdim.

Benim de üzerinde çalıştığım bir konu.

Başım zaten dönmüyor olsaydı, günahlarım için onu duvara vururdum. Tam bir aptalım. Bu odadan çıktığım an, bir iş arkadaşına çarpma riskim var.

Derin bir nefes alarak gözlerimi sıkıca kapatıyorum ve zihnimde iki senaryoyu yan yana yerleştiriyorum. Birincisi, Anna'nın beni pijamalarım ile Raphael'in odasından sürünerek çıkarken gördüğünde yüzünde beliren şok ifadesi. İkincisi, Raphael'in

banyodan alçak bir havluyla çıkıyor. Telefonuna bakıyor ve hâlâ yatağında olduğumu fark edince şaşkınlıkla yavaşlıyor. Oh, diyor elini boynunda gezdirerek. Şimdiye kadar gitmişsindir diye düşünmüştüm.

Kesinlikle olmaz.

Kapıyı yırtıp açtım ve koridorda koşuşturdum. Terliklerden birini koridorun sonunda, diğerini ise mürettebat yemekhanesinde buluyorum. Kahvaltı etmekte olan İkinci Kaptan ve Birinci Mühendisi görmezden gelip, battaniyenin korkuluklara asılı olduğu merdivenlerden yukarı fırlıyorum. Hayalet mürettebatın diğer üyeleri geçmeme izin vermek için kenara çekiliyor, dudaklarını ısıyor ve saatlerine bakıyorlar ama ben çenemi yukarıda, aklımı yüzme platformunda tutuyorum.

Sıradaki görev: Sahile geri dönmek.

Açık bir kapının yanında titreyerek burnumu pencereye dayıyorum ve gözlerimi kısarak Pasifik'e bakıyorum. Parlak ve mavi ve çalkantılı dalgalarının üzerinde tek bir gemi bile sallanmıyor.

Hadi ama. Boynumdaki kolyeye dokunuyorum, sanki şanslı kızların her an limana giden bir mekiğe rastlayabileceklerini hatırlatmak istercesine.

Hiçbir şey.

İç çekişim camı buğulandırıyor. Birini bulup beni devralması için yalvarmalıyım. Lostromo ve güverte tayfaları genellikle platformun etrafında dolanır, garajdaki jet ski'leri temizler ya da güverteleri yıkarlar.

Battaniyeyi üzerime daha sıkı sararak ve kemiklerimi soğuğa karşı destekleyerek, herhangi bir şey görüp

göremeyeceğime bakmak için dışarı çıkıyorum.

Yaşam belirtileri. Muhtemelen hipotermiden öleceğim ama utançtan ölmekten iyidir.

"Eve yüzerek mi gideceksin?"

Sert rüzgâr kaşmir kaplı bir soruyu sırtıma taşıyor. Omuzlarım gergin bir çizgiye oturuyor. Raphael'in Fransız kapılarının çerçevesine yaslandığını görmek için dönüyorum, gözlerinde mizah dans ediyor.

Tanrım, yakışıklı görünüyor. Yeni takım elbise, yeni tıraş. Birkaç saat önce birini öldüresiye dövdüğüne dair tek işaret, mutfak havlusunu kavrayan kırık eklemleri.

Boğazımdaki taşı yutuyorum. "Eğer mecbur kalırsam." "Mm. Aç karnına yüzmek için uzun bir yol."

Telefonu çalıyor. Cebinden çıkarır ve dikkatini ekrana verir. "İçeri gir Penelope," diyor başını kaldırmadan. "Seninle işim henüz bitmedi."

Birkaç saniye yüzünün yan tarafına, sonra da okyanusa bakıyorum.

İsteksizce gökyüzü salonunun sıcaklığına geri döndüğümde, Raphael havluyla kıcıma bir kırbaç gibi vuruyor.

Okurken kanepemde uyuyakaldığımı düşünmeye başladım. Lucid Dreaming for Dummies gibi bir şey. Belki de ben

Dün gece Raphael'in arabasına gerçekten binmedim, Blake'i gerçekten öldürmedi ve ben de kalçamın iç kısmında döllerini kururken ekip pisliğinde oturmuyorum.

Çünkü Raphael Visconti'nin bana kahvaltı hazırlaması gerçek olamaz.

Bakışlarım odanın içinden geçip, ocağın üzerinde durup spatulayla yumurtaları karıştırdığı mutfağa ulaşıyor. Telefonunu kulağıyla omzunun arasına sıkıştırmış, ağızlığına İtalyanca bir şeyler söylüyor.

Sert spot ışıkları adamın tüm zıtlıklarını vurguluyor. Kırık eklemleriyle çelişen keskin takım elbisesi; votka bardağının içindekileri çevirirken bileğinin sofistike yuvarlanmasıyla çelişen duygusuz yabancı monologu. Bu manzara bir gerilim kaynağı ve ben burada dik bir omurga ve kıvrılmış yumruklarla oturuyorum, yüzümde yanma ihtimaline karşı kendimi hazırlıyorum.

Aniden telefonu kapatır ve telefonu tezgâhın üzerine fırlatır. Telefon hemen çalmaya başlıyor ama o kahvaltıyı hazırlamak için telefonu duymazdan geliyor. Elinde dolu bir tabakla bana doğru yürürken telefonu tekrar kapıyor ve İtalyanca konuşmaya devam ediyor.

Tabak yumruklarımın arasında takırdıyor ve mutfağa geri dönüyor.

Bakışlarım aşağıya kayıyor ve boğazım düğümleniyor. Çırpılmış yumurta, somon ve ekşi mayalı tost - en sevdiğim. Seviştiği her kadına kahvaltı hazırlıyor mu, yoksa sadece uğruna adam öldürdüklerine mi?

Bir süreliğine, otomatik pilotta rahatlık buluyorum. Çatal yumurtaya, çatal ağza. Çiğne, yut, tekrarla. Ama tostumun üzerinde karanlık bir gölge belirdiğinde, Raphael bu kadar yakınımda dururken mekanik olmanın imkânsız olduğunu anlıyorum.

Çatalım havada duruyor ve yutkunuyorum, sonra gözlerimi pantolonunun keskin ön kıvrımına tırmanmaya zorluyorum ve kabaran bakışlarıyla buluşuyorum. Avuçlarını masaya dayadığında ve çatalımdaki yumurtayı çalmak için eğildiğinde bile vazgeçmiyor.

Tanrım. Sert bir ürperti içimi titretiyor, Raphael mutfağa geri döndükten çok sonra bile içimi sarsmaya devam ediyor.

Çatalımın tabağa çarpmasına izin verdim, midem daha fazla yemek yiyemeyecek kadar huzursuzdu. Kahvaltımı silip süpürmesi, kürek kemiklerimin arasına kondurduğu öpücüğün ya da başlığımın darbesini hafifleten elinin verdiği iç burkucu hissin aynısını verdi bana.

Nazik. Düşünceli. Samimi. Burada olmakla ilgili tüm çekincelerim su yüzüne çıkıyor ve aniden erkek arkadaş gibi tadı olmayan bir havaya ihtiyaç duyuyorum.

Sandalyemi geri çekiyorum ve mutfaktan bana yan yan bakan bir bakış kazanıyorum. Görmezden geliyorum, tabağımı lavaboya götürüyorum ve yıkamak için sıcak suyu akıtmaya başlıyorum.

Raphael arkamdan geliyor ve beni içine hapsediyor. Kıyafetinin tenime değdiği her noktada yanarken, nefesimi yavaşlatmaya ve leğende köpüren köpüklere odaklanmaya çalışıyorum.

İtalyancasının kulağıma bu kadar yakın olması beni ateşlendiriyor. Sıradaki kişinin konuşmasına izin vermek için durakladığında, kollarını benimkilerin arasından geçiriyor ve tabağı benden alıyor. Tezgâhın kenarına tutunup, bulaşık süngerini pırıl pırıl olana kadar tabağın üzerinde gezdiren iri, hasarlı ellerini izlemekle yetiniyorum.

Yani, en karanlık günlerinde bile, bu adam evcilleştirilmiştir. Bu tedirginliğime hiç yardımcı olmuyor.

Bana bir santimlik nefes alma alanı bıraktığı anda bir teşekkür mırıldanıyorum, sonra bir yarış atı gibi kapıya doğru fırlıyorum. Eli beni bileğimdeki saatinin hemen üzerinde yakalıyor ve beni kendine çekiyor.

Şortuma soğuk bir bakış atarak İngilizceye geçti.

"Nereye gittiğini sanıyorsun?"

Senin olmadığın herhangi bir yerde. "Üst katta."

Kaşlarını çattı ve beklememi işaret etti, sonra merdivenlerden aşağı kayboldu. Dakikalar sonra elinde askıya asılmış bir Stanford kapüşonuyla geri döndü. Onu yanımda tutuyor, etek ucuna bakıyor ve sanki yeterince uzun olduğunu düşünmüş gibi başıyla onaylıyor.

"Önce bunu giy."

İtiraz etmiyorum ama keşke etseydim. Çünkü yakası burnuma sürtünüp sıcak meşe ve nane kokusuyla bana saldırdığı an, korkunç bir farkındalık kalbimi çatlatıyor.

Tek sabah ayakta durmak acıtır.

Yatın arka tarafında küçük bir oturma odası var. Yüzme platformunun üç kat yukarısında yer alıyor ve geniş cumbalı penceresi Pasifik'in üzerinde yuvarlanan fırtınayı çerçeveleyiyor.

Kanepeden bir minder kapıyorum, pencere kenarındaki koltuğa sürünüyorum ve yanan yüzümü soğuk cama bastırıyorum.

Saklanmak için uygun bir oda bulmam on dakika sürdü. Tek şartım içeriden kilitlenen bir kapıydı. Artık Raphael'in adamları bana dik dik bakamayacak, yat temizlikçileri de süpürgelerinin üzerinden bana yan gözle bakamayacaktı. Tavana asılı kamera bulamadığımda ve sehpayı parmaklarımla yokladığımda bir toz tabakasıyla karşılaştığımda mükemmel yeri bulduğumu anladım.

Büyükbabamın saatinin iğrenç tik takları bana en son hareket ettiğimden bu yana bir saatten fazla zaman geçtiğini söylüyor. Hareket edersem duvarlara tırmanmaya başlayacağımdan korkuyorum. Vücudum, hiçbirine cevap bulamadığım milyonlarca soruyla uğulduyor.

Raphael neden beni kıyıya dönen ilk mekiğe bindirmedi?

Neden bana kahvaltı hazırladı?

O kadar takım elbisenin arasında, adam ne zaman üniversite kapüşonunu giyiyor?

Yüzümü camdan sıyrıyorum ve burnumu yakasına yerleştiriyorum. Tanrım, bunu yapmayı gerçekten bırakmalıyım, çünkü kokusu tenime işliyor ve her seferinde onu ısıtıyor. Çok güzel kokuyor.

Ani bir kadın dayanışması telaşıyla, umarım tüm tek gecelik ilişkilerine böyle davranmaz, eğer gerçekten onları bir daha görmeyi planlamıyorsa. Çünkü duştayken kovulmak, onun sıcak kıyafetlerini giymeye ve lezzetli yumurtalarını tatmaya tercih edilirdi.

İç çekerek başımı kaldırıyorum ve Sahil'e doğru bakıyorum. Gelen bir mekiğin görüntüsü boğazımı sıkıyor.

Personel şimdiden işe mi gidiyor? Laurie'nin beni izin günümde Raphael'in kapüşonlu tişörtünü elbise olarak giyip yatta dolaşırken yakalayacağı düşüncesi kanımı kaynatıyor. Elbette, Anna ve Claudia'nın yüzlerindeki ifade paha biçilemez olurdu, ama yine de onlara nasıl görüneceğimi biliyorum: külotunu indirip Raphael Visconti'nin onu arkadan becermesine izin veren başka bir kız.

Acınası, gerçekten. En azından yenik düştüğüm diğer iki adam, sahte oldukları ortaya çıksa bile bana tatlı sözlerle kur yapmıştı. Raphael kendine özgü cazibesini üzerime salmamıştı bile; sadece bir adam öldürdü ve beni yatak odasına taşıdı.

Güneşin altında gözlerimi kısarak yüzümü cama bastırıyorum ve Carhartt bereli yalnız figürü tanıdığımı fark ediyorum

teknenin arkasında oturuyordu.

Matt. Onun burada ne işi var?

Kalbim hızla çarparak odadan çıkıyorum ve onu karşılamak için yüzme platformunda titreyene kadar arka merdivenleri ikişer ikişer çıkıyorum.

Tekne usturmaçaya çarparken, bir elini alnına götürüyor ve bana bakıyor.

Tek söylediği "Ne oluyor Pen?".

Griffin arkamdaki salondan çıkıp bacaklarını ayırıp onu kabaca yere yatırırken göğsümdeki Stanford logosuna bakıyor. Tekneyi kullanan takım elbiseli adama başıyla onay işareti yaptıktan sonra bana sert bir bakış fırlattı.

"Sen baş belası bir çocuksun," diye homurdanıyor, sonra da salonun kapısını öyle sert çarpıyor ki camlar takırdıyor.

Evet, her neyse. Matt'in ani gelişiyle Raphael'in adamları arasındaki itibarımı umursamayacak kadar ÇığırımıÇtı.

Buz gibi rüzgâr etrafımızı kırbaçlarken, birkaç saniye birbirimize bakıyoruz. Sessizliği bozmak için ağzımı açıyorum, ama Matt başımızın üzerindeki ısı lambası kılığına girmiş kameraya bakıyor ve beni kalçalarımından tutup kendine doğru çekiyor.

"Kaçırıldıysanız iki kez göz kırpın."

Duraklıyorum, sonra iki kez göz kırpiyorum.

Gözleri büyüyor, sonra beni itiyor ve titrek bir elini saçlarında gezdiriyor. "Siktir. Ciddi misin?"

"Hayır. Sadece evet deseydim ne yapacağını görmek istedim."

Bunu düşünür. "Lanet olsun," diye itiraf ediyor. "Raphael

Visconti'yi tam olarak dövmeyeceğim, değil mi?" Başını sallayarak

azgın Pasifik. "Öğle yemeğine kadar balıklarla uyuyor olurdum."

Gülüşüm omuzlarındaki gergin çizgiyi yumuşatıyor. İnançsız bir bakışla vücudumu süzüyor ve başını sallıyor. "Söylesene, neden kafam kadar pazuları olan bir adamın ön kapımı yumruklamasıyla uyandım?"

"Ne?"

Ayağının dibindeki bavula küçük bir tekme atıyor. Benim bavulum. Elinde olduğunu fark etmemiştim bile. "Evet, dairenin kapısını kırdı ve bana eşyalarını toplamamı söyledi." Gözlerini devirdi. "Eğer sorsaydı, yedek anahtarının bende olduğunu söylerdim."

Kalbim göğsümde birkaç santim çöktü. Eşyalarım neden ihtiyacım olsun ki? Şaka yapıyor olsam da, belki de kaçırılmışımdı. Yoksa neden gidip kendim almayayım ki?

"Ah canım," diye mırıldandım.

"Aman Tanrım, Pen." Matt arkama bakıyor, merak onları ısıtıyor. "İçeri girebilir miyiz? Dudakların maviye dönüyor."

MTV Cribs tarzı bir tura çıkmayı benim sağlığımdan daha çok önemseydiğini biliyorum ama yine de onu yata doğru yönlendiriyorum. Maun duvarlarda yankılanan bir dizi kutsal bok ve lanet olası cehennem sesi ve salona girdiğimizde heyecandan vızıldıyor.

"Bir yatta yaşayacak kadar zengin olduğunuzu hayal edin," diye haykırıyor ve beresini çıkarıp bir kanepeye uzanıyor. "Bu büyüklükte bir tekneyi işletmenin ne kadara mal olduğunu biliyor musun?"

"Hayır. Ya sen?"

Bana ciddi ciddi bakıyor. "Bir ton para."

Gülümseyerek barın arkasındaki barista makinesini çalıştırıyorum. "Sen yürüyen, konuşan bir hesap makinesisin, değil mi Matty? Kahve ister misin?"

"Raphael Visconti'nin yatında mı? Belli ki."

İkimize de flat white hazırlıyorum ve kanepede ona katılıyorum. Fincanından yükselen buharın üzerinden bana bakıyor. "Gel bakalım. Olay nedir?"

Bir omuz atarım. Biliyorsam ne olayım. "Sanırım... şey, bilmiyorum. Sanırım sevişiyoruz."

Geçmiş zaman değil şimdiki zaman kullanıyorum, çünkü odanın köşesinde duran bavul bir süre daha buralarda olacağını gösteriyor.

Matt göz kırpmıyor. "Sen Raphael Visconti'sin."

"Tam adını böyle söylemeyi keser misin? Sanki sen de onu becermek istiyorsun."

Beni görmezden geliyor. "Raphael Visconti'yi mega yatında beceriyorsun."

"Bana mı söylüyorsun yoksa soruyor musun?"

Bana aptalmışım gibi bakıyor. "Ağlayacakmış gibi bakmayı bırakıp ne kadar şanslı olduğunu fark etmeni umarak gerçeği tekrarlıyorum." Başını sallıyor, yüzünde acı bir ifade var. "Bahse girerim aleti çok büyüktür."

Şanslısın. Benim KOLYE büyür daha yoğun. I
Yapma. hissetmek Şanslısın.

Raphael'in sıcak vücudu benimkine değince daha da kızardı.

cevaplardan çok sorular var ve şimdi damarlarımda sürekli bir huzursuzluk akışı var.

Parmaklarım kahve fincanımın etrafında öyle sıkı kıvrılıyor ki, derim haşlanıyor. Birden Matt'i puffer ceketinin yakasından tutup bana yardım etmesi için yalvarma isteği duyuyorum.

Bunun yerine, biraz edepli davranıp başının üstündeki boşluğa dik dik bakıyorum. "Bunun ne olduğunu bilmiyorum," diye mırıldanıyorum.

"Siz çıkarları olan arkadaşlarırsınız." "Biz arkadaş değiliz."

"Çıkarları olan düşmanlar o zaman. Tanrım, Pen. Daha önce hiç seks arkadaşın olmadı mı?"

Bakışlarım onun bok yiyen sırtısına kayıyor. İfademle ilgili bir şey onu hemen siliyor.

Başını sallıyor. Kahve fincanını bırakır ve öğretmen moduna geçer "Pekâlâ, seni yakaladım. İster inanın ister inanmayın, benim de zamanında birkaç seks arkadaşım oldu ve işte bilmeniz gereken en önemli üç şey." Parmağını uzatıyor. "Her şeyden önce, ne istediğinden emin olmalısın. Bu mega yatta kalıp milyarder Raphael Visconti'yi becermek istiyor musun, evet mi hayır mı?"

Ona sorusunun taraflı bir cevap için çarpıtılmış olduğunu söyleme zahmetine girmiyorum. Bunun yerine, barın üzerindeki yanıp sönen kameraya bakıyorum ve sıkıca başımı sallıyorum.

Sırıttıyor. "Evet, hiç de bile. Tamam, o zaman ikinci olarak, ikinizin de bunun ciddi olmadığını anladığınızdan emin

olmalısınız."

"Ne demek istiyorsun?"

"Yaklaşık bir yıl boyunca bu kızla haftada üç kez yatıyordum. Sonra bir gece diş fırçasının benim banyomda olduğunu fark ettim, yedek fırçası değil." Bana dikkatle bakıyor ve benim boş ifademle karşılaşınca gözlerini deviriyor. "Meğer ben onun erkek arkadaşıymışım da haberim yokmuş. Demek istediğim, iletişim kurun. Niyetinizi en başından belli etmelisiniz." Sırıttıyor. "Ona aşkın bir tuzak olduğuna dair acı monoloğunuzu söyleyin, ipucunu hemen anlayacaktır."

Gülüşüm kolayca ortaya çıkıyor. Birdenbire içimdeki huzursuzluğun eskisi kadar zehirli olmadığını fark ediyorum. "Peki ya üçüncüsü?"

Yüzündeki sırıtiş eriyor. Eğildi ve kolumu kavradı. "Üçüncüsü, çıkarları olan arkadaşlığın sonsuza dek sürmeyeceğini her zaman hatırlamak. Eminim aynı şey çıkarları olan düşmanlar için de geçerlidir. Çok uzun süre kalma, tamam mı?"

Boğazım düğümleniyor. "Çok uzun kalırsam ne olur?" Dudaklarında hüzünlü bir gülümseme beliriyor. "Kapana kısılırsın."

On dakika sonra, Fransız kapılarının sıcak tarafında durup Raphael'in adamlarının küçük gemiyi yüklemesini izlerken, kafamın içinde hâlâ bu üç kelime dolaşıyor.

Matt iç çekiyor. "Devil's Dip'e dönmeden önce denize atılma ihtimalim var mı?"

Griffin başını kaldırıp camın ardından bana bakıyor. Ben de iç çekiyorum. "Korkarım oldukça yüksek."

"Eğer ölürsem, Anna'ya onu sevdiğimi söyle."

"Onu sevmiyorsun, aptal."

Sırıtırıyor. "Biliyorum ama kulağa biraz romantik geliyor, değil mi? Her neyse-" Dönüyor ve bileklerimi tutuyor. "Üç tavsiyemi bana tekrarla."

Gülümsememi geri alıyorum. "Ne istediğimden emin olmak, onun da aynı fikirde olduğundan emin olmak ve..." Gülümsemem birkaç watt azalıyor. "Aşık olma."

Bana gururlu bir baba gibi bakıyor. "Göründüğün kadar aptal değilsin." Hakaretine daha iyi bir hakaretle karşılık veremedi beni kucaklamak için kendine çekiyor, çenesi başıma iniyor. "Ve en önemlisi, rahatla ve keyfine bak. Biraz sik yala, amını siktir-"

"Matt!"

Kahkahası yanağımda titreşiyor. "Ciddiyim, bunu çok ciddiye alma, tamam mı? Erkekler her zaman duyguları olmadan sevişir. Kadınlar da yapabilir."

Onun kabalığınan kızarak geri çekildim. "Sen feminist hareketin öncülerinden birisin, Matty."

Göz kırıyor. "Evet, evet. Beni yatağa atacak her şeyin öncüsüyüm." Griffin öfkeli bir yumrukla kapıya vurunca adam irkildi. "Siktir git," diye homurdanarak beresini çekiştiriyor. "Anı mahvetmenin yolu."

"Her geçen saniye denize atılma şansınızı artırıyorsunuz."

"Evet, gitsem iyi olacak," diyor ceketinin fermuarını çekerek. "Dinle, bavuluna biraz atıştırmalık koydum. Şu fıstık

Dolabımdan çaldığınızı fark etmediğimi sandığınız tereyağlılar."

Kaşlarımı çattım. "Garip bir şekilde çok nazıksın."

Beni çenemin altına sıkıştırdı. "Evet, onları paketlediğimde saat sabahın altısıydı ve kaçırlıldığını düşündüm."

Gülüyorum. "Artık onları geri alamazsın."

"Sanırım hayır. Bir şey daha var. Noel'de evde ol, tamam mı? Senin de ailesi olmayan bir ezik olduğunu varsaymıştım. Dondurucuda bir hindi var ve bize o aptal Noel Baba şapkalarından aldım bile."

Midemin çukuru ısınıyor. "Hayatta kaçırmazdım."

Matt ufukta küçük bir noktaya dönüşmeden hemen önce mekikten bana bir öpücük gönderiyor.

Parmak uçlarım pencerede, tamamen kaybolana kadar izliyorum, kısmen gerçekten denize atılacağından endişelendiğim için, kısmen de onu şimdiden özlediğim için. İyi bir arkadaş olmaya doğru gidiyor, gerçi bunu ona söylemektense gözlerimi oymayı tercih ederim.

Pasifik'te deniz köpüğünden başka bir şey kalmayınca arkamı dönüyorum, omuzlarımı cama dayıyorum ve derin bir nefes alıyorum. Matt'in üç tavsiyesi içimde bir ateş yaktı; kaçırlısam da kaçırlısam da Raphael'in peşine düşecek ve kanunu uygulayacağım.

CHAPTER

Four

Penny

AYENİ SOĞUK KAFALILIK beni yataın içinde kovalıyor. Beni kapalı kapılardan itiyor ve boş koridorlar, ama kütüphaneye daldığımda ve Raphael'i kütüphanenin ortasında gördüğümde hemen kayboluyor.

Elinde bir çekiç ve ağzının kıvrımına sıkıştırdığı bir çiviyle, ayaklarının dibindeki odun yığınınan başını kaldırıp bakmıyor. Hareketlerimle birlikte nabzım da yavaşlıyor ve birdenbire artık o bağımsız kadın havasından sıyrıldığımı hissediyorum.

Nemli ellerimi yanlarıma bırakıp yumruk yapıyorum, sonra çiviği ağzından çekip çekicin gevşek çatırtısıyla tahtaya çakmasını izliyorum.

Kafasını kaldırmıyor. "Kıyafetlerini aldın mı?"

"Evet."

Bakışları yerden kalçalarımaya doğru kayıyor ve kararıyor.
"Onları giyecek misin?"

Cevap vermiyorum. Onun yerine, bir çivi daha çakıp tahtayı parçalariken şaşkınlıkla onu izliyorum. "Siktiğimin IKEA'sı," diye mırıldanıyor nefesinin altından, parlak deri kanat ucuyla tahtaya bir tekme atıyor. "Siz insanların bütün evleri bu bokla dolu, biliyor musunuz?"

Hayır, bilmiyorum. Kim olduğunuzu, ne inşa ettiğini ya da ne haltlar döndüğünü bilmiyorum. Gerginlik göğsümde kabarıyor ve planladığımdan çok daha az sofistike bir şekilde dudaklarımdan kaymadan önce boğazımdan yukarı doğru fokurduyor.

"Bu da ne?" Ağzımdan kaçtı.

Kaşlarını kaldırıyor. "Bir kitaplık."

Cevabı beni hazırlıksız yakaladı. Kitaplık mı? IKEA'dan mı? Onlar o küçük anahtarlarla yapılmıyor mu? Tamam, belki de gerçekten aklını kaçırmıştır.

Bu düşünceden sıyrılıp tekrar yola koyulmak için çabalıyorum. "Hayır, biz."

Çekici havada duraklıyor, gözleri ileri geri hareket eden elimi takip ediyor. Ben ve o, o ve ben. İfadesi, bizi bu şekilde bir araya getirdiğim için gülünç olduğumu gösteriyor.

Bir sonraki çatlak omurgamı geriyor ve sırtışını gizlemek için ağzına bir çivi daha sokuyor.

"Bir süre burada kalacaksın."

"Evet, ama neden?"

Masasından bir broşür alıyor ve pencereye doğru tutuyor.
"İsveççe okumuyorsunuz, değil mi?"

Dişlerimi gıcırdatıyorum. "Bana nedenini söyle, Raph-" "Çünkü ben öyle dedim," diye hırlıyor.

Ses tonundaki ani zehir bir sonraki nefesimi silip süpürüyor. Kendimi sabitlemek için bir ciğer dolusu hava emiyorum ve çökmeyi reddederek omuzlarımı geriye atıyorum.

"Bu hiç mantıklı değil," diyorum yavaşça. "Benden nefret ediyorsun." Gülüşünde acı bir yan var. "Sen böyle düşünüyorsun, huh?"

Yanaklarım ısındı. "En azından benim şanssız olduğumu düşünüyorsun. Neden senin için kötü olan biriyle bir teknede mahsur kalmak isteyessin ki?"

Bana bakıyor, kayıtsızlık yine yüzünün yontulmuş düzlemlerini maskeliyor. "Hamburger yiyorsun."

Kaşlarımı çattım. "Diyetimin bununla ne alakası var?"

Çatlak. "Senin için kötü olduğunu bildiğin halde hamburger yiyorsun. Aynı şey Queenie. Sen benim için kötüsün-" bakışları kapüşonlu göğsümün önünde sıcak bir yol çiziyor, etek ucuna iniyor, sonra dudaklarını yalıyor "-ama yine de seni yemek istiyorum."

Aman Tanrım. İpeksi sesinin yemek kelimesiyle keskinleşmesinde, alt çekirdeğime doğru elektriksel bir heyecan gönderen bir şey var.

Topuklarımı pelüş halıya gömüyor ve Matt'in üç tavsiyesine odaklanmaya çalışıyorum ama göz kapaklarımın

ardında bulanıklaşmaya başlıyorlar. Hangi sıradaydılar?

Çekicin bir başka şaklaması tahtanın köşesini tekrar parçalıyor. Kaşlarını çatıyor, elindeki alete bakıyor, sanki her darbenin ardına koyduğu gülünç miktardaki güçten ziyade onda bir sorun varmış gibi.

İtiraz etmek için ağzımı açıyorum ama ağzımdan sıcak havadan başka bir şey çıkmıyor. Bu konuşmanın böyle geçeceğini düşünmemiştim. Buraya yelken açacağımı, bu anlaşmanın şartlarını ve koşullarını ortaya koyacağımı ve sonra küçük bir pazarlıktan sonra, belki, sadece belki, yumuşak bir yüzey üzerinde ve temizlenmiş hava altında tekrar becerileceğimi düşündüm.

Artık onunla seks yapmanın etik olacağından bile emin değilim, çünkü açıkça aklını kaçırmış durumda. Tam ona bunu söylemek üzereydim ki, telefonu masaya çarpıp beni durdurdu.

"Öyle mi?" Saatine bakar. "İyi. Jeti bir saat içinde kalkışa hazırla."

Dilime ekşi bir tat geliyor ve aniden her şeyi yanlış anlamış olabileceğimi fark ediyorum. Gidiyor mu?

Telefonu kapatıyor ve bana bakıyor, yeşil gözlerini kızgınlık kaplıyor. "Sorun mu var?"

Ona bakıyorum. Gerçekten de kendisi bir jetle kaçarken beni bu teknele bırakmayı mı planlıyor? Belki de Matt'e düşmanların ne anlama geldiğini iki kez sormalıydım, çünkü buğulanmış lombozlar ve şiddetli orgazmlarla ilgili hayallerim bir anda uçup gitti.

Kendimi korumak kalbimin etrafında bir duvar oluşturuyor. "Ya burada kalmak ve seni becermek istemiyorsam?" Kendimi t u t a m ı y o r u m . "Sen mi

Bunu düşündün mü? Benim de bir hayatım var ve tahmin et ne oldu? Senin ve kişisel sorunlarının etrafında dönmüyor."

Gözlerini IKEA projesinden bana çeviriyor. Birkaç gergin saniyenin ardından ağzındaki çiviye tükürüyor ve masaya yaslanıyor.

Bu odaya girdiğimden beri ilk kez tüm dikkatini bana veriyor. Bunun ne kadar ağır bir his olduğunu, beni her zaman ne kadar huzursuz ettiğini unutmuşum.

"O zaman söyle bana."

"Ne?"

Kol düğmelerini sıkıyor. "Sen yetişkin bir kadınsın Penelope, ben de makul bir adamım." Evet, bunu Blake'in cansız bedenine söyle. "Varsayımları bırak ve bana ne istediğini söyle."

Bakışlarının sıcaklığı altında büzülmemeye çalışıyorum. Bunun yerine çenemi çelikleştirip onun kayıtsızlığına ayak uyduruyorum.

"Bu teknede kalıp senin oyuncağın olmak istemiyorum, Raphael."

Bir kez başını sallıyor, çenesi gergin. "Tamam, şimdi bana bunu tekrar söyle, ama bu sefer daha yakından."

Kaşlarımı çattım. "Ha?"

Göz temasını kesmeden kemerini çözüyor. Derinin ilmekler arasından geçerken çıkardığı çözülme sesi, bir çekicin en gürültülü şakırtısından bile daha fazla sertleşmeme neden oluyor.

"Buraya gel ve beni becermek istemediğini söyle," diyor sessizce.

Buz damarlarımı donduruyor. Raphael'in geniş omuzları üzerinden kapıya baktığımda karanlık bir kahkaha atıyor.

"Aptal kızım," o rasps, bakışlar yanıp sönüyor ile erimiş bir eğlence. "Gözlerin seni her zaman ele veriyor."

Sendeleyen bir kalp atışı. Boğuk bir inilti. Sonra yarım kalmış kitaplığı tekmeleyerek yoluna çıktım ve kaçmaya başladım.

CHAPTER

Five

Rafe

I DÜRÜST OLACAK OLURSAM, Penelope'yi becerirsem kuralımı bozacağımı ve onu birden fazla kez becereceğimi hep biliyordum.

Amcığının sikimi ne kadar sıkı kavradığını öğrenmeden çok önce biliyordum.

Ah, pekala. Bu kural bugün çiğnediğim ilk şey değildi; son da olmayacak.

Penelope kapıyı arkasından çarpıp lombozları titretirken içimi kara mizah dolduruyor. Onu kovalamamı beklediğinden eminim ama bunun neresi eğlenceli? Bunun yerine votkamin geri kalanını içiyorum, ceketimi silkip bir koltuğun arkalığına düzgünce asıyorum, uçuşumu ertelemek için bir mesaj yazıyorum, sonra da güvenlik kamerası uygulamama geçiyorum.

Bu eğlence, sıkı bir kahkahaya dönüşür. Aptal kız. Kütüphaneden uçarak çıktı ve benim özel odama girdi.

eyrekler. Her oda, pruvanın yarım daire şeklini takip ederek bir diğetine bağlanıyor. Tek yapmam gereken bu odadan çıkıp sağa dönmek ve birbirimize oturma odasında ya da kamaramda rastlayacağız.

İkisi de kesinlikle ie yarar.

Kütüphaneden çıkıp arkasındaki toplantı odasına girdiğimde, pervasız bir heyecan içimi öylesine şiddetle sarıyor ki, boğazımın arkasında tadını alabiliyorum. Dürüst olmak gerekirse, bu kızla oyun oynamayı sevdiğimi itiraf etmeliyim.

Özellikle de kaybedene aplak atıldığında.

Toplantı odası çalışma odamın içinde eriyor ve ben bağlantı kapısına yaklaştıkça altından gelen ayak sesleri ve kesik kesik nefesler sızıyor.

Sırf tiyatro olsun diye kemeri elimde kırıyorum ve çözölme havayı kirletir kirletmez boğuk bir ciyıklama kapıdan içeri sızıp kasıklarıma değiyor.

Kapıyı açtığım anda Penelope göğsüme çarptı.

"Bir yere mi gidiyorsun?"

Her zamanki gibi gözleri onun yerine cevap veriyor, arkamdaki çalışma odasına dalıyor. Birdenbire kart oyunlarında neden hile yaptığını anladım. Kendini dolandırıcı olarak gördüğü için değil, o kadar kötü bir poker suratıyla asla adil bir şekilde kazanamayacağı için.

Tekneden inmesine izin vermeden önce ona vurdumduymaz bir tavır takınmak için kendimi zor tutuyorum.

Gergin duruşu kaçmaya çalışacağını gösterdiğinde, kemerimi tekrar sertçe kırıyorum. Ses, iyi algılanmış bir uyarı işareti gibi gözlerinde parlıyor. Aniden duruyor, bakışları güneye, elimdeki deriye kayıyor.

"Bu ne için?"

"Buraya gel de sana göstereyim."

Ama tabii ki Penelope'nin gözeneklerinden itaatsizlik damlıyor ve tam tersini yapıyor. Kanepenin kolçağına doğru sendeleyerek geri çekilişini kovalıyorum, uzanıp kapüşonumun paçasından tutuyorum, o daha düşerken belini kıramadan.

"Ne tesadüf, tam da seni istediğim yer burası."

Boğuk bir ses çıkarıyor ama ben onu yüzüstü çevirip kolçağın üzerine yatırdığımda ve yüzünü koltuk minderine bastırdığımda sesi kesiliyor. Çırpınışını önleyerek, kalçalarını kendi kalçalarımın kanepenin kenarına sabitliyorum.

Ellerini başının yanında yumruk yaptı. "Seni telaşlandırmak istemem ama sanırım sinir krizi geçiriyorsun."

Boğazımdan yükselen mizahı geri püskürtüyorum. Sinir krizi geçirmiyorum; mola veriyorum. Her şey yolundaymış gibi davranmaya ara veriyorum. Daha ne kadar pencereden dışarıda yanan ateşe bakıp kendimi güzel bir yaz günü olduğuna ikna edebilirdim ki? Sikerler. Ön kapıyı açıp alevlerin tenimi yalamasına izin vereceğim. Dumanın içimi karartmasına izin vereceğim.

Dünyam yanıyor ve kibriti çakan kızı cezalandırmak istiyorum.

Düz avuçlarımı kalçalarının üzerinde gezdirirken dokunuşum sert ve kendime hizmet ediyor. Kahretsin, bu kalçalarla ilgili her şeyi seviyorum. Onları sıktığımda parmak uçlarımin etinin içinde kaybolması. Dişlerimi batırmaya karşı koyamadığımda nasıl tat aldıklarını.

Şortunu tutup aşağı çekiyorum ve manzaraya bakarak nefes veriyorum.

Aralarında ne var?

Pembe kedi dudakları, yumuşak, kumral saçlarla çevrili, titreyen bacakların arasından dökülüyor. Bu manzara kaslarımı çalıştırıyor ve parmak eklemimi üzerlerine sürme isteğime karşı koyamıyorum. Keşke yapmasaydım, çünkü Penelope daha fazlası için parmak uçlarında yükseldiğinde, çıplak kıcı pantolonumun üzerinden sikimi sıyrıyor ve damarlarımdan cızırtılı bir ihtiyaç nehri gönderiyor.

Çenemi sıkarak, kıpırdanmasını durdurmak için avucumu sırtının küçük kısmına bastırıyorum. Bir adım geri çekilip, dürtünün geçmesine izin verecek kadar uzun süre tavana bakıyorum.

Kemer. Tamam. Tokayı yumruğumla kavrayıp, uzunluğunu kalçasının arkasında gezdiriyorum. Karanlık bir heyecan güneğe kayıyor ve kaslarımin altında gerilen kaslarıyla kasıklarımda titreşiyor.

Deri kıcının kıvrımına ulaşıyor ve ben onu orada tutuyorum. "Bana tekrar söylemek istediğın şey neydi?"

Nefes alış verışı durdu. "Önemli bir şey yok."

"Cevap ver Penelope."

Tırnakları yastığa batıyor. İç çekiyor. "Seninle bu teknede kalmak istemiyorum."

Omuzları beklenti içinde kaskatı kesiliyor ama darbe gelmeyince saç perdesinin arkasından bana bakıyor, sert gözleri ihtiyatla parlıyor.

Mükemmel bir gülümsemeyle karşılıyorum. "Şanslısın." Kaşlarını çattı. "Ne?"

"Bu senin güvenli kelimen, Penelope. İçimde buna ihtiyacın olacağına dair bir his var."

Kemerim kışına inerek protestosunu durdurdu. Toplayabildiğim en hafif, en ölçülü şaplaktı, ama yine de çatırtı tatmin edici ve çığlığı elektrikli. Derime işliyor ve altındaki tüm atomları şarj ediyor.

"Seni duyamıyorum," diye mırıldandım.

"Tekrar dene." "Kalmayacağım-"

Ona tekrar şaplak atıyorum, bu sefer biraz daha sert. Solgun yanaklarında pembe bir allık belirliyor ve başparmağımı yumuşak sıcaklığının üzerinde hastalıklı bir hayranlıkla gezdiriyorum. "Belki daha yüksek sesle söylersin?"

"Belki de lanet olası bir işitme cihazı almalısın?" diye nefes nefese yastığa doğru tıslıyor.

Tekrar parantez açtığında sırtışıımı elimin tersiyle siliyorum. Ya bu kızın fiziksel olarak çenesini tutamamasına neden olan tıbbi bir rahatsızlığı var ya da kemerimin sertliğinden gerçekten hoşlanıyor.

Bakışlarım sırtının kıvrımlarında geziniyor ve onu içime çekiyorum.

Bu küçük velet hayatımı mahvetmemiş olsaydı, inanamayarak gülerdim. Çünkü şimdi, sert kış güneşi lombozlardan süzölüp teninin üzerinde dans ederken ve saçlarındaki kırmızıyı vurgularken, onun benim sonum olacağı çok açık. Şuna bir baksana. Hem de kapüşonlu tişörtümün içinde. Vücudunu sarıyor ve eğer onu giymesinden mazoşist bir zevk duymasaydım, altında ne olduğunu daha iyi görmek için onu yırtıp atardım.

İstemeyerek de olsa şimdi anlıyorum: erkekler neden kadınları kendi bokları içinde görmekten hoşlanıyor? Benim kıyafetlerimi giyiyor, benim saatimi takıyor, sanki benimmiş gibi hissediyor. En azından ben onu kırana kadar.

Onun küstahlığı ve boğazımdaki garip sıkışma beni teşvik ediyor, diğer elimi sırtının küçük kısmına koyuyorum ve kışını tekrar kırbaçlıyorum. Darbe, vücudunu yarım ayak ileri atacak kadar sertti. Güneşin altındaki her küfür dudaklarından dökülüyor, ardından nefes nefese bir inilti geliyor. Şehvetle kaplı bu ses bir siren çağrısı gibi sikimi çekiştiriyor, taşaklarıma donuk, huzursuz bir ağrı gönderiyor.

Sikeyim. Bundan zevk alıyor. Avucumla kırmızı yanağına masaj yaparken, diğer elimi kalçalarının arasına kaydırıyorum ve parmak uçlarımı teyit için am dudaklarının üzerinde gezdiriyorum. O kadar ıslak, o kadar ateşli ki, görüşüm bir anlığına kararıyor. Kulaklarımdaki uğultudan tek duyabildiğim Penelope'nin boğuk küçük iç çekişleri.

Yani Penelope sertlikten hoşlanıyor -sanki daha fazla kanıta ihtiyacım varmış gibi, kader kader kartımı tam da benim zevkime göre hazırladı. Ama kızın beni deliye

Çevirme gibi bir yeteneği olduğu için, ani ve kötü bir
düşünce göğsümü ısıtıyor. Nasıl

Sertlikten hoşlandığını biliyor mu? Başka kim onun kıkırda kemerini kırdı ve onu bu sonuca getirdi?

Bir öfke kıvılcımıyla körleşerek yanımdaki kemeri kavradım ve iki parmağımı içine soktum. Etrafımda o kadar sıkı kenetleniyor ki, göz kapaklarımın arkasında yıldızlar gördüğüme yemin edebilirim.

"Bu kimin amı Penelope?"

Bu saçma bir soru, hayatım boyunca ağzımdan hiç çıkmamış bir soru. Taşaklarımı içine boşalttıktan sonra bir kızın kimi siktiği umurumda bile değil. Kuzenlerimin yarım yamalak saniyelerini almadığım sürece ne isterlerse yapabilirler. Ama başka bir adamın bu kıza, Kupa Kraliçeme, onunla ilişim bittikten çok sonra bile sahip çıkacağı düşüncesi beni kuduz bir köpeğe dönüştürdü, istemediğim şeyler için havlıyorum.

"Lanet soruya cevap ver," diye bağırarak parmaklarımı onun içinde makasladım.

Kaskatı kesiliyor. Ellerini yastığın altına kıvrıyor ve yüzünü yastığın üstüne gömüyor. Zar zor bir fısıltı ama megafondan duyuyorum.

"Benim."

Boğazımdan bir hırıltı yükseliyor ve kemerim havada ısıklık çalarak kıkırının üzerinden geçerken, onun "Ama paylaşabiliriz!" dediğini duyuyorum.

İnanamayarak kemerimin gevşemesine izin verdim. Sürtünmek için kol dayanağına yaslanıp kıvranışını görmek sikimi ateşlemeseydi, inatçılığından etkilenirdim.

"Paylaşmak mı? Senin amını sadece Çarşamba ve Cumartesi günleri istediğimi falan mı sanıyorsun?"

"Sana ne verilirse onu alacaksın," diye mırıldanıyor. Ama seçtiği kelimelerden pişman olduğunu biliyorum, çünkü elim onu yerinde tutmak ve bir sonraki darbeye sırtımı vermek için kapüşonunun eteklerine dolandığında bir özür çılgılığı atıyor. Sıcak kıskançlık ve saplantıyla besleniyor ve çatırtı havayı delip geçtiği anda pişmanlığın tadını alıyorum. Çok sertti.

Hay sikeyim. Tepkisini ölçmek için yukarı baktım ama bana Kıvrılmış yumruklar ve ağır nefesler dışında

hiçbir şey. "Penelope."

Yüzünü arkalığa doğru çeviriyor ve lanet olası boğazım sıkılıyor.

"Cazzo," diye mırıldanıyorum, kemerimin elimden kaymasına izin veriyorum. Onu yere kadar takip ediyorum, dizlerimin üzerine çöküyorum ve kışındaki taze yaraya nazik bir öpücük konduruyorum. Çingenenin Kupa Kraliçesi'nin beni dize getireceğini söylemesi aklımdan çıkmıyor. Görünüşe göre, kelimenin tam anlamıyla bunu kastetmiş. "Konuş benimle."

"Ben iyiyim," diye ısııyor, hiç de öyle olmadığını belli eden bir ses tonuyla. "Durma."

Amının sıcaklığı yüzümü ısıtırken, kalçalarının arasına sokulup klitorisinden kışına kadar yalamaya karşı koyamıyorum. Kasları kulaklarıma karşı yumuşuyor, içeri girmeme izin veriyor.

"Kimin amı, Penelope?" Tekrar soruyorum, bu sefer daha nazikçe. Soruyu dilimi onun etrafında döndürerek

noktalıyorum

Giriş. Onun içinde titreşen titreme hareketi tekrarlamama neden oluyor.

"Benim."

"Senin mi?"

"Evet."

Duruyorum. "Peki sana ağlayacağın kadar sert bir şaplak attığımda da cevabın bu mu olacak?"

Kalçaları çenemi sıkıyor. Tanrım, bu dünyada kurşunla değil de yaşlılıktan ölmek bir lütuf ama Penelope'nin kalçaları tarafından ezilerek ölmeyi alternatif bir seçenek olarak seve seve kabul ederim. GoldenEye'daki Bond kızı gibi.

Titrek bir nefes alıyor ve kendini düz dilimin üzerine bırakıyor. "Evet."

Tahriş karnımı ısıtıyor. Klitorisini emmeden önce dişlerimi kıvrımlarında gezdiriyorum. Ağzımı ıslak bir patlamayla terk ediyor.

"Peki seni ağlattığımda, güvenli kelimeni kullanacak mısın?" Duraklama sırası ondaydı. "Hayır."

Ayağa kalkarak onu öfkeli bir itişle itiyorum ama kol dayanağının kenarından düşmeden hemen önce onu yakalıyorum.

"Sen inatçı küçük bir sürtüksün, bunu biliyor musun?"

Başını çevirip gözlerini benimkilere diyor. Kahretsin, okyanus kadar maviler ve bir o kadar da ıslak görünüyorlar. "Evet," diyor sessizce.

Kuru bir kahkaha atıyorum ama bu kahkaha mizahtan yoksun ve boğazıma takılıyor. İnatçı demek hafif kalır. Bu

Onu Şeytan Dibi'nin ortasına sürüklesem, çırılçıplak soysam ve kırbaçlasam bile kız bana istediğimi vermezdi.

Parmaklarımı saçlarımda gezdirirken dikkatimi kapitone duvar kağıdına veriyorum, Penelope'nin şaşkın ifadesinden uzaklaşmaya ihtiyacım var. Kızları sadece arkadan becermemin birçok nedeninden biri de bu. Mesele şu ki, bu sabah öğrendim ki Penelope dikkatini benden çok uzun süre uzak tuttuğunda, onu yine de bana bakmaya zorlamak gibi hastalıklı bir alışkanlığım var.

Başımı sallayarak gözlerimin tekrar kığına kaymasına izin verdim. Kırmızı ve mahvolmuş. Sikimdeki şiddetli zonklama midemdeki huzursuzlukla çelişiyor. İronik, gerçekten. Onu bu yata kanlı ellerle sürükledim, tüm niyetim benden önce onu mahvetmektir. Yine de, bir damla gözyaşı beni boğuyor, çikolata ve sıcak su şişeleri gibi şeylerin bir diğerinin düşmesini engelleyip engellemeyeceğini merak ediyorum.

Dibe vurmanın anlamı bu olmalı.

Şeker ve bakım sonrası hakkındaki tüm basit düşünceleri bir kenara itip ellerimi kapüşonunun altından geçiriyorum ve Penelope'yi kalçasının altından kavriyorum.

Siktir et; ona hayatının en iyi orgazmını yaşatacağım.

Kığını tekrar öpmek için eğildim, İtalyanca utanç verici bir şeyler mırıldandım, ama tam yanaklarının arasına geri batmak üzereyken bir el ön kolumu tuttu ve beni durdurdu.

Bakışlarım Penelope'ninkilere kayıyor. İçinde sıkışıp kaldıkça sertleşiyor.

"Nazik olma."

Çenem gerildi. "Neden?"

"Hoşuma gitmiyor."

Birkaç gergin saniye boyunca birbirimize bakıyoruz, sözleri ve anlamları asit yağmuru gibi tenime işliyor. Demek sadece sertlikten hoşlanmıyor, sadece sertlikten hoşlanıyor. Diğer erkeklerin ve kemerlerinin fırtınalı düşünceleri içimden geçerek tüm suçluluk duygusunu eritiyor.

Kemerini yerden alırken gözlerim onunkilerden hiç ayrılmıyor. Kırılmış yumruklarımın etrafına sarıp gergin bir şekilde çekiyorum. Penelope nefes verip başını mindere bırakıyor ama ben onu kazağımın kapüşonundan tutup yukarı çekiyorum.

"Sen ne-?"

Kemerin kayışını ağzına sokarak önünü kestim. Hem tokayı hem de halkayı bir avucumun içine alıp onu dizginlere asılmış gibi ellerinin üzerine çekiyorum.

Dudaklarım kulağının kabuğunu sıyrırken ses tonum bir uyarıya dönüşüyor. "Eğer çok fazla olursa ve güvenli kelimeni kullanmazsan, seni yatağıma bağlar ve güzel şeylerle sana işkence ederim. Anladın mı?"

Bakışları yana kayıyor, şüpheyi doluyor. "Ne gibi?" diye gargara yapıyor.

Duraklıyorum. Hayatımda hiçbir kadın için bu tür güzel şeyler yapmamıştım. Ama şimdi onun üzerine eğilmiş durumdayım, ereksiyonum çıplak kıkına baskı yapıyor ve ılık, ıslak sıcaklığı pantolonumu yakıyor. Böyle bir zamanda varsayımsal işkenceye odaklanamam.

"Bilirsin, romantik bok," diye homurdandım.

Çenesini kırmadan arkasına geçebilmek için kemerin gevşekliğini ayarlamadan önce onun telaşlı bakışını yakalıyorum.

Sikim serbest kalmak için can atıyor, fermuarımı indirdiğim anda dikkat kesiliyorum. Başımı kıvrımlarına gömdüğümde, beyaz hezeyan zehir gibi içime akıyor, sinirlerimi elektriklendiriyor ve beynimi ateşli düşüncelerle zehirliyor. Mesela, Penelope kemerime yapışmışken nasıl birkaç dakikadan fazla dayanabilirim ki?

Tanrım, çok sıkı. Beynimdeki her sadist fısıltıyla savaşıyor hızımı yavaşlatıyorum ve vücudunun beni içine yönlendirmesine izin veriyorum. Omurgası avucumun altında düzeldiğinde geri çekiliyorum, sonra kemerime karşı gerginleştğinde, dirseklerine düşmeye ve daha derin bir açığı için kıcını kaldırmaya çalıştığında kendimden daha fazlasını veriyorum.

Hayal kırıklığının sesi gözlerimi onunkilerle buluşturuyor. Bana bakmak için deriye yaslanıyor ve yavaş adımlarımdan duyduğu rahatsızlığı belli ediyor.

Gülümsüyorum.

Kaşlarını çatıyor.

Sonra ona sertçe girdim.

Başı öne düşüyor ve iniltisini bastırmak için kemerimi sıktığını görmek o kadar ateşli ki zar zor dayanabiliyorum. Amcığının mengene gibi kavranışı, her öne atılışında çaresiz bir çekiş gibi hissettirmesi karşısında azı dişlerimi gıcırdatıyorum. Yere çarptığında yanaklarının gürültülü tokadı

gözlerimi manzaraya çekiyor ve lanet olsun, sonsuza dek retinalarıma kazınmayacaksa.

Ona daha çok ihtiyacım var, avuçlarımın ve dilimin altındaki yumuşak tenine. Çılgınca bir dürtüyle, artık kanepeye doğru eğilmeyip göğsüme yaslanana kadar kemeri daha sıkı çekiyorum. Küçük bir çekişle başı köprücük kemiğime doğru düşüyor ve boğazını bana açıyor. O kadar güzel kokuyor ki, dişlerimi hızla atan nabzına batırmak, ardından keskin bir nefes tıslaması çıkardığında bıraktığım izi yalamak konusunda iki kez düşünmüyorum.

Boştaki elim kapüşonumun altından karnına doğru kayıyor ve memelerinden birini sıkıyor. "Peki ya bunlar, Queenie?" Kulağının kabuğuna karşı homurdanıyorum. "Bunlar da mı senin?"

Boğuk bir cevap veremedi önce, meme ucunu başparmağımla işaret parmağım arasında yuvarlıyorum ve çekirdeğinde titreşen ürpertiye emmek için içine giriyorum.

"Bu konuda sana geri döneceğim," diye nefesini tutuyor, amcığı etrafımda kenetleniyor.

Boğazındaki kızarıklık birkaç ton koyulaşana kadar onu orada tutuyorum, memeleriyle oynuyorum, ağzım boynuna ve kulak memesine eşit ilgi gösteriyor.

"Lütfen," diye derinin üzerinden soluk soluğa bağırıyor.
"Lütfen."

Midem onun omurgasına karşı geriliyor. "Gelmek mi istiyorsun?"

Çılgınca başını sallarken dişleri kemerimi gördü.

Sikeyim. Bu sabah bu kelimeyi ağzından almak için ona neredeyse işkence etmek zorunda kaldım ve şimdi bana bu kadar özgürce vermesi, damarlarımda çeliği eritebilecek kadar sıcak bir cehennem gönderiyor.

"Aferin kızıma," diye mırıldanıyorum nabzına karşı, elimi bacaklarının arasına kaydırarak. "Yalvardığında çok iyi bir kız oluyorsun."

Yüzünü kelimelerimden çeviriyor ve elime karşı huzursuzca öğütüyor, aletimin uzunluğunu bir çılgınlık içinde çalıştırıyor. Klitorisini sert ve hızlı bir şekilde ovuyorum, kısıtlamama karşı kıvranırken profilini hayranlıkla izliyorum.

Vücudu benimkine karşı şiddetle titremeye başlamadan önce son olarak "Siktir!" diye mırıldanıyor. Boğuk inlemelerinin sesi, amının etrafımda titreşmesi beni o kadar yaklaştırıyor ki istesem de geri dönemiyorum. Uzuvarları o kadar gevşiyor ki onu ön kolumla kafesleyip dik tutuyorum. Kemerle başını geriye doğru çekiyorum ve yüzümü kapüşonunun yakasına gömüyorum. Kapüşonum. Beyaz bir orgazm beni kasıp kavurmadan önce aklımdan geçen son şey, onun kokusunun benimkiyle karışıp ne kadar güzel koktuğuydu.

Kaslarım zayıflıyor, kemerin elimden kaymasına izin veriyorum, kolum Penelope'nin belinden ayrılıyor ve kolçağın üzerinde öne doğru yığılmasına izin veriyorum. Nefesimi tutarken onu uzun, uyuşuk vuruşlarla beceriyorum, sonra harap kıcına hafif bir şaplak atarak onaylıyorum.

"Sen bir belasın Queenie. Bunu biliyor muydun?"

Sözsüzce üzerimden kayıyor, kapüşonunu kışını örtecek şekilde aşağı çekiyor ve kapıya doğru bakıyor.

Omurgam sertleşti. Hâlâ onun kukusuyla sarhoş olmama rağmen kızın çoktan çıkış yolunu gözlüyor olması beni sinirlendiriyor. Bu ironi benim de gözümde kaçmıyor; kız bana kahve teklif etmeden önce pantolonumun fermuarını çekip arabamın anahtarlarını arayan ben oldum, sayamayacağım kadar çok kez. Ayakkabı diğer ayağın üzerindeyken o kadar kolay hissettirmiyor.

"Bir yere mi gidiyorsun?" Sıkıca soruyorum.

"Mm. Muhtemelen duş alıp Sahil'e geri döneceğim. Şortumu gördün mü?"

Onları bir dolabın köşesine asılmış olarak görüyor ve onlara doğru yürüyor. Yanlarından geçerken bileğinden tutup onu kanepeye fırlatıyorum. Kış minderlere çarptı ve yüzünü buruşturdu.

"Burada kal." Odağı tekrar kapıya kayıyor ve kürek kemiklerimi sıkıyor. "Hareket edersen seni bu lanet kanepeye bağlarım."

Birkaç dakika sonra elimde bir şişeyle odaya geri döndüm ve dışçıyı görmeyi bekliyormuş gibi görünse de onu kanepenin kenarına tünemiş görünce rahatlamadım desem yalan olur.

Yanına oturduğumda dikkatli gözlerle hareketlerimi izliyor. Daha itiraz edemedi onu kucağıma çekiyorum, kışını kaldırıyorum.

"Ne oluyor lan?"

"Kapa çenenin,
Penelope."

Ses tonum niyetimden daha sert, ama onun buradan başka bir yerde olma arzusu derimin altında bir huzursuzluk katmanı uyandırdı. Kapüşonumun eteğini yukarı çekip kıcını süsleyen taze morlukları ortaya çıkardığımda geriliyor.

Gördüğüm manzara karşısında yumuşayarak hırıltılı bir nefes veriyorum ve elimin tersini yavaşça yanan teninde gezdiriyorum. "Acıyor mu?"

"Amaç bu değil miydi?"

Haklı, amaç buydu. Bir kez daha, onu bu yata sürükleyip mahvetmeye yönelik öfke dolu planım, kaburgalarımın altında genişleyen istenmeyen bir şey tarafından bozuldu. Çok saçma. Bu kıza katlanamıyorum. Kötü şansının hayatımın her köşesine yayılmasına katlanamıyorum. Yine de buradayım, elimde bir şişe kakao yağı, acımı dindirmek için yanıp tutuşuyorum.

Belki de bir çöküştür.

Losyonu kıcına fışkırttığımda nefesi kesildi. Kalçaları benimkilere karşı gerildi.

"Rahatla Penelope," diye mırıldanıyorum, kremi yavaşça kıcının kıvrımlarına sürüyorum. Söyleneni yapmadığında, komutu daha sert bir tonla tekrarlıyorum. Sonunda kasları avuçlarımın altında yumuşuyor ve nefes alıp vermesi azalıyor. İyi kız dilimin ucunda dans ediyor ama onu yutuyorum.

Dışarıda bir fırtına gökyüzünü yutuyor. Hafif yağmur damlaları camlara çarparak sertleşiyor, öyle ki Penelope'nin dudaklarından kaçan tatlı iç çekişi neredeyse kaçırıyorum.

Başını çeviriyor ve yarıya kadar inmiş kirpiklerinin arasından bana bakıyor.

"Bunu neden yapıyorsun?"

Sinir çenemi sıkıyor. Bu kız, sonrasında ne olacağını bilmiyorsa nasıl sert sikişmeyi sevebilir? Onu kimin tokatladığını öğrenmek ve ölümlerini yapılacaklar listeme eklemek için içimden gelen dürtüyü bastırıyorum. Bunun yerine dikkatimi tekrar ellerimin sürtünmeden kalçalarının üzerinde kaymasına veriyorum.

"Seni kırdıktan sonra tekrar bir araya getirmezsem, bir dahaki sefere kıracak bir şey kalmayacak." Bakışlarım onunkilere kayıyor, tam zamanında sisin içinden yanan sıcaklığı görüyorum.

"Her şaplakla birlikte masaj da geliyor mu?"

Dudaklarım eğildi. "Eminim bir tür anlaşılmaya varabiliriz."

"Peki ben senin aletinin karnımı deşmesini görmezden mi geleceğim?"

Şimdi, kuru bir kahkaha attım. Bu kız. Daha beş dakika önce taşaklarımı boşaltmışım ve onun altında yine taş gibi olmuşum.

Saatime baktım. "Evet. Her ne kadar ağzınla halletmeni istesem de, yetişmem gereken bir uçak var."

Karnı geriliyor. "Nereye gidiyorsun?" "Neden, beni özlemeye mi?"

Kaşlarını çatıyor. "Kafamda bir delik gibi."

Tam kışına sert bir fiske vurmak üzereydim ki, yüz ifadesindeki belirsizlik beni duraksattı.

İç çekiyorum. Onu yatağıma zincirleyip kişisel seks kölem olarak kullanmak mı yoksa denize atmak mı istediğimi bilmesem de, neler olup bittiğine dair hiçbir fikri olmadan burada kalmasını beklemenin haksızlık olduğunu biliyorum.

Kıçına biraz daha krem döktüm. Kaygan yarığına tehlikeli bir şekilde yaklaştırarak masaj yapıyorum. Sert bir şekilde nefes alarak elime doğru itiyor ama ben düz bir avuç içiyle onu geri bastırıyorum, sikimin yan yollara sapmamasını istiyorum.

"Sen Sahil'de ortaya çıktığından beri kötü şeyler oluyor Penelope."

İnliyor. "Şaka yaptığını sanmıştım. Cidden, kötü iş kararlarının suçunu bana atamazsın. Ben kelimenin tam anlamıyla en şanslı kızım-"

Sözünü kesmek için ona hafif bir şaplak attım. "Ne kadar şanslı olduğunu düşündüğün umurumda değil; benim için şanslı değilsin."

"Bu hiç mantıklı değil. Etrafımda olmanın bile seni şanssız yaptığını düşünüyorsan, şimdi içime girdiğine göre ne olacağını sanıyorsun?"

Kahkahalar boğazımdan yukarı yükseliyor, o yeni tanıdık pervasızlık hissiyle sürüklenip gidiyorum. Bakışlarım parmaklarımın izini sürerken parmaklarım kalçasının eğiğinde kayboluyor ve kabarık dudaklarını sıyrıyor.

"Umursama noktasını geçtim Penelope. Sana direnmeye çalışma noktasını da geçtim." Siktir et, jetim pistte biraz daha bekleyebilir. Bir parmağımı içine sokuyorum, dudaklarımı kıçının yanağına değdirmek için eğiliyorum. "Bırak hepsi yansın."

Kaygan bir yılan balığı gibi elimden kurtuluyor ve haliya düşmeden önce onu belinden yakalıyorum.

"Ben bunu yapmam," diye bağırarak ayağa fırlıyor.

"Neyi yapmıyorsun?"

"Erkekler."

"Ben de erkeklerle yapmıyorum."

"Hayır, demek istediğim-" Başını sallayarak bir hayal kırıklığı sesi çıkardı. "Yani, ciddi bir şey aramıyorum. İlişkiler ya da popo öpücüğü ve kahvaltı gibi şirin şeyler yapmıyorum."

"Yumurtalarımı beğenmedin mi?"

Kapıya doğru ilerliyor. "Tamam, biliyor musun-"

Bileğini kavradım ve onu üstüme çektim. Bakışlarımla karşılaşmadan ve yavaşça itaat etmeden önce üç saniye boyunca tutuşuma karşı savaşıyor.

Yutkunuyor. Sesini o kadar alçaltıyor ki yağmurdan zar zor duyabiliyorum. "Yani, eğer bana aşık olma ihtimalin varsa, muhtemelen beni bir tekneye bindirip hemen kıyıya geri göndermelisin."

Birbirimize baktık. Sonra bir kahkaha patlattım.

Penelope kaşlarını çatarak bir avucunu göğsüme vuruyor.

"Ne yani, bana aşık olmak inanması bu kadar zor mu?"

Göğsümde genişleyen baskıyı görmezden gelerek bir tutam kırmızı saç kulağının arkasına sıkıştırıyorum. "İmkânsız."

En büyük sırrımı zaten biliyor, batıl inançlarım olduğunu. Kupa Kralı yerine Karo Kralı'nı seçtiğimi de bilmesine gerek yok.

Aşk bir seçenek değil. Bırak hayatımı mahveden kızla olmayı.

Cep telefonum sehpanın üzerinde vızıldıyor ve bana yapacak işlerim olduğunu hatırlatıyor. "Burada kalıyor musun, kalmıyor musun?"

"Peki ya gitmek istersem?"

Dilimi ısıyorum. Gerçek onu korkuturdu: Onu tekmeleyerek ve çığlık atarak gemiye geri sürüklerdim.

Bunun yerine, ellerimi kalçalarının arkasında gezdirerek onu ereksiyonuma doğru çekiyorum. "Benim tarafımdan becerilmekten hoşlanmıyor musun Penelope?"

Çenesindeki kaslar kıpırdıyor. Göz kapakları çırpınarak kapandı. "Peki. Çıkarları olan düşmanlar olabiliriz."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Düşman mı?"

"Pek arkadaş sayılmayız, değil mi?"

Sırıtmamı engelledim. "Sanırım değil." Kanepeye yaslanıp elimi sıkması için ona uzattım. "Çıkarları olan düşmanlar o zaman."

Parmaklarımı ısırp koparmak ister gibi bakıyor. "Elbette, bazı şartlarım ve koşullarım var."

"Elbette," diyorum eğlenerek.

"Öncelikle, telefonuma ihtiyacım var. Sanırım bu sabah Hulk'a dönüştüğünde arabanda unuttum."

Tabii ki telefonuna ihtiyacı var. Yardım hattıma söyleyemediği her boş düşüncesini başka nasıl saplantılı bir şekilde dinleyebilirim ki? "Tamamdır."

"Laurie'nin ya da diğerlerinin burada kaldığını bilmesini istemiyorum. Bu..." Dudaklarını dişlerinin arasında keserek

kelime için. "Tuhaf."

Gülüyorum. "İyi."

"Ve Noel'de evde olmak istiyorum."

Bunu göz önünde bulunduruyorum. Bir haftadan az kaldı.

"Tamam." Bu seni daha sonra geri istemeyeceğim anlamına gelmez.

"Ve-"

"Tanrım, Penelope. Avukat mı çağırmam gerekiyor?"

Beni susturmak için yaka iğnemi çekiştiriyor. "Ve ben yüzen bir Rapunzel değilim. Kocasının savaştan dönmesini bekleyen bir kadın gibi buraya kapanacağımı düşünüyorsan, o zaman başka bir düşünceye kapılıyorsun demektir. Ne zaman istersem kıyıya geri götürülmeliyim."

"Evet, öyle bir şey olmayacak."

Yüzünde tiksinti dolu bir ifade belirliyor. "Ne, geri dönmeyeceğimden mi endişeleniyorsun?"

Geri dönmezse bana iyilik yapmış olur, ama şu anda Sahil'de dolaşmasını istemememin nedeni bu değil. Dişlerimi alt dudağımın üzerinde gezdirerek onun karanlık yüz ifadesini keyifle izliyorum. "Ben dönene kadar burada kalacaksın ve sonra bunu tekrar tartışacağız."

Şaşkınlıkla elindekini bırakıyor ama sonra gözleri muziplikle parlayınca itaatinin ardında bir neden olduğunu anlıyorum. Dudağını ısırarak parmağını yaka iğnemde aşağı yukarı gezdiriyor. "Biliyorsun, eğer çıkarları olan düşmanlar olacaksak, beni öpmen gerekecek."

Gülüyorum. "Şimdi mi?"

Omuzunu silkiyor. "Evet, yapmazsan garip olur."

"Haklısın."

Gözleri benimkilere kayıyor, büyük ve mavi. "Öyle miyim?"

Parmaklarım saçlarının arasına giriyor ve başının dibini kavıyor. Yüzünü kendime doğru çekiyorum; ağzım onunkine yakın, dudaklarındaki sıcaklığı hissedebiliyorum. Boğazındaki yutkunmayı duyabiliyorum.

"İyi deneme," diye fısıldıyorum.

Onu kucağımdan indirip ayağa kalktığımda küfrediyor.

"Şef Marco yemeklerimi hazırlıyor ve Dondurucu. Onlara ve yattaki diğer her şeye buyurun." Cüzdanımı çıkarıp Amex'imi sehpanın üzerine fırlatıyorum. "Yedek kartım zaten sende ama telefonunla birlikte arabamda olduğunu tahmin ediyorum. Bunu kullan." Bakışlarım onunkilere yöneliyor. "Eminim şifreyi hatırlıyorsundur," diyorum kuru bir sesle.

"Belli ki." Eline alıp ışığa tutuyor. "Hmm. Pasifik'in ortasına pizza teslim ettiklerini sanmıyorum."

"Eğer yeterince iyi bahşış vererseniz verirler."

Kapıya doğru yürürken, onun varlığı sırtıma vuruyor. Uçuşumu bir saat daha ertelemek için içimde saçma bir dürtü var. Onu tekrar becermek için bile değil, sadece... bunu yapmak için. Saçma sapan konuşup onu kızdırmak.

Bunun yerine kapının kolunu tutup ona "Burayı yakmamaya çalış Penelope" diyorum.

"Rafe?" Adımı söyleyiş şekli göğsümde bir yankı gibi yankılanıyor. Duraksıyorum, kapıdaki tahta parçalarına bakıyorum. "Diğer tüm seks arkadaşlarım bana Penny der."

Şiddet beni bir şimşek gibi çarpıyor.

"Ve eğer onlardan bir daha bahsedersen diğer tüm seks arkadaşların altı ayak altında olacak."

CHAPTER

Six

Penny

YA DA BİR SAAT İÇİNDE ÜÇÜNCÜ KEZ, yataın arka
Ftarafındaki unutulmuş oturma odasına süzölüyorum. İç
çekmek yerine

Geçen seferki gibi sessizliğe gömölüp pencere kenarındaki
koltuğa çöküyorum ve sanki altındaki huzursuz sıcaklığı
söndürecekmiş gibi yanağımı soğuk cama bastırıyorum.

Gölünç derecede uzun bir duştan sonra, yatta mahkûm bir
ruh gibi dolaşıyordum. Viktorya dönemi elbisesi yerine
üniversite kapüşonlusu; kıyametin prangaları yerine deri
kısıtlamalar ve şiddetli orgazmlarla zincirlenmiş.

İki saatten az dayanabildim ve güverteden gelen inilti
ve bitmek tükenmek bilmeyen büyükbabamın saatinin tik
takları tenimi tırmalamaya başladı.

Şimdi, vücudumu cama daha fazla bastırırken, ufukta
Şeytan Koyu'nun parlak ışıklarını kıran yağmura bakarken,
yapacak bir şey bulmak için beynimi zorluyorum.

Cevap şu çizgi filmlerdeki ampuller gibi geliyor: Çalışacağım.

Vardiyam yok ama bu gece başka ne yapacağım? Kumarhane üstümde titreşirken Rafe'in odasında saklanacak mıyım? Breitling'e hızlıca bir göz attığımda Laurie ve benzerlerinin yakında bir personel servisiyle Pasifik üzerinde sallanacağını fark ediyorum.

Yeni bir canlılıkla çamaşırhaneye dalıp benim bedenimde yedek bir üniforma alıyorum. Saçlarımdaki sert seksin karışık kanıtlarını fırçalayarak, kemerle ağzımın tıkanmasından hoşlanmayacak kadar masum görünen bir yüz çiziyorum. Otuz dakika içinde barın arkasımdayım, mini buzdolabını dolduruyor ve bulaşık makinesini yerleştiriyorum.

Ama vardiyanın başlangıcı gelip geçiyor. Saatler birbiri ardına eriyor, yalnızlık boğazımı bir ilmik gibi sıkıyor. Laurie yok, misafir yok. Bulaşık makinesinin üç yalnız bip sesi salonu doldurduğunda, onu çalıştırdığımdan beri iki buçuk saat geçtiğini işaret ederek, elimdeki bezi bırakıyorum ve Rafe'in çalışma odasına doğru yürüyorum.

Laurie'nin numarasını yaşlı insanların sahip olduğu Rolodex'lerden birinde buluyorum ve onu aramak için masasındaki telefonu kullanıyorum. İlk çalışta cevap verdi.

"Evet, patron?"

"Laurie, ben Penny. Neredesin?"

"Penny?" Duraksıyor, hat bir barın boğuk sesleriyle doluyor. "Rafe yeni yıl arifesine kadar yatı kapattı, tatlım. Seni aramadı mı? Arayacağını söylemişti."

Gözlerimi kapatarak deri koltuğa gömölüyorum ve başımı arkalığa yaslıyorum. "Hayır, yapmadı," diyorum sıkıca. Yine de sanırım bu, gemide yaşadığım gerçeğini iş arkadaşlarımdan saklamaya çalışma ikilemini çözüyor.

"Elbette tam ücret. Ve personelin Noel partisi de devam edecek. Bekleyin." Arkasındaki ses azalıyor ve sanki bir kapı arkasından çarpıyor. "Gemiye nasıl bindiniz? Personel servisi çalışıyor olamaz-"

Aptalca ve çocukça ama paniğe kapılıp telefonu yüzüne kapatıyorum. Telefon geri aramak için cızırdadığında, masanın altına dalıp fişten kapatıyorum.

Harika. Şimdi ne olacak?

Sessizlik çalışma odasının duvarlarına vuruyor, sadece görevlerini yerine getiren hayalet mürettebatın ayak sesleri duyuluyor. Hava giderek kararıyor ve dışarıdan gelen tek ışık, güvertede devriye gezen Rafe'nin adamlarının ara sıra yaktıkları meşaleler.

Bu inzivanın en kötü yanı, bütün gece onunla sıkışıp kalmış olmam. Güneş doğmadan uyumamın imkanı yok.

Rafe'in mükemmel bir şekilde düzenlenmiş çekmecelerini karıştırarak ve raflarını kaplayan fotoğraf çerçevelerine bakarak bir on dakika daha öldürmeyi başarıyorum. Birine büyük boy bir çek uzatırken çekilmiş bir fotoğraf gözüme çarpıyor ve incelemek için elime alıyorum.

Kendine özgü silueti camın arkasından dışarı sızıyor. Keskin takım elbise, megawatt gülümseme. Siyah, altın, yeşil, tüm renkler o kadar cilalı, o kadar rafine ki akla başka bir kelime gelmiyor. Mükemmel.

Onunla tanıştığım anda mükemmel bir yalancı olduğunu anlamıştım.

Baş döndürücü bir düşünce sinirlerime hücum ediyor. Artık centilmen dış görünüşün altında ne olduğunu gördüğüme göre -içimde hissettim; kulağımda duydum- başka kimsenin sahip olmadığı bir şeye bir anlığına bakmış olduğumu bilmek beni ateşliyor.

Şimdi, o mükemmel bir yalancı, benim dışımda herkese karşı.

Yavaşça hareket eden bir uğultu beni onun manyetik bakışlarından ayırıyor. Kaşlarımı çatarak omzumun üzerinden Fransız kapılarına doğru bakıyorum, yağmurun arasından süzülen puslu ışığı fark edince gözlerimi kısarak bakıyorum.

Şimdiden döndü mü?

Klitorisimde Pavlovvari bir tepki titreşiyor ve salona inen basamakları ikişer ikişer çıkıyorum. Sahibinin eve dönüşünü heyecanla bekleyen bir köpek yavrusu gibi göründüğümü fark edince, sırtımı kapılara vererek kanepenin kenarına tünüyorum ve televizyonu açıp plastik bir ilgiyle basketbol maçına bakıyorum.

Kayıtsızlığım yaklaşık doksan saniye sürüyor ve Fransız kapıları patlayarak açılıyor ve buz gibi bir soğuk, merkezinde tanıdık bir kadın sesi olan kaotik bir enerji demetini içeri alıyor.

"Parti geldi!" Sarı saçlar ve çantalardan oluşan bir bulanıklık kanepenin etrafında dönüyor. Bakışlarım pijamalı bacaklardan yukarı kayıyor ve Rory'nin parlak sırtışına takılıyor. "Ben şeker ve kart oyunları getirdim, Tayce pizza ve şarap, Wren de film getirdi."

"Herhangi bir film değil, Mamma Mia! Genişletilmiş karaoke versiyonu." Wren beliriyor ve yıpranmış bir DVD'yi burnumun dibine itiyor. şaşkınlıkla ona bakıyorum. Saçındaki simli tokadan pijamalarının içine soktuğu wellington botlarına kadar tam bir pembe kasırgası.

Tayce kanepeye uzanıp bana sinsi bir sırıtış fırlatırken, Rory'nin dikkati önce kapıya, sonra tekrar bana yöneliyor. "Ve sen," diye fısıldıyor, "dedikoduyu getireceksin."

"I-"

Rory bir el hareketiyle sözümü kesiyor. "Ama şimdi olmaz. Kocam savaş yolunda."

Koca kelimesi sanki bir şeytanı çağırmış gibi, karanlık bir varlık ensemini ısıtıyor.

"Penelope Price."

Yutkunuyorum, krem rengi halının üzerinde kayan siyah gölgeyi takip ediyorum. Parlak ayakkabılar ortaya çıkıyor ve omurgamı gererek kendimi sahibine bakmaya zorluyorum.

"Kardeşim nerede?"

"Hangisi?"

Angelo'nun çenesi titriyor ve bileğime hoşnutsuz bir bakış fırlatıyor. "Oyun oynamayı seven kişi." ne doğru bir adım atıyor ve kalbim yerinden çıkacakmış gibi oluyor. "Benim aksime."

Ona bakıyorum. Yüzündeki ifade anılarımdan biriydi. Yıllar önce ailesinin cenazesine zorla girdiğimizde babama da aynı şekilde bakmıştı. şimdi konu ben olduğuma göre, sarhoş babamın yaptığı gibi ciyaklamayacağım. Ayrıca, içimde garip bir his var.

Göğsümde bir sadakat. Bilsem bile Angelo'ya kardeşinin nereye gittiğini söylemem.

"Rafe? Beni aşar."

Gözleri zayıfladı. "O zaman burada ne işin var?"

Zihnim bir cevap bulmak için dört bir yana dağılıyor. "Yatta oturma," diye anons ediyorum.

Tayce yanımda homurdanıyor ve Angelo ona tehditkâr bir bakış attığında sırtışını deri ceketinin yakasına saklıyor. Bunun sıcaklığı kararlılığımı kırıyor ve kendimi "Üzgünüm, ben de senin kadar biliyorum" diye mırıldanırken buluyorum.

"Tek bildiğim Rafe'in karımı aradığı ve onu Pazartesi gecesi Pasifik'in ortasında doğaçlama bir yatıya davet ettiği."

Rory benimle sürekli ilerleyen kocasının arasına girerek, "Ve sen de bu havayı mahvediyorsun, bebeğim," diye inliyor. Gömleğinin düğmeleriyle oynarken tatlı sözler mırıldanıyor, ama kulaklarıma hücum eden kandan onları duyamıyorum.

Rafe benim için bir yatıya kalma mı ayarladı? Bu fikir çok tatlı, hatta mide bulandırıcı ve bir oturuşta çok fazla çikolata yemiş gibi midemde çalkalanıyor. Mantık yürütmeye çalışıyorum: Muhtemelen zilyon dolarlık mega yatında tek başıma olacağıma güvenmiyor, ki bana kötü davranan son zengin adamın kumarhanesini yakıp kül ettiğini düşünürsek bu adil. Ayrıca, çocukken yatıya kalmayı ne kadar çok istediğimi bilmiyor değil.

Rory'nin dağınık topuzunun üstünden bakıyorum ve Angelo'nun şüpheli bakışlarıyla karşılaşıyorum. Karısını nazikçe kenara çekip

benimle onun son sorgulama girişimi arasında hiçbir engel yok.

"Kardeşimin nerede olduğunu biliyor musun Penelope?" "iPhone'umu Bul'u denedin mi, Angelo?"

Tayce hareketsiz kalır. Wren keskin bir nefes alır ve Rory nefesinin altında flamingolar hakkında bir şeyler mırıldanır.

Hava bir an için ısınır, sonra kuru mizah Angelo'nun ifadesini yumuşattığında soğur.

"Şimdi anlıyorum."

Kaşlarımı çattım. "Neyi?"

Ama cevap vermiyor. Bunun yerine karısının çenesine bir öpücük kondurur, uyumadan önce kendisini aramasını söyler ve yüzme platformunda gözden kaybolur.

Cevap almak için salona dönüyorum. "Neyi alayım?"

Rory sırtlıyor. Wren kıpkırmızı oluyor ve başka tarafa bakıyor. Tayce'e baktığımda elini kalçama koyuyor ve sıkıyor.

"Demek istediği, Rafe'in neden sana takıntılı olduğunu anlıyor.

Sen de en az onun kadar saçmalıyorsun."

Bu sorgulama oldu Kaçınılmaz. I cevap verdi
Durumumuzla ilgili sorulara küstahça -sadece

sikişiyoruz, sakın ol-

ve burada ne kadar kalacağımı belirsiz bir şekilde soruyor, ta ki ondan sıkılana kadar.

Gerçek şu ki, ikisinin de gerçek cevabını bilmiyorum.

En azından üçüncü derece kısa sürdü. Tayce, Rafe'in aletinin ne kadar büyük olduğunu sorunca Rory o kadar iğrendi ki bir bardak kırmızı şarabı krem rengi halının üzerine döktü. Dikkatimizi kanepayı üç adım sola kaydırarak saklamaya verdik ve neyse ki sohbet bir daha kayınbiraderinin erkekliği konusuna dönmedi.

Akşam, durmak bilmeyen yağmur ve çocukken sadece hayalini kurabileceğim bir pijama partisine fon oluşturan Mamma Mia! müziği eşliğinde geceye karıştı.

Şimdi pijamalarımın kanepeye kıvrılmış, şeker ve şarapla sarhoş olmuş bir halde sakın davranmaya çalışıyorum. Wren'in Rory'ye ABBA'nın Super Trouper şarkısının resmi dansını öğretmesini izlerken manyak gibi sırtmamaya ve bunu bir daha ne zaman yapabileceğimizi sormamaya çalışıyorum.

Kanepe yanıma doğru eğiliyor. "Ne istediğine karar verdin mi?" Tayce'nin sehpanın üzerine koyduğu siyah kutuya bakıyorum. Açıyor ve parmağını gümüş bir tablonun üzerinde gezdiriyor.

dövme tabancası.

Yutkunuyorum. "Duruma göre değişir. Acıyor mu?"

"Rafe'in kocaman sikiyle kazığa oturmaktan çok daha az, eminim." Yanaklarım kızarıyor, onu uzaklaştırmak için hamle yapıyorum ama gülerek kolumun erişemeyeceği bir yere kaçıyor. "Hayır. Bıçaktan çok bir çizik. Birkaç dakika sonra bölge uyuşuyor ve zaten hissedemiyorsun."

Bir çift siyah eldiven takarken gözlerim kollarında geziniyor. "Senin hiç dövmen yok mu?"

"Hayır, bu yüzden bana dövmesiz dövme sanatçısı diyorlar." Rory ve Wren'in Brooklyn'i karıştırmasına bakıyor, sonra sesini alçaltıyor. "Dövmeler sizi tanımlanabilir kılar."

The Rusty Anchor'da onun birasının benimkine çarparken çıkardığı ses kafamın içinde yankılanıyor.

"Senin en iyisi olduğunu duydum."

Gülüyor. "Öyle diyorlar."

"Dövme sanatçısı olmak istediğini hep biliyor muydun?"

Başını eğiyor ve bir an için tabancasını söküp her bir parçayı sterilize etmesini izliyorum. "Hayır," diyor sonunda. "Üniversitede Sanat Tarihi okuyordum. Müze küratörü olmak istiyordum."

"Peki neden dövmeler?"

Dudaklarına karanlık bir gülümseme dokunuyor. Uzun, siyah saçlarını omzunun üzerinden atıyor ve bilmiş bir bakışla beni iğneliyor. "Erkeklere acı çektirmeyi seviyorum, kısa bir süre için bile olsa."

Bu kızıdan hoşlandığımı biliyordum. Dikkatim silaha kaydı. "Bu geçici mürekkep, değil mi?"

"Uh-huh. Birkaç hafta içinde solacak."

"Pekala, o zaman haydutluk yapmandan mutluluk duyarım."

Kaşlarını kaldırıyor. "Emin misin?" Eğilerek ekliyor: "Çünkü ben haydutlaştığımda... haydutlaşıyorum."

Gözlerinde dans eden muziplik beni duraksatıyor. "Tamam, belki göremeyeceğim bir yere koyarsın, ne olur ne olmaz."

Kıkırdıyor. "İyi fikir, kızıl kafa."

Sırtımın küçük kısmında anlaşıyoruz. Tayce'in oranın daha kalın derili ve daha az sinirli bir bölge olduğunu söylemesi beni ikna ediyormuş gibi yapıyorum ama aslında Rafe'in beni bir sonraki arkadan becerişinde orayı göreceğini bildiğim için. Karnının kıcıma doğru gerildiğini ve sıcak elinin kıcımın üzerinde gezindiğini düşünmek içime uyuşuk bir heyecan gönderiyor.

Tayce haklıydı; kaşıma hafif bir yanma hissine dönüşüyor. Titizlikle, sessizce çalışıyor, saçlarının uçları omurgama sürtünüyor.

Silahın sesi kesildiğinde gözlerimi açıyorum. Bölgeye soğuk ve ıslak bir şey siliyor, sonra ayağa kalkıyor. Şaşkınlıkla ona bakmak için arkamı döndüğümde yavaşça geri çekiliyordu.

Kaşlarımı çattım. "Bitti mi? Nereye gidiyorsun?"

Masanın üzerindeki el aynasına başıyla işaret ediyor. "Bir göz atın."

Rory dans etmeyi bırakıyor ve gözlerini kısarak belime bakıyor. Gözleri genişleyip çenesi düştüğünde, şüphe damarlarıma doluyor.

"Tayce..." diye fısıldıyor, kahkahasını bastırarak.

"Ne?" Şak diye söyledim. Aynayı elime alıyorum ve sanat eserini görmek için beceriksizce dönüyorum. Kalbin içinde tanıdık bir isim bana bakınca kanım donuyor.

Beş ağır saniye geçti. Gözlerimi, farlara yakalanmış bir geyik gibi bana bakan Tayce'ye kaldırıyorum. "Bana haydutluk yapmamı söylemiştin," diye fısıldıyor.

Aynayı kanepeye bırakıyorum. Üstümü aşağı çekiyorum. "Evet. Ve şimdi sana kaçmanı söylüyorum."

Ben cümlemi tamamlayamadan kapıdan çıktı. Peşinden koşuyorum, Rory ve Wren de peşimden geliyor.

Tayce'nin kahkahası spiral merdivenlerden yukarı süzülüyor. "Özür dilerim, tamam! İntikam olarak üzerime istediğin dövmeyi yapabilirsin!"

"Kocaman bir penis çizeceğim!" "Sorun değil, sadece yüzüme çizme, tamam mı?"

Rafe'in çalışma odasına doğru koştuğumuzda kol mesafesindeydi. Omzunun üzerinden bakarak kütüphanenin kapısını açtı. Onu takip ediyorum ve çarparak duruyorum.

Nefes alışım yavaşlıyor ama kalbim hızlanıyor.

Tayce bakışlarımı takip ederek, "Tanrım, ne çirkin bir kitaplık," diye mırıldandı.

Rory yanıma geldi. "Bunlar For Dummies kitapları mı? Bütün koleksiyona mı benziyor? Rafe'in bunları okuduğunu hayal bile edemiyorum."

"Yok," diye fısıldıyorum, boğazım düğümleniyor. "Peki, kim o zaman?"

Yutkunuyorum. "Ben."

Sessizlikte rüzgar uğulduyor. Büyükbaba saati şöminenin üzerinde tik tak ediyor. Gözlerim parçalanmış ahşabı takip ediyor.

İsveççe talimatlar ikiye bölünüp çöp kutusunun yanına atıldı.

Wren iç çeker ve göğsünü sıkar.

"Gördün mü, sana onun bir centilmen olduğunu söylemiştim."

CHAPTER

Seven

Penny

Tüy kadar hafif bir dokunuşla USTALAŞMIŞ DÜĞMELER.

Bİpeksi İtalyan, nasırlı kelimelerin etrafına sarılmış.
Yavaş yalamalar,

yarışan kalpler. Tatlı ve ekşi, sıcak ve soğuk; çelişkiler bir
çekişme ve savaş oyununda sinirlerimi çekiyor.

Her saniyesini sevdiğimden nefret ediyorum.

Sıkıcı bir gümbürtü beni sarsarak uyandırdı. Gözlerimi
açıyorum ve sesin Anatomy for Dummies'in elimden
kayarak krem rengi halıya çarpması olduğunu fark
ediyorum. Uyku sonrası sersemliğimle beynimin
kütüphanede yalnız olmadığımı anlayacak kadar
keskinleşmesi birkaç saniye alıyor.

Rafe kanepenin karşısındaki koltuğa uzanmış, ayak
bileğini kalçasına dayamış, baş ve işaret parmakları
arasında altın bir poker fişi çevirmektedir. Her bir dönüş öğle
güneşinde parlıyor, varlığı kadar göz kamaştırıcı.

Bu kadar çabuk dönmesini beklemiyordum.

Bakışları benimkileri yakalıyor. "Uyurken bir melek gibi görünüyorsun." Göğsümdeki çekişme yeniden başlamadan önce votka bardağını masanın üzerinden alıp ekliyor: "Ama horlama? O kadar da melek gibi değil."

Kendimi korumak için dizlerimi göğsüme çekerek doğruluyorum. Ne zamandır orada oturuyordu? Beni mi izliyordu? Kırılganlık ve tedirginlik beni kavıyor, bir güneş ışınının sıcaklığı altında büzülüp solmak istiyorum.

Bunun yerine kitabı elime alıp gelişigüzel yapılmış kitaplığa doğru yürümeyi tercih ediyorum. Rafe'in beni izleyen gözlerinin ağırlığı altında kalbimin nasıl çarptığını görmezden gelmek zor.

Parmaklarımı sarı sırtların üzerinde gezdiriyorum. "Bana bütün For Dummies kitaplarını almıştın."

"Mm. Henüz bir kariyer bulamadın mı?"

"Benden kurtulmaya falan mı çalışıyorsun?"

Koyu kahkahası ipek gibi okşuyor beni. "Ya da başka bir şey." Oda söylenmemiş iki kelimeyle ısınıyor: teşekkür ederim.

Sandalye inliyor. Yaklaştığını anlamak için arkamı dönmeme gerek yok. Varlığı sırtımı okşayana kadar her adım omurgamda ilerliyor.

Eli örgümün uzunluğundan aşağı doğru inerken içimi bir ürperti kaplıyor.

"Saçını kızlardan biri mi ördü Queenie?"

"Neden bana Queenie diyorsun?"

Gülümsemesi kuru. "Annen sana soruya soruyla cevap vermemeyi hiç öğretmedi mi?"

"Hayır, annem bana unutulmaz bir şey öğretmedi, kırmızı şarabı bir paket alerji ilacıyla karıştırmanın kendi kusmuğunuzda boğulmanıza neden olacağı dışında." Rafe'in eli boynumu okşayınca bu anıyı silkeleyip atıyorum. "Her neyse, Rory yaptı." Duraksıyorum. "Kendim yapmadığımı nereden biliyorsun?"

Pantolonunun pahalı kumaşı kalçalarımın arkasına değiyor. "Saçını öremiyorsun Queenie."

Kaşlarımı çattım. "Bunu nereden biliyorsun?"

Kıpırdamadan duruyor, sonra burnunu boğazımın kıvrımından geçirip dudaklarını kulağıma yaklaştırıyor. "Özür dilerim. Çıkarları olan diğer düşmanlarımdan birini düşünüyordum."

Göz kapaklarımın ardında kıskançlık parlıyor. Onu itmek için etrafımda dönüyorum, ama o örgümü sıkıca kavırıyor ve başımı yaka iğnesinin altına gelene kadar geriye çekiyor. "Bana bir tasma verdiği için baldızıma teşekkür etmeliyim."

Tatlı, kutsal cehennem. Tüm tahriş buharlaşıyor, buharı tangamın köşebentine düşüyor. Yutkunuyorum, diğer eli kolyemin zincirini takip ederken nefesimi yavaşlatmaya çalışıyorum. Parmakları dört yapraklı yoncanın üzerinde geziniyor, sonra göğüslerimin üzerinde bir yol açıyor.

Pantolonunda bir şey kıpırdıyor. "Yatak odam, on dakika."

Ve sonra beni serbest bırakıyor. Arkamdan kapının şiddetli tıkırtısı duyulana kadar avuçlarımı parçalanmış kitap rafına dayıyorum.

Tanrım. Titreyerek nefes veriyorum, odanın dört bir yanından gelen nezaketimi toplamaya çalışıyorum. Dün gece ABBA'ya mırıldanmanın ve UNO! oynamanın heyecanı bu adamın üzerimdeki baskısını gevşetmişti. Ama bu sabah Rory, Wren ve Tayce gittikten sonra, ona ait her şey ani sessizlikten sızdı, duvar kağıdından aktı ve tenimi acıttı.

Şimdilik arkadaşız ama her şey bittiğinde onun sert dokunuşunu ve yumuşak sesini unutmanın imkânsız olacağını biliyorum.

Altmış Mississippi'nin on partisini sayıyorum, sonra onun ayak izlerini takip ediyorum. Duvardaki borular fokurduyor ve çınlıyor, kulübenin kapısını itip açtığımda Rafe'in duşta olduğunu fark ediyorum.

Kararsızlık kol ve bacaklarımı yavaşlatıyor. Kapının altından yükselen buhara bakıyor ve açarsam ne olacağını düşünüyorum. Şortumu indirir, duş kapısından içeri süzülür ve kendimi onun ıslak, çıplak bedenine bastırırdım. Eğer sıcak yağmurun altında dizlerimin üzerine çöküp onu ağzıma alırsam. Kontrolü ele geçirseydim.

Daha önce hiç yapmamış olsam da bu fikir ağzımı sulandırıyor. Ama süit odaya doğru sadece bir adım atmıştım ki, sıra dışı bir şey gözüme çarpıyor. Bavulum. Bıraktığım yerde, odanın köşesinde duvara dayalı duruyor ama açılmış. Eşyalarımın bir kısmı kayıp ve nerede olacaklarına dair korkunç bir fikrim var.

Dolabın kapağını kaydırarak açıyorum ve korkudan zayıf düşüyorum. Beyaz gömlekler ipek elbiseleri sandviçliyor. Gevrek, siyah pantolonlar anne kotlarını çevreliyor. Dikkatim ayakkabı rafında, onun deri elbise ayakkabılarının benim Doc Martens ve topuklu ayakkabılarımla yan yana durduğu yerde.

O lanet olası çekişme yüzünden gerilmiş bir halde eşyalarımınla boğuşuyorum, onları çantama geri koyuyorum ve oturma alanına oturuyorum. Televizyonu açıyorum, kanallar arasında huzursuzca geziniyorum, ta ki bir haberci kadın bana öyle yoğun bir şekilde konuşana kadar, sesi yeterince açarsam huzursuzluk hissimi bastıracağını biliyorum. En azından Rafe beni yatağa götürüp başka bir şeyle doldurana kadar.

Ama söylediklerini dinlediğimde kanım donuyor.

"Aramıza yeni katılanlar için, bu öğleden sonra son dakika haberlerimiz var," diyor kâğıtlarını karıştırarak. "Bu sabah Atlantic City'deki Clam Gölü kıyısında bulunan cesedin Martin O'Hare'e ait olduğu doğrulandı. O'Hare geçtiğimiz haftalarda kumarhanesi ve barı bilinmeyen bir şekilde yandıktan sonra manşetlere çıkmıştı." Muhabir duraksıyor, ifadesi ciddi. "Bu iki olayın birbiriyle bağlantılı olup olmadığı şu an için bilinmiyor."

Başım midemle ters yönde yüzüyor. Sıcak, yapışkan uyuşukluk bedenimi kanepeye yapıştırıyor ve istesem bile elim televizyonu kapatmak için kumandayı alamıyor.

Martin O'Hare. Öldü. Muhabirin ağzı hareket ediyor, ama artık ne dediğini duyamıyorum.

Kulaklar. Duş kapandığında ses kesiliyor. Şimdi, arkamdaki banyoda neler olup bittiğinin aşırı farkındayım. Bir havlunun çözülmesi. Bir musluğun dönüşü. Kapı açıldığında ve ıslak bir sıcaklık başımın arkasına değdiğinde, kalın bir şekilde yutkunuyorum.

"Martin O'Hare Clam Gölü'nde ölü bulundu." Benim sesime benzemiyor. Çok sakın, boğazımdaki şiddetli nabızla çok çelişkili.

Gözlerim ekrana yapışmışken, dikkatim kanepenin arkasından bar arabasına doğru ilerleyen Rafe'e takılıyor. Sessizce bir votka dolduruyor.

"Gerçekten mi?" Buz küplerinin şingirtisi kemiklerimi cınlatıyor. "Onu bıraktığım yer orası değil."

Sıcaklık tenimi öyle bir karıncalandırıyor ki kıyafetlerimi yırtıp atmak istiyorum. Panikle ayağa fırlıyorum ama kaval kemiklerimi sehpaye çarptığımda fazla uzaklaşamayacağımı anlıyorum. Yumuşak minderlerin beni cehenneme sürüklemesine izin vererek kanepeye geri gömülüyorum.

"Bunu sen mi yaptın?"

Şimdi, sessizlik ağrıtıyor. Rafe'in sakın tavrı içimi kemiriyor. Çıkışları gözden geçirmemi sağlıyor. Onlardan birine doğru koşmak yerine bakışlarımı ona doğru sürüklüyorum.

Pencereden arkası aydınlatılmış, üzerinde mürekkep ve beline sardığı havludan başka bir şey yok. Votka bardağının kenarında gözleri benimkilerle buluşuyor, arkasındaki deniz gibi parlıyor. Göğsünden bir su damlası süzülüyor ve onu siliyor.

Göbeğine ulaşmadan uzaklaşıyor. Kullandığı ele bakıyorum. Dünkünden bile daha çok yara bere içinde.

"Aklıma gelmişken, sana bir hatıra getirdim."

Omuzlarım geriliyor. Rafe gözden kayboluyor ve kanepenin arkasına yaklaşıp kucağıma küçük bir kutu bıraktığında ona bakıyorum.

Ve sonra çığlık atıyorum.

Ayağa fırlıyorum, sehpanın üzerinden yuvarlanıyorum ve sendeleyerek kapıya doğru gidiyorum. "Sen hastasın," diye boğuluyorum, geriye doğru tökezleyerek. Bu tür şeyleri filmlerde görmüştüm. Yatakta bir at kafası. Kitap rafında bir kafatası. Yüzük kutusunda lanet bir parmak.

Eğik kaşları bir yana, Rafe kayıtsızlığın sözlük tanımı. Bana bakıyor, sonra eğilip hâlâ kapalı olan kutuyu kanepenin altına yuvarlandığı yerden alıyor.

Kapıyı açtığında gözlerimi sıkıca kapatıyorum.

"Penelope."

Kapağı açacak kadar cesur olduğumda, karanlık bir eğlence ve parmağından sallanan bir anahtarlıkla karşılaşıyorum. Bana fırlatıyor ve ayağımın dibine düşüyor.

Beş kalp atışı boyunca I Heart Atlantic City logosuna bakıyorum.

Ve sonra tedirginliğim boğazıma kadar yükseliyor ve aramızda dökülüyor. "Sana bana iyi davranmamı söylemiştim," diye geveliyorum.

"Dört dolardı."

"Lanet anahtarlardan bahsetmediğimi biliyorsun."

Bir kalp atışı daha ve sonra Rafe'in sert kahkahası bana dokunuyor. Bir elini ıslak saçlarında gezdiriyor, gözlerinde acı bulutlar dolaşıyor.

"Tanrım, Penny. Bir teşekkür yeterli olurdu." Votkasının geri kalanını içiyor, sonra bardağın bar arabasına çarpmasına izin veriyor. "Delirmiş olmalıyım," diye mırıldanarak ağzını siler.

Kendimi çok hasta hissediyorum, mide bulantısı dikişlerime baskı yapıyor, rahatlama gibi başka duygulara yer bırakmıyor.

"Onu benim için mi öldürdün?"

Bana hızlıca baktı. "Hayır."

Gergin bir nefes verdim.

"Kardeşini senin için öldürdüm. Sonra da Martin'i öldürdüm çünkü beni öldürmek için Sahil'e gelecekti." Bardağına biraz daha votka dolduruyor ve bir yudum almadan önce düşünceli bir şekilde duraklıyor. "Aslında evet. Onu da senin için öldürdüm."

"Neden?"

"Başka bir adamın ellerini boğazına dolaması fikri hoşuna gitmedi," diyor kuru bir sesle.

Dişlerimi sıkıp tırnaklarımı avuçlarıma geçiriyorum.

"Kumarhanesini ateşe verdim."

"Anlambilim."

Arkamı dönüyorum, çünkü bana bakışına dayanamıyorum.

"Benim kötü şans getirdiğimi düşünüyorsun." Bir elimi yüzümde gezdiriyorum. "Beni tanımıyorsun bile."

Gölüşü bu kez daha yüksek sesle ve ironik bir tonda. "Ne bildiğim hakkında hiçbir fikrin yok."

Birkaç dakika orada durduk. O bar arabasında, ben şöminenin üzerindeki saate bakıyorum. Her tik tak göğüs kafesimin içine çarpıyor, sanki kalbimin ikiye bölüneceği ana doğru geri sayıyormuş gibi.

Bunun olmasına asla izin vermeyeceğim. Bu adamın kalbime yaklaşmasına asla izin vermeyeceğim. Çünkü erkekler böyle yapar, değil mi? Sana iyi davranırlar, ta ki iyi davranmayana kadar. Ta ki sen onlara istediklerini vermeyi bırakana kadar. Sonra da çirkinleşirler. Sonra da sizi bir ara sokağa sürükleyip istediklerini alırlar.

Kolyem nemli tenimde cızırdıyor. Matt'i düşünmek için o kadar zaman varken şimdi değil ama yine de aklıma geliyor. Niyetinizi en başından belli etmelisiniz.

Omuzlarımı geriye atıp omurgamı harekete geçirerek Rafe'e doğru yürüyorum. Yaklaşmamı ihtiyat ve kızgınlık karışımı bir duyguyla izliyor, sıcak ve ıslak yörüngesine girdiğimde geriliyor.

O kadar yakınım ki, içki kokan nefesi burnumu sıyrıyor. Meme uçlarım tişörtümün üzerinden göğsüne doğru kayıyor ve sürtünme fikriyle sertleşiyor.

Bakışları benimkine düşüyor, içkisindeki buz gibi eriyor. "Penny..."

İşte o kırık parmak eklemleri tüy kadar hafif bir dokunuşla elmacık kemiğimin üzerinden sıyrılıp geçiyor. Başımı b i r a z çeviriyorum,

Çünkü sonra ne geleceğini biliyorum: duygusuz kelimelerin etrafına sarılmış ipeksi İtalyanca. Çelişkileri istemiyorum.

Sadece kötünün hepsini istiyorum, iyinin hiçbirini değil.

Nabzımı yavaşlatmak için yutkunarak dikkatimi onun göğsüne yöneltiyorum. İkimiz de titreyen parmaklarımı yılanın başının üzerinden, iskambil kâğıtlarının, zarların, poker fişlerinin uzunluğundan aşağı doğru kaydırırken izliyoruz. Göbeğinin güneyine ve havlusunun kıvrımına doğru ilerlediğimde karnının duvarları sıkıştı.

Gözlerimi onunkilere kaldırıyorum. Onları inceliyor ve sonra ifadesi farkındalıkla soğuyor.

Esprili olmayan bir kahkaha attı. "Tek istediğin bu mu, ha?" "Anlaştığımız tek şey bu."

Havluyu çektiğimde gözleri kor gibi yanıyor. Haliya çarpan kumaşın sesi çok yüksek, çok kesin. Beni uyaran bir sinyal gibi, artık geri dönüş yok.

Ben düşünmeye vakit bulamadan boynumu kavırıyor, parmaklarını örgümün dibinde gezdiriyor. Yüzümü kendine doğru çekiyor; dudaklarına o kadar yakınlık ki, bir milyon dolar gibi küçük bir bedel karşılığında son yudum votkasının tadına bakabilirim.

Dakikalar gibi gelen ama sadece saniyeler olabilen bir süre boyunca beni orada tutuyor. Çenesi şöminenin üzerindeki saat gibi tik tak ediyor; kalbi benimkinden daha yavaş atıyor. Yatağa doğru baktığımda, bunun tek nedeni onun boğucu bakışlarından bir nefes almaya ihtiyacım olmasıydı, ama tekrar güldüğünde, bunu bir ipucu olarak yorumladığını anlıyorum.

Acele edip beni becermesini istediğimi sanıyor.

Başını sertçe sallayarak beni bırakıyor ve kenara çekiliyor. Yatağa doğru yürüyüp dizlerimin üzerinde tırmanırken vücudumun her santimi titriyor.

Arkamda, yatak kalbimle birlikte alçalıyor. Ön kollarımın üzerine düşüyorum ve başımı yastığa gömüyorum, sanki gerilim burada bana dokunamazmış gibi. Rafe'in kalçaları benimkilere bastırıldığında ve aleti kıcımlı sıyırdığında, ellerindeki sıcaklığın tenimi yakmasını bekleyerek gözlerimi sıkıyorum.

Gelmiyor.

Onun yerine yatak inliyor ve yanımdaki çekmece kayarak açılıyor. Başımı tam zamanında çevirdiğimde bir prezervatif çıkardığını görüyorum.

Görüntü boğazımda düğümleniyor. Elbette güvenli seks önemli ama daha önce beni korunmadan sikerken hiç düşünmemişti. Şimdi kendimi onun yatağındaki başka bir numara, başka bir kız gibi hissediyorum. Bu düşünce bile tüm yatını ateşe vermek istememe neden oluyor.

Boğazıma acı bir yanıtın düğümlendiğini hissedebiliyorum ama bunu durdurmak için yastığı ısıyorum. İstediyin buydu, unuttun mu? Her ne kadar berbat görünse de, lastiksiz içime kaymak güzel kategorisine giriyor.

Şortumu indirirken karnım geriliyor. Kumaş kıcımın üzerinden hızla kayıyor, sonra hareket kalçalarımın altına doğru yavaşlıyor ve sıcak bir utanç kırbağıyla nedenini anlıyorum. Lanet olası dövme. Ölü adamların ve anahtarlıkların fırtınasında dövmeyi tamamen unutmuştum. Nasıl unutabilirdim ki? Bu bir

Büyük kırmızı bir kalbin ortasında Raphael ismi yazıyordu.

Dudaklarından düzensiz bir nefes çıkıyor ve omurgamda dans ediyor. "Bu bir  aka mı?"

"Tayce..." Yutkunuyorum. "Bu geçici." Folyo kırışır, lateks  ıtlar.

"Ne kadar da uygun," diyor sessizce, hiçbir uyarıda bulunmadan içime dalmadan önce.

Acı içime işliyor ama hiçbir şey onun avucunun sırtımdaki ağırlığı kadar acı verici değil. Beni garip bir şekilde tutuyor, dövmeyi örtüyor. Alışmaya çalışarak derin nefes alıyorum. Acının lezzetli bir sıcaklığa dönüşmesine rağmen, d n olduğu gibi g be imdeki boşluğu doldurmadığını, aksine onu kuzeye taşıdığını, böylece g  s kemi imin arkasında bir yere oturduğunu fark ediyorum.

Rafe beni parasını peşin ödediği bir fahişeyi siker gibi sikiyor, sonra kızın foto raftakine hiç benzemedi ini fark ediyor. Sonra onu yine de beceriyor çünkü kadın para iadesi yapmıyor.

Her vuruş klinik bir his veriyor, nihai bir hedefe doğru atılan bir adım gibi. Duygudan yoksun ve gezinen eller ya da boğulmuş İtalyanca ile gelmiyor.

Düşmanlığa dayanamayana kadar beni beceriyor. Gözyaşlarının eşiğine gelene kadar. Tam bile ini tutmak için arkamı döndüğümde, özür dilerim kelimeleri dilimde demlenirken, kalçaları kı ıma doğru geriliyor ve hayvani bir inilti çıkıyor.

Gözlerim onunkilere kayıyor ve boşalırken şiddetli bakışlarını üzerime hapsediyor. Ne nefesi kesildiğinde ne de beni aletinden ittiğinde beni bırakmıyor.

İlk dönen ben oluyorum. Başım tekrar yastığa düşerken, yatak tekrar eğiliyor ve bir kapı tıkırtısıyla o da gidiyor.

Sessizlik ve bir öncekinden çok daha kötü bir dizi çelişkiyle baş başa kaldım.

Buz mavisi gökyüzü saatler önce karardı ve şimdi huzursuzluğumu ay ışığı ve kütüphanenin köşesindeki yer lambası aydınlatıyor. Narkoleptik olsam bile artık uyku bana gelmez.

Son birkaç saatimi kanepeden kötü inşa edilmiş kitaplığa kadar halıda bir yol açarak geçirdim. Rutin iyi prova edilmiş: Bir kitabı elime alıyorum, sırtını kırıyorum, tanıtım yazılarına göz gezdiriyorum ve diyagramlara bakıyorum. Sonra da ayaklarımın dibindeki umurumda olmayan yığının içine atıyorum.

Sessizlikte, gerçek çok gürültülü. Şu anda umursadığım tek bir şey var ve o da üç oda ötede.

Sırtımdaki en ağır yükü almak için Atlantic City'ye kadar uçtu ve tek istediği bir teşekkürdü. Teşekkür ederim.

Bu kelime bütün gece derimi kabarttı. Bunu söylemek istemedim çünkü adam zaten benden iki kez bir lütfen kopardı, ama aynı zamanda... neden?

Her erkeğin bir nedeni vardır ve Rafe'ninki hiç mantıklı değil. Eğer onun için bu kadar şanssızsam, neden benim adıma birini değil de sadece beni öldürmedi?

Hayal kırıklığına uğramış bir inilti çıkararak Tennis for Dummies'i kapattım ve başımı kanepenin arkasına yasladım. Daha önce bana dokunmadığı her yerim ağrıyor. Kafatasımın tabanında sürekli bir zonklama var ve gözlerimi her kapattığımda Rafe'in prezervatifin içine boşalırkenki şiddetli bakışlarını görüyorum.

Ateşim var. Ateşim var. Aralık ayının bir esintisinin dünyamı düzelterceğini umarak ayağa fırlıyorum ve güverteye açılan kapıyı açıyorum. Çerçevesinin altında dururken buz gibi bir rüzgâr yanımdan geçip gidiyor, odadaki tüm yumuşak kumaşları dalgalandırıyor ve kitap sayfalarını hışırdatıyor.

Uyuşukluk çıplak kalçalarımı tırmalıyor ve bir titreme omurgamdan aşağıya doğru dalgalanıyor. Birden, kara uçuruma olan odağım yumuşuyor. O titreme... içimden gelmiyordu.

"Oh, hayır, hayır, hayır," diye fısıldıyorum. Ama ben geri çekilemeden, gecenin gökyüzü mor bir ışıkla aydınlanıyor ve ortasında beyaz bir şimşek çakıyor.

Fırtınadan daha kötü olan tek şey, fırtınanın ortasında bir teknede mahsur kalmaktır. Kalbim her atışta tökezliyor ve nemli bir ter üzerime yapışıyor.

deri. Kapının kilidiyle uğraşırken sırtımı kapıya yaslıyorum ve gözlerimi sıkıca kapatıyorum.

Şans seni terk etti, kendimi rahatlatmaya çalışıyorum. Haftalardır şanslı değilsin.

Ama bir sonraki şimşek çakması odayı sular altında bırakıyor ve tüm şeytanlarımı gün ışığına çıkarıyor.

Ne kadar şanslı olduğunu biliyor musun, evlat? Milyonda birsin. Milyonda bir.

Kütüphaneden dışarı fırladığımda gök gürültüsü halının altında gümbürdüyor. Beni çalışma odasından oturma odasına kadar takip ediyor. Koridora çıktığımda kısa bir süre duruyorum.

Sonunda Rafe'in iri silueti gölgeleri yutuyor, kapısı arkasından tıkırdayarak kapanıyor. Bakışları benimkini buluyor, ortasında dans eden kalbimi kıramayacak kadar yumuşak bir şey.

Her nasılsa öyle.

Bir lombozdan akan ışığın yoluna giriyor ve çıplak olduğunu fark ediyorum. Başparmağıyla işaret parmağı arasında bir şey tutuyor. Tek bir kalıp.

"Bir numara seçin." Benden boğuk bir ses kaçıyor. Bir adım daha atıyor, sesi şimdi daha sert. "Bir numara, Queenie."

"Beş," diye ağızımdan kaçırdım.

Zarı atar ve yakalar. Avucunu açtığında başıyla onaylıyor. "Beş."

"Gerçekten mi?"

Gözleri tekrar benimkilere kayıyor, şakacı bir şekilde parlıyor. "Hayır."

Bir şimşek aramızdaki boşluğu yarıyor. Gök gürültüsü gelmeden önce ona doğru koşuyorum. Yüzüm boynuna gömülene kadar beni kucağına aldığını fark etmiyorum, beni kamarasına götürürken güçlü kolları beni kendisine bağlıyor.

Nazik bir el örgümden aşağı iniyor. Yatıştırıcı sözler kulağımın kabuğuna dokunuyor, bir sonraki gök gürültüsünü bastırıyor. Beni yatağına indiriyor, göğsüne çekiyor ve yorganın altına hapsediyor.

Yüzümü göğsüne bastırıyorum ve parmakları saçlarımın dibinde kendine yer buluyor. Diğer eli omurgamdan aşağı kayıyor, sırtımın küçük kısmındaki aptal kalbin izini sürüyor ve solar pleksusunun arkasında kaba bir onay sesi titreşiyor.

Bir sonraki şimşek çaktığında, çarşafların arasından parlıyor. Rafe avuçlarını kulaklarıma götürerek yaklaşan gök gürültüsünü bastırıyor.

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyorum.

Ne için olduğunu belirtmedim. Beni fırtınadan koruduğu için, Martin O'Hare'i öldürdüğü için. Bana hayatımın en saçma iki orgazmını yaşattığı için. Lanet anahtarlık için.

Ama gök gürlüyor; benim onayım ise sessiz.

Rafe'in bunu duyduğunu bilmemin tek nedeni, dudaklarını alnıma bastırıp bana en nazik öpücükleri vermesi.

CHAPTER

Eight

Rafe

I Arabanın motorunu durdurup yolcu koltuğundaki Penny'ye dönüyorum. Eğlence göğsümü ısıtıyor; bir saat önce uykuya dalmıştı ve şimdi yarısı yenmiş hamburgeri kucağındaki kartonda birikiyor. Onu çıkarmak için uzandığımda eli dışarı fırlıyor ve bileğimi tutuyor. "Dante'yi unut. Bunun için sana ihtiyacım yok. Ama sana ihtiyacım var." Angelo'nun eli enseme sıkıyor. "Bir plan yap kardeşim. Ve sonra gel

bana geri dön."

"Bunu sonraya saklıyorum."

Bakışlarım onun açtığı tek gözüne kayıyor. "Daha önce bir geyiği kaçırmak için direksiyonu kırdım ve sen bir saniye bile horlamayı kesmedin. Ama yemeğini almaya geldiğim anda birden alarma mı geçiyorsun?"

"Yemeğime bulaşma," diyor ciddi bir şekilde. Kendini ayağa kaldırıyor ve gözlerini kilisenin ötesine dikeyor.

Ön cam. "Bu da ne? Günahlarından tövbe etmek için uçarak ziyaret mi?"

Parmaklarımı saçlarında gezdirdikten sonra gevşek tutamları kulağının arkasına sıkıştırıyorum. "Hayır, bir deney yapıyorum." Şüpheli bir kaşını kaldırdı. "Seni içeri atacağım ve alev alıp almayacağını göreceğim."

Gülüşü boğuk. "Eğer ben cehennem ateşinde yanarsam, sen de benimle yanacaksın."

Bilmiyor muyum?

"Uzun sürmez." Ellerim kızı nasıl rahat bırakacağını bilmiyor; sanki her kıvrımı hâlâ bir yenilikmiş gibi vücudunun üzerinde geziniyorlar. Sanırım öyleler - sikimi ona ilk kez soktuğumdan bu yana neredeyse bir hafta geçti ve henüz sıkıldığım bir santimini bile bulamadım. Bir elimi battaniyesinin altından geçirip kalçasında gezdiriyorum; diğer elim çenesini kavırıyor ve onu bana bakmaya zorluyor. Sesim alaycı bir uyarıya dönüşüyor. "Gazozumu içme. Bunu anlayabilirim."

Elimi ısırarak için başını çeviriyor, sonra onu bıraktığımda yüzünü pencereye dönüyor. "Bunu düşüneceğim," diye mırıldanıyor, esniyor.

"Tatlı rüyalar, Queenie."

Gece, arabamın sıcaklığıyla keskin bir tezat oluşturuyor ve gecenin bir yarısı acil bir toplantı çağırdığı için Angelo'ya daha da kızmama neden oluyor. Ben Visconti'nin tiyatrallığı ile ün yapmış biriyim ama Angelo'nun kızdığında dramatik bir çizgisi var. Hiç şüphem yok ki

Bana havlamak istediği her şeyi telefonda da söyleyebilirdi.

Kapıyı tıklatıp kapattığımda, kanat uçlarımda parlayan farlar beni duraklatıyor. Arkamda park etmiş arabaya doğru çakıl ve buz üzerinde ilerliyorum. Cama sertçe vurduktan sonra Griffin isteksizce camı indiriyor ve bana bakıyor.

"Arnavutlarla yapılan anlaşma suya düştü. Vegas kumarhanelerimde daha fazla göze ihtiyacım olacak. Roen ve adamları intikamcı küçük piler."

Griffin'in bakışları benimkilere dikildi. "Demek İrlandalıları ve Arnavutları kızdırdın. Anladım."

Ona ihtiyatla bakıyorum. "İrlandalılar halledildi." Adli tabip Martin O'Hare'in ceset torbasını fermuarını çektiğinde İrlanda meselesi sona erdi. O aileden başka hiç kimse başında Martin ya da Kelly olmadan bir Visconti'nin peşine düşecek kadar aptal olamazdı. Hayatta kalamazlardı. "Ama evet, Arnavutları kızdırdım."

"Ve hepsi bir haftadan kısa bir sürede," diyor kuru bir sesle. Dikkati pencere çerçevesinin üzerinde kıvrılmış parmak eklemlerime kayıyor. "Ayrıca, Blake'in ailesinin cevaplar isteyeceğinden eminim."

Kızgınlık çenemi geriyor. Blake'i yolun kenarında lme terk ettiğimden beri Griff bana yaklaşık on kelime söyledi. Bunların yarısı en alaycı tonda evet patrondur, diğer yarısı ise anlaşılmaz homurdanmalardı. Muhtemelen onu bir adam eksik bıraktığım için kızgın olduğunu bildiğim için birkaç gün boş verdim, ama sanırım nezaketten fazlasını yaptım.

"Blake'i öldürmem hakkında söyleyecek bir şeyin var mı?" Sakince soruyorum. Cevap olarak sadece bakınca, başımı arabanın içine daldırıp yüzüne bakıyorum. "Sana fikir sahibi olman için para ödemişim."

Cevap beklemeden kiliseye doğru ilerliyorum. Anne babamızın mezar taşı ile ferforje kapı arasında bir yerde, Gabe'in ağır adımları benimkilerle aynı ritme giriyor.

"Angelo sana kızgın."

Gülüştüm gece gökyüzüne karşı yoğunlaşıyor. "Ne yapacak? Beni kovacak mı?"

Dikkati parmak eklemlerime kayıyor, sonra sırtıyor. "Karanlık tarafı sevdiğini düşünmeye başlıyorum."

"Mm. Burası biraz eğlenceli."

Kilisenin kapısı aralanıyor ve beni şaşırtan bir şekilde içeriden küçük ve dört ayaklı bir şey fırlıyor. Angelo kısa süre sonra ortaya çıkıyor ve köpeği almak için eğiliyor. "Gel buraya, seni küçük pislik," diye homurdanıyor. Köpeğin kafasını karıştırıyor ve sessiz sorgumu karanlık bir ifadeyle karşılıyor. "Sakin sorma."

"Ama yapacağımı biliyorsun."

İç çekiyor. "Barınaktan kurtarıldı. Rory ziyaret ettiğimizden beri ondan bahsetmeyi bırakmadı, ben de geri döndüm ve Noel için onu aldım."

"Ve sen onu yanında taşıyorsun çünkü..."

"Çünkü evden her çıkışında karım Noel hediyeleri için hazine avına çıkıyor. Köpek

ama Rory'nin sorgusundan sağ çıkamayacak."

Gülümsememi bastırarak, kardeşimin koluna sokulmuş nefes nefese köpeğe bakıyorum. Altın rengi bukleleri ve iri kahverengi gözleriyle aslında baldızıma benziyor ama Angelo'yla başım o kadar belada ki ona karısının bir köpeğe benzediğini söylememenin en iyisi olduğunu düşünüyorum.

"Bizi buraya kadar onu sevmek için mi getirdin?" Angelo dişlerini gıcırdatıyor.

"Hayır, konuşmamız gerek."

"Kilisenin içinde konuşabilir miyiz? Sanırım taşaklarım donuyor."

Arabama doğru sinirli bir bakış attı. "Bence taşakların yeterince ısınıyor kardeşim. Al bakalım." Öfkesini Gabe'e yöneltti ve köpeği kucağına itti. "Onu yürüyüşe çıkar."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Fareler ve İnsanlar'ı hiç okumadın mı? Gabe, Lennie gibi, sadece daha güçlü."

Beni görmezden geliyor, yanında komik derecede küçük bir köpekle uzaklaşırken Gabe'e ters ters bakıyor.

Sadece biz olduğumuzda, sessiz ve gergin bir nefes verir. "Aklını kaçırmışsın, Rafe."

"Bu resmi bir teşhis mi yoksa-?"

Sözümü kesti. "Hayatında bir kez olsun saçmalamayı bırak ve bana karşı dürüst ol. Neler oluyor? Kafan bu savaşta değil. Kahretsin, artık kafanın boynuna vidalandığından bile emin değilim."

Zippo'mun alevi karanlığı kesiyor. Bir sigara yakıyorum ve başımı kilisenin kapısına yaslıyorum. Haklı. Bu savaşın geçen hafta bir kez bile aklımdan geçtiğini söylersem yalan söylemiş olurum. "Meşguldüm."

Angelo alaycı bir kahkaha attı. "Diğer O'Hare'i sen mi öldürdün?"

"Evet."

"Nasıl?"

Sigarayı dudaklarıma götürürken, kırılmış parmak eklemlerime bakıyorum. "Messily."

"Tanrım, Rafe. Ne oldu sana böyle?"

Parlayan kirazın ötesinde bir şey gözüme çarpıyor. Arabama bakmak için çenemi eğiyorum. Penny artık uyanmış, yüzü cep telefonu ekranının ışığıyla aydınlanmış. Küçük velet gazozunu höpürdeterek içiyor. Benim gazozumu. Dudaklarımdan bir gülümseme geçiyor ama ısırarak geri çekiyorum. O benim başıma geldi.

Gecenin gökyüzüne karşı duman üflüyorum ve kardeşime daha az karmaşık bir cevap veriyorum. "Kötü şeyler oldu, kardeşim."

"Öyleyse bir plan yap ve onları düzelt." Bakışlarım ona kaydı.

"Ne?"

"Bu ailede işler böyle yürür, bir şeyleri düzeltmek için planlar yaparsınız. Tor'un son karısı Visconti Grand'ın tuvaletinde aşırı doz aldığı anda, onu dairesine geri götürdün ve intihar notunu yazdın. Benny, onlara sattığı o tehlikeli tüfekler yüzünden Türkler tarafından rehin alındığında, İstanbul'a uçtun ve serbest bırakılması için pazarlık yaptın."

"Amcık hâlâ teşekkür etmedi," diye homurdandım.

"Al Amca'nın Rolls Royce'unu ateşe verdiğimde bile beni bir şekilde o beladan kurtarmıştın."

Merdivenleri çıkarken ağır ayak sesleri yankılanıyor ve kapıya yaslanarak bana katılıyor. Ona sigarayı uzatıyorum ve o da uzun bir nefes çekiyor. Haklı; bir şeyleri tamir ediyorum. Ama işler ters gittiğinde damarlarımda yanan o olağan ateş yerini soğuk ve uyuşuk bir kabulleniş nehrine bıraktı. Kader kazandı ve dibe vurmak kanat uçlarımda altında katı bir his veriyor. Kader bana dünyadaki tüm başarıları vermeyi vaat ettiği gibi, aynı zamanda kıyamet kartımı da verdi. Kupa Kızı beni dizlerimin üstüne çöktürdü ve ben bunu umursayacak gücü kendimde bulamıyorum.

Belki de ben dizlerimin üzerindeyken, o dilimin üzerine oturduğu içindir.

"Çocukken batıl inançların olduğunu bile hatırlamıyorum."

Angelo'nun sözleri boğazımı sıkıyor ve Penny'nin amıyla ilgili tüm düşüncelerimi silip süpürüyor. "Ve artık batıl inançlarım yok."

Gülüyor. "Görmediğimi mi sanıyorsun? Limandaki yeniden inşa çalışmalarını her kontrol ettiğimizde merdivenleri nasıl yan adımlarla çıktığını? Seni yemek masama her davet ettiğimde omzunun üzerinden nasıl tuz attığını?" Sigarayı bana uzatıyor. "Ben babamızın öfkesine sahip olabilirim ama sen annemizin inançlarına sahipsin."

Azı dişlerimi birbirine geçiriyorum, sonra ciğerlerimi dumanla karartıyorum. "Bokun sadece yarısını görüyorsun," diye mırıldanıyorum. "Eğer bunlar senin başına geliyor olsaydı, sen de kötü şansa inanırdın."

Göz ucuyla başını salladığını görüyorum. "Kötü şansa inanırım kardeşim. Ama annemin söylediklerine de inanıyorum."

Ona dönüyorum. "İyiler her zaman kötülerini yok mu eder?"

Hüzünle gülümsüyor. "Hayır, diğeri. Kötü şeyler sonsuza dek sürmez."

Sigarasını ayakkabısının altında ezerek, bakışlarını arabama kadar takip ediyor. Ön camdan gözüme çarpan Penny'ye. Farlara yakalanmış bir geyik gibi kıpırdamadan duruyor, sonra boktan bir sırtıyla sodamdan uzun bir yudum alıyor.

Göğsümde tatlı ve hastalıklı bir şey çiçek açıyor. İçkimi alabilir. Siktir, hepsini alabilir. Ona veremeyeceğim hiçbir şey yok ve sorun da bu.

Farkına vardığım şey karnıma saplanıyor ve saat yönünde dönüyor. Angelo bu gece benim hoşuma gitmeyecek kadar çok kez haklı çıktı ama bu konuda da haklı.

Kötü şeyler sonsuza dek sürmez. Süremez. Kupa Kızı ile oynadığım oyun değil. Yararları olan bir düşman ilişkisi değil, özellikle de aşkın bir tuzak olduğuna inanan bir kız ile Karo Kralı'nı seçen bir adam arasında.

Bu sonsuza kadar sürmeyecek. Sonra ne olacak?

Kendimi küllerimden toplayıp yeniden başlamak gerekecek.

CHAPTER

Nine

Penny

RESTRESSNESS, kaşıyamadığım bir kaşıntı gibi beni rahatsız ediyor. Tedavi edemediğim bir hastalık.

İç çekerek alnımı lomboza dayıyorum ve camın dibine doğru yarışan yağmur damlalarını izliyorum. Şehvet içinde bir aptal olmak böyle mi hissettiriyor? Çıldırııcı.

Bedenim heyecanlı bir elektrikle uğulduyor, sanki sürekli bebekeye bağıymışım gibi. Aklım sürekli Rafe'le ilgili takıntı yapacak yeni şeyler buluyor. Bu aptal lazanyanın pişmesini beklerken, bir saat önce içime boşalırken kalçalarımı sahiplenici bir şekilde kavrayışı. Ondan önce, dilinin umutsuzca bir hamlesiyle beni klitorisimden meme ucuma kadar yalamasıydı.

Ürpererek fırına doğru ilerledim ve eserimi tekrar kontrol etmek için kapağını araladım. Öğleden sonra yapmayı planladığım şey yemek pişirmek değildi ve bu konuda berbat olduğum için de değil. Hayır, ben

Rory ile birlikte personelin Noel partisi için elbise alışverişine gidecekti ama hava sürat teknesini kullanamayacak kadar kötüydü.

Utanç verici. O alışveriş gezisine havaya ihtiyacım varmış gibi ihtiyacım vardı. Sanki ciğerlerimi bu adamdan başka bir şeyle doldurmak dünyanın dönmesini durduracakmış gibi. Fırın eldivenini tezgâha fırlatırken aklıma daha mantıklı bir düşünce geldi. Belki de Martin O'Hare'in ağırlığı sandığımdan daha ağır olduğu için bu kadar sersemlemiştim. Elbette, bu yükü benden alan adama pembe gözlüklerle bakacağım.

Maun kaplı baloncuğumuzun içinde bir rutine girdik. Bütün sabah sevişiyoruz, sonra Rafe kızgın İtalyan telefon görüşmeleri yaparken yumurta ve ekşi mayalı tost pişiriyor. Öğleden sonraları tembel ve şehvet dolu geçiyor, For Dummies kitaplarını okumaktan ve kaybedenin diğerinin merhametine yenik düştüğü bitmek bilmeyen oyunlardan oluşan bir bulanıklık. Geceler anakarada Rafe'in arabasının sıcaklığında geçiyor. Ben hamburgerlerle dolu ve lezzetli bir şekilde ağrıyan kaloriferin düşük uğultusunda uykuya dalarken o işlerini yürütüyor.

Dolaptan iki tabak almak için parmak uçlarımda yükseliyorum ve Rafe'in kapüşonunun içi çıplak meme uçlarıma değdiğinde, sürtünmeden dolayı karıncalanıyorlar. Nefes nefese, topuklarımin üzerine düşüp tezgâha yaslanıyorum, aptalca bir şey yapmadan sıcaklığın geçmesine izin vermeye çalışıyorum, ofisine girip ağzını tekrar bana koymasını istemek gibi.

Kahretsin, aşkı bilmem ama şehvet yakıyor. Tüm bu sevişmeler bir uyuşturucu ve şimdi daha fazlasına ihtiyacım var, daha güçlü bir şeye.

Bir öpücük.

Ona sahip olmadığım bir milyon doları ödeyecek kadar değil elbette ama yine de. Güzel olurdu.

Yemeği hazırlarken cep telefonum tezgâhın üzerinde bir mesajla çalışıyor.

Rafe: Jakuzi.

Tanrım, yüz yüze bu kadar tatlı dilli biri olmasına rağmen, mesajlaşırken kesinlikle bocalıyor. Ama küstah bir mesaj göndermemeye karar veriyorum, çünkü son bir saattir kendini ofisine kilitlemişti ve ben sadece işini bitirdiği için mutluyum. Tabakları aldım ve fırtına koridorları sallarken dik durmaya çalışarak yataın içinde yalpaladım.

Gökyüzü güvertesine açılan kapıyı tekmelediğimde, gördüğüm manzara karşısında kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. İnce bir buhar perdesinin ardında ve şiddetli fırtınanın önünde, Rafe sıcak küvette yayılıyor, mürekkep ve kas görüntüsü. Kanat açıklığı gülünç. Kolları arkalık boyunca uzanıyor ve kırık elinin ulaşamayacağı bir yerde bir bardak votka duruyor. Önce bardağa, sonra da dişlerinin arasına sıkıştırdığı puroya bakıyorum.

"Neyi kutluyoruz?"

"Bir yarış atı yatırımında dört milyon dolar kaybetmem."

"Bu benim hatam mı?"

"Tabii ki." Kapüşonun eteklerine bakıyor. İçimde tanga ve onun kemerinden başka bir şey yok.

kıçımdaki izler. "Atla."

Yağmur başımızın üstündeki tenteyi dövüyor. Rüzgâr Rafe'in geniş omuzlarından ıslık çalarak geçiyor ve tenimi kirpikliyor. "Hava buz gibi!"

Sırtarak purosundan yavaşça bir nefes çekiyor, kiraz rengi bir uyarı işareti gibi kırmızı kırmızı parlıyor. "Seni ısıtacağım."

Aralık fırtınasında neredeyse çıplak olmakla hiç ilgisi olmayan bir ürpertiyle yemeğimizi yan bara bırakıyorum ve kapüşonumu başımdan geçirip tangamı kalçalarımın aşağıya kaydırıyorum. Rafe'in kurt ıslığı gönülsüz ama kötü niyetler yavaşça çalkalanan lavlar gibi gözbebeklerinde dönüyor.

Onun erimiş ilgisinin ağırlığı altında sıcak küvete giriyorum. Sıcaklık bir kucaklama gibi, kalçalarımın arasındaki ağrıyı ve tenimdeki morlukları yatıştırıyor.

Soğukkanlı davranmaya çalışarak karşısındaki banka yerleşiyorum ve omuzlarımin altındaki her şey suya batacak şekilde aşağı kayıyorum. "Teselli olacaksa, her şeyini kaybetmiyorsun. Oynadığımız her Mario Kart oyununu sen kazandın."

Yumuşak bir kahkaha attı. "Evet, ama o kadar kötüsün ki gerçek hayatta ehliyet almana izin verilmesine şaşıyorum."

Kaşlarımı çattım. "Kumarhaneleri olan ama UNO'nun temel kurallarını kavrayamayan bir adam için dövüş konuşması!"

Gülümsemesini bastırarak bakışlarını köprücük kemiğime indiriyor. "Kurallara odaklanmıyorum Queenie. Buraya gel."

Gergin bir nefes vererek yörüngesine doğru yüzüyorum, dizlerim ona değdiğinde duruyorum. Vücudundan buhar yükseliyor, sanki bir saunanın kapısını açmışım gibi. Ellerimi ıslak göğsünde gezdirme ve parmaklarımın mayo bulup bulmadığını görmek için suyun altına daldırma dürtüsüne direniyorum. Bunun yerine, kucağında öne doğru kayıyorum ve cevabı kalçalarımın arasında buluyorum.

Ben boğuk bir iç çekerken, o purosunun ucundan beni keyifle inceliyor. Yavaşça bir nefes çekiyor, sonra dumanı başımın üzerine üflemek için başını yukarı kaldırıyor.

"Bir de ben deneyeyim."

O itiraz edemedi sigarayı ondan alıp ağızma atıyorum. Sigara içer gibi bir nefes çekiyorum ve hemen ardından boğazıma dolan kuru dumandan sıçramaya başlıyorum.

İri elleri sırtımı avuçluyor ve göğsü göğsümde titreşiyor. "Boğulma," diyor.

Gözlerimi açtığımda, bunu bana ilk söylediği zamanki gibi mizah dolu bir bakışla karşılaşıyorum - barda, yüz dolarlık viskiyi fondip yaptıktan sonra. Bu bana bir ömür önceymiş gibi geliyor ve o zaman bana markamın mega yatında, jakuzisinde, yarı sert aleti kalçalarımın arasında ve saati hala bileğimde oturuyor olacağımı söyleseydiniz, deli olduğunuzu düşünürdüm.

"İşte," diyor usulca, beni yan çevirerek kolunun kıvrımına sokuyor. Bir eli kalçamda ağır ağır dururken, diğeri puroyu tekrar kolumun arasına sokuyor.

Dudaklar. Kahretsin, beni çok küçük hissettiriyor. "Tekrar dene, ama bu sefer boğazının arkasını kapat. Emmek istiyorsun ama içine çekmek değil."

Öksürüğüm bu sefer daha az şiddetli, ama kahkahası hâlâ omzumda gümbürdüyor. Votkasına uzanıyorum ve tütün tadını temizliyorum. "Hâlâ acımasısın."

"Mm," diyor elini kalçamda ve karnımda gezdirerek. "Tadı viskiyle daha güzel oluyor."

Elimdeki bardağa bakıyorum, ani bir gerginlikle telaşlanıyorum. "Kahretsin, hâlâ votka mı içiyorsun?" Gözlerim onun gözlerinde geziniyor. "Beni gerçekten öpmek istiyor olmalısın."

Sıcak, ağır saniyeler geçiyor. Dudaklarıma bir bakış attığında kalbim duracak gibi oluyor, ama o bakış geldiği gibi hemen bitiyor. Purosunu kül tablasına koyuyor ve dikkatini yan taraftaki tabaklara çevirip konuyu değiştiriyor.

"Peki bu nedir?"

Yemeğimize umursamaz bir bakış attım. "Slop."

Sırıttırıyor. "Lütfen bana ateşli bir İtalyan erkeğine lazanya pişirmeye kalkışmadığını söyle."

Ama zar zor dinliyorum. Zihnim hala onu öpme fikrine takılı kalmış durumda ve aniden başka hiçbir şeye konsantre olamıyorum.

Sikerim böyle işi. İkna sanatı bana altı haneli saatler ve şişkin cüzdanlar kazandırdı ve ben bu adamı dudaklarını dudaklarıma değdirmek gibi mütevazı bir eylemde bulunmaya ikna edemiyorum muyum?

Baskıyı arttırma zamanı.

Kollarımı boynuna dolayarak etrafında dönüyorum, böylece ona binmiş oluyorum. Gözleri şüpheyile kısılıyor ama göğüslerim sudan çıkacak kadar geriye yaslandığımda ifadesi daha yumuşak bir hal alıyor.

"Yemek pişirmekten daha iyi öpüşürüm," diye fısıldıyorum, kalçalarımı yuvarlayarak amımın onun aletinin üzerinde kaymasını sağlıyorum.

Kalçalarımı avuçlarken ve kış yanaklarımı kavrarken tenim dans ediyor. "Öyle mi?"

Eğiliyorum, yüzümü onunkine o kadar yaklaştırıyorum ki dudaklarımız kıl payı ayrılıyor. "Evet."

Aradaki mesafeyi daha da kapattığında nefesim daralıyor. Kulaklarım sağanak yağış ve hızla atan kalp atışlarımın karışımıyla uğulduyor. Bunu gerçekten yapacak.

Dudakları benimkilere sürtünüyor. "Kanıtla."

Bir an için birbirimizin havasını soluyoruz, kıvılcımlar Keşke'ler ve belki'ler aramızda dans ediyor.

Bekleyişin etkisindeyim ama "Tamam" diyecek kadar umursamaz davranıyorum.

Kollarını bir kral gibi iki yana açarak arkasına yaslanıyor. İşte yine o memnun sırtı, geçen hafta alıştığım sırtı. Prenses Şeftali avatarım yarıştan her düştüğünde onu görüyorum. "Tamam."

Titrek bir nefes vererek onun geri çekilişini takip ediyorum ve kalçalarının arasına giriyorum. Parmaklarımı saçlarının ense kısmına doğru kaydırıyorum. Ağzımı onunkine götürmeden önce gördüğüm son şey bakışlarının kararması oluyor. Dudaklarımız birbirine değmeden önce rotadan sapıyor ve gamzesine yumuşak bir öpücük konduruyorum.

Onun yüzünden

Dudaklar dışında herhangi bir yerdeki öpücüğün sayılmayacağını çok iyi biliyorum.

Karnı benimkine karşı geriliyor, sonra alaycı bir kıkırdamayla gevşiyor. "Tam bir baş belasısın, bunu biliyor muydun?"

Cevap vermek yerine dikkatimi boğazına yöneltiyorum. Başını geriye çekecek kadar kısa saçlarını çekiştirerek, dudaklarını öpmek istediğim gibi nabzını öpüyorum. Yavaşça, özensizce. Dilimle yumuşak bir yalama ve ağızla sert bir emme. Sıcak tıslaması kulağımın kabuğunda gezinirken, sadece tiyatro için olduğundan emin olmadığım porno benzeri bir ses çıkarıyorum.

Aleti kalçalarımın arasında kıpırdıyor ve bir okul kızı numarasıyla sertleştiği düşüncesi beni şehvet ve güç kokteyliyle sarhoş ediyor. Onu bu konuda kızdırmak için geri çekiliyorum ama eli dışarı fırlıyor ve boynumu kavlıyor. Sessizce beni izliyor, çenesinde bir gerginlik ve gözlerinde bir ateş var. Konuştuğunda sesi sakın.

"Boku yedin, Queenie."

Kahretsin.

Beni jakuzinin diğer tarafına kadar kovalıyor, ayak bileğimden tutuyor ve kenardan kaçmaya çalıştığımda beni tekrar suya çekiyor. Sert vücuduyla beni banka yapıştırıyor. Onu itmek için acınası bir girişimde bulunduğumda, iki bileğimi de kavlıyor, başımın üstünde tutuyor ve burnunu burnuma bastırıyor.

Kollarımdan ve göğüslerimden aşağı süzülen soğuğa rağmen her yerim sıcak. Bana saf zehirli bir bakış fırlatan Rafe'in başı omuzlarının arasına düşüyor ve ağız ağızıma

yapışıyor.

Dişlerini meme ucuma geçirmeden önce öfkeli bir şekilde emiyor. Amımdaki tüm sinir uçları daha fazlası için çaresizce alevleniyor.

Sessiz bir yalvarışla göğüslerimi yüzüne doğru itiyorum ve onun onaylayan iniltisini alıyorum. Bileklerimi sıkıca kavırıyor ve başımı geriye attığımda, beni zapt ederken ön kollarındaki kasların ve tendonların esneme görüntüsü beni çılgına çeviriyor.

Ben daha düşünmeden bacaklarımı beline doluyor, pazularını yalıyor ve dişlerimi kaslarına geçiriyorum.

"Siktir," diye tıslıyor ve kollarımın düşmesine izin veriyor.

"Az önce ısırdın mı

Ben mi?"

Ona ciddiyetle bakıyorum. "Ne derler bilirsin. Zenginleri ye."

Bir süre şaşkınlıkla bana bakıyor, sonra gözleri şiddetle parlıyor. Elleriyle kalçalarımı kavradı. "İşte bu, Queenie. Arkanı dön."

Vücudum beynimden önce tepki veriyor. Beynim bırakın nedenini, ne yaptığımı bile bilmeden. Kalçalarımı beline doluyorum ama beni daha sert çevirdiğinde üzerinden kayıyorum. Kendimi dönmekten alıkoyabilmemin tek yolu ayağımı yukarı kaldırıp göğsüne çarpmak. Kıçım koltuktan kayıyor ve başım suyun altına giriyor.

Rafe'in elleri koltuk altlarımın altından kayıyor ve beni tekrar doğru yola sokuyor. Gözlerimle karşılaştığında yüzündeki eğlenmiş ifade eriyerek gerçeğe dönüşüyor.

"Arkanı dön Penny," diyor sessizce.

Cevap vermeyince beni tekrar döndürmeye çalıştı. Ayağımı tekrar göğsüne koyuyorum. Bakışları aşağıya kayıyor, sonra tekrar bana dönüyor.

"Hayır," diye fısıldıyorum.

Sesim sakın ama imalarım çığlık atıyor.

Diğerleri gibi beni becermesini istemiyorum. Aslında, bu düşünce bile dünyayı ateşe vermek istememe neden oluyor. En azından, diğer kızları avlamak ve onlara beni hapse attıracak şeyler yapmak.

Geçen her sessiz saniyede, kırılganlık dalgalar halinde üzerimden yuvarlanıyor. Kalçalarımın arasındaki ateş ılık bir sıcaklığa dönüşüyor. Ayağımı itip aramızdaki mesafeyi kapattığında, egomu korumak için ona eşek tekmesi atmama ve kötü bir söz söylememe ramak kalmıştı. Bileğimi sertçe kavrayarak beni koltuktan çekip yerime oturtuyor, sonra da beni kucağına çekerek üzerine oturtuyor.

Kafam titriyor ve bunu gizlemem imkânsız. Düzensiz bir iç çekiyorum ve boğazımdaki kuruluğu yutuyorum. Rafe'in eli suyun altına inip kalçalarımı nazikçe ayırırken, tembel bir yanıklıkla bana bakıyor.

"İstediğin bu mu Queenie?" diye soruyor, o kadar yumuşak bir sesle ki fırtınadan onu zar zor duyabiliyorum. Çenemi kavriyor, tepkimi incelerken başparmağını yanağımda gezdiriyor. "Seni böyle becermemi mi?"

Midem çalkalanıyor. Bir uçurumun tam kenarında duruyormuşum ve bu adamı beni aşağı itmeye davet ediyormuşum gibi hissediyorum. Kenardan geri adım atarak kendimi koruyorum.

Elimi kalçalarının arasına sokup boyuna dolayarak, "Arkadan vurulmak biraz eskimeye başladı, sence de öyle değil mi?" diyorum.

Karnının alt kısmı eklemlerime doğru geriliyor. Kısa bir an için gözleri kızgınlıkla kararıyor ama çenemdeki tutuşunu bıraktığında kayıtsızlığa dönüşüyor.

Sanki kucak dansına hazırlanmış gibi dirseklerini yana yaslıyor. Sıkılmış bir ses tonuyla, "Göster bakalım nelerin varmış," diyor.

Ani ilgisizliği canımı yakıyor ama uzun vadede bunun daha sıcak bir şeyden daha iyi olduğunu biliyorum. Her şey bittiğinde unutmaya daha zor olacak herhangi bir şeyden.

Midemde bir çarpıntıyla ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim olmadığını fark ediyorum. Hiç üstte olmamıştım ve günün soğuk ışığında tecrübesizliğimi bir yastığa gömemezdim. Sinirlerimi yutuyorum ve kıcımlı onun ereksiyonuna sürtünecek kadar yukarı kaldırıyorum. Hay sikeyim. O kadar sert, o kadar pürüzsüz ki, his klitorisimden damarlarıma doğru yayılıyor. Kalçalarımı ona doğru yuvarlarken başını yana doğru eğiyor, uyuşuk, yarım gözlü bir bakışla beni izliyor. Daha kaygan, daha hassas, sürtünme için daha çaresiz hale geliyorum.

Elimi suyun altına daldırıp onu dibinden kavradığımda tıslıyor. Ucu içime girdiğinde sıkı bir "siktir" diye fısıldıyor. Ama aldığım her santim biraz daha acıtıyor, acı mideme doğru genişliyor ve güvenimi sarsıyor.

Sikeyim. Bu pozisyonda çok daha derine iniyor ve buna dayanabileceğimi sanmıyorum. Yarisına kadar indiğimde gözlerim sulanıyor. Tırnaklarımın omzuna battığını görüyor ve bakışları yumuşuyor.

"Bunu daha önce yapmamıştın."

Bu bir soru değil, bir ifade, ama yine de onu saptırma dürtüsüyle geriliyorum. Ben yapamadan ellerini kalçalarımaya koyuyor ve beni yavaşça üzerine çekiyor. "Rahatla," diye mırıldanıyor boynuma sokularak. "İçine girmeme izin ver Queenie."

Acı çıkmayacağını bilsem gülerdim. Gerçek şu ki, bu adam zaten içimde o kadar derin ki, onu nasıl dışarı çıkaracağımı bilmiyorum.

Kollarımı boynuna doluyorum, o yavaş ve temkinli hareketlerle kalçalarımı benim için yuvarlarken başımı fırtınanın harap ettiği ufka doğru eğiyorum. Acı lezzetli bir sıcaklığa dönüşüyor, amıma karşı ıslak sürtünme kaslarımı zayıflatıyor. Artık alıştığım için kalçalarımı kendi başıma hareket ettirmeye, kendi zevkimin peşinden gitmeye başlıyorum. Rafe'in iniltisi boğazımda gümbürdüyor. Elleri sırtıma gidiyor ve kalın parmaklarını omurgamda gezdiriyor, başparmağını kalbimin üzerinde gezdirmek için duruyor. Sırtımın küçük bir kısmını.

"Bu lanet olası dövme," diye tıslıyor, dişlerini köprücük kemiğime sürtüyor ve göğüslerimden aşağı doğru bir yol öpüyor. "Tayce'e bunu sana kalıcı olarak yaptırmaması için ne kadar para verirdim."

Aklımın bir köşesinde bir sonraki düşmanımın muhtemelen bundan memnun olmayacağına dair alaycı bir karşılık var,

ama gerçekleşmiyor.

Onun yerine parmaklarımı saçlarının arkasından geçirip yüzünü göğsüme doğru çekiyorum. Benim dövmem. Bizi. Şu anda geçici şeyleri düşünmek istemiyorum.

Hızımı artırdım, gerçekliği becermeye çalıştım. Rafe ritmime uyum sağlıyor, boynumu kavrayıp beni sertçe becererek kontrolü ele alıyor. Dişlerinin meme uçlarıma sürtünmesi. Göğsü benimkine doğru kayıyor. O kadar sıcak, büyük ve yoğun ki. Her hamlesi bir ateşi körüklemek gibi geliyor; alevler içinde kalana kadar onu dürtmeye devam etmek istiyorum.

Dudakları saçlarımin arkasındaki boşluğa bastırıyor. "Bir sır öğrenmek ister misin?" Cevap olarak sadece başımı sallayabiliyorum. "Ben de bunu hiç yapmadım."

İtirafı omurgama doğru kayıyor ve beni boğuyor. Başını geriye çekiyorum ve alnımı onunkine yaslıyorum. Ağızlarımız o kadar yakın ki, purosundan çektiği son nefesin tadını alabiliyorum. "Gerçekten mi?"

Bakışlarıma karşılık verince itişlerini yavaşlatıyor. Yüz hatlarında ufak bir tedirginlik beliriyor. "Evet," diye mırıldanıyor. "Sanırım senin için kuralları çiğnemedem duramıyorum."

Tenim coşkuyla dans ediyor. Bunun onun için de yeni olduğu fikri kemiklerime kendini beğenmiş bir tatmin duygusu gönderiyor. Dürüstlüğünden dolayı onu ödüllendirmek için garip bir ihtiyaç hissederek kendimi ona doğru itiyorum ve kendimi orada tutuyorum. Gözleri dalgalanarak kapanıyor ve tekrar açıldığında yeni bir şiddetle doluyor. Homurdanarak beni jakuzinin diğer tarafına taşıyor ve sırtımı yan tarafa çarpıyor.

İtişleri keskin ve amansız. Boğazımı kaçınılmaz bir şekilde kavıyor. Bir eliyle başımı destekliyor ve dişlerini sıkıyor.

"Sana dayanamıyorum bebeğim. Bana ne yaptığına bak." Bir sonraki hamlesi bir ceza gibi geliyor. "Beni lanet bir hayvana çeviriyorsun."

Gözleri dudaklarıma kayınca sırtıyorum. "İşte yine beni öpmek istiyormuş gibi görünüyorsun."

Bir kahkaha attı. "Hayır. Sadece sikime sarılınca nasıl görüneceklerini merak ediyorum."

Telaşla yüzümü tutuşundan kurtarmaya çalışıyorum ama sadece çenemi sıkıyor. Bunu daha önce hiç yapmamıştım ve onun için bu konuda berbat olma düşüncesi beni utandırıyor. Yüzümün her yerinde açıkça yazıyor, çünkü gözleri daralıyor ve kalçaları yavaşlıyor. "Sen de mi yapmadın?"

"Oral seksi evliliğe saklıyorum," diye geveledim.

Gözleri kararıyor ve bana biraz daha sert vuruyor. "Yalancı. Sen evliliğe inanmıyorsun."

"Doğru," diye nefes alıyorum, daha da derine inebilmesi için dizlerimi kaldırıyorum. Gözlerimin arkasında beyaz kıvılcımlar uçuşuyor. Çok yaklaştım. "Evlilik kaybedilen bir oyundur, sevgilim."

Koyu kahkahası dudaklarımin arasından süzülüyor. "Öyle mi? Ne kaybedersin ki?"

"Benim özgürlüğüm. Haysiyetim. Gururum."

İnançsızca sırtarak tekrar başını sallıyor. Pazusuna batan tırnaklarıma bakarak elini klitorisime atıyor ve küçük, alaycı daireler çizerek ovuşturuyor. Ayak parmaklarım kıvrılıyor ve eğer

Yüzümü demir gibi kavramış olmasaydı, başımı arkaya eğer ve göklere doğru ağlardım.

Bunun yerine, o beni parçalara ayırırken onunla sadece gözlerimi kilitleyebiliyorum. Bakışları artık farklı, şehveti azaltan dalgın bir şey. "Peki ben ne kaybederim?"

Yutkunuyorum. "Eğer... evlenirsek?"

Tanrım, varsayımsal bir durumda bile bu kelimeler ağzımda tuhaf bir tat bırakıyor.

İçime doğru kayıyor, ama durup kendini orada tutuyor. Klitorisimle oynamayı bıraktı. Hareketsiz ve sessiz, başını sallıyor.

Titreyerek nefes alıyorum. "Boşanırken onu senden aldığımda bokunun yarısını kaybedersin."

Bir an bana bakıyor, sonra da inanmaz bir kahkaha atıyor. "Sevişirken neden kafanı yastığa gömmeni tercih ettiğimi aniden hatırladım," diye homurdandı, "Çok fazla konuşuyorsun."

Eli çenemden ağzıma doğru ilerliyor ve inlemelerimi avucuyla bastırıyor. Kısıtlamasına karşı mücadele ediyorum, çünkü bunu yaptığımda beni hayranlıkla izliyor. İfadesindeki katıksız şehvet ve bana karşı olan sıcak, ağır ağırlığı beni uçurumun kenarına gönderiyor.

Orgazmım agresif ve kemiklerimi titretiyor, ardında bıraktığı yıkımı umursamayan bir kasırga gibi içimi kasıp kavuruyor.

Aşağı süzüldüğümde, duyularım onun tamamen hareketsiz olduğunu fark edecek kadar keskinleşiyor. Bir sonraki nefesim avucunu ıslatıyor. Avucunu kaldırıyor ve parmağını alt dudağımda gezdiriyor.

Gözleri hareketi takip ediyor. Tekrar bana baktığında yüz ifadesi kasvetli. Bir şey göğsümü sıkıyor. Şaka yapmak şöyle dursun, nefes almaya bile cesaret edemiyorum.

Tam gerilim kavurmaya başladığında, yavaş ve yakıcı bir şekilde tekrar içime giriyor. Bir ritme giriyor ama hızını artırmıyor. Ne kalçalarımı eğdiğimde ne de kalçalarımı beline doladığımda.

Beni yavaşça sikiyor. Beni istikrarlı bir şekilde sikiyor. Ve parmakları yan tarafımda nazikçe bir yol çizerken, göğsüme korkunç bir farkındalık yerleşiyor: hiç sikişmiyoruz.

Bunun başka bir adı var ve bize ait değil. Geçicimize göre kalıcı; gündelik olanımıza göre ciddi.

Karnı benimkine karşı gerildiğinde ve beni sıcaklığıyla doldurduğunda, boğazımdaki duyguyu ısııyorum. Ve nefes alış veriş normalde döndüğünde, farkına varmak onu da etkiliyor gibi görünüyor.

Fırtınaya bakar. Elini ensesinde gezdiriyor. Kendini itiyor ve midem bulanmasına rağmen uzanıp tamamen kaybolmadan önce bileğini tutuyorum, çünkü bir şekilde bu daha kötü görünüyor.

Bakışları bileğimdeki saatte duraksıyor, sonra kolumda geziniyor ve yüzüme iniyor.

Yutkunuyorum. "Mario Kart'ta seni yeneceğime yüz dolarına bahse girerim."

Yağmurun çekiş sesini dinliyoruz. Sonunda başını salladı. "İki yüz yap ve anlaşalım."

Jakuziden atlayıp yan taraftan bana bir havlu alırken
mürekkepli sırtının esnemesini izliyorum.

İkimiz de kazanamayacağımı biliyoruz ama bu oyunu
kaybetmektense o oyunu kaybetmeyi tercih ederim.

CHAPTER

Ten

Rafe

T Noel ağacının ışıkları yanıyor; çoraplar kükreyen şöminenin üzerinde sallanıyor. Tarçın ve karanfil mumlarının kokusu şöminenin üzerinde asılı duruyor. masayı şenlikli bir pus içinde.

Kardeşimin yemek odası lanet bir tebrik kartına dönüştü.

"Pekâlâ, senin için bir iddiam var," diye mırıldanıyor Nico, yanımdaki sandalyeyi çekerek.

"Can kulağıyla dinliyorum."

"On bin dolar Angelo'nun Noel günü Noel Baba gibi giyineceğini söylüyor."

Avucumun içine sırtarak masanın başına bakıyorum ve bunu değerlendiriyorum. Angelo parmak eklemlerine dayanmış, Visconti aile toplantısından başka bir yerde olmayı tercih ediyormuş gibi görünen Gabe'e zehirli bir İtalyanca ile mırıldanıyor.

Kardeşimin Noel Baba kıyafeti giymektense yakması daha olası ve ben de tam Nico'ya bunu söylemek üzereydim ki Rory elinde bir tepsi kurabiyeyle kapıdan içeri daldı. Angelo'nun gözleri onu takip ediyor, yüzü yumuşuyor. Tepsiyi masaya bırakırken eğilip onu alnından öpüyor.

"Çok güzel görünüyorlar, saksağan," diyor. "Bu işte iyiye gidiyorsun."

Kurabiyelere bir göz atıyorum. O kadar yanmışlar ki bir ev yangınından kurtarılmış gibi görünüyorlar, ama o zaman fark ediyorum; onun için her şeyi yapardı. Rory ondan Noel Baba kıyafeti giymesini istese giyerdi. Eskiden onun bir ahmağa dönüştüğünü düşünürdüm, ama lanet olsun, şimdi bu duyguyu anlamaya başlıyorum.

Boğazımdaki tedirginliği yutarak bir planla Nico'ya dönüyorum. "Twenty elf kıyafeti giyeceğini söylüyor."

Viskisine doğru homurdanıyor. "Herkes arsayı kaybettiğini söylüyor ve haklı olduklarını düşünmeye başlıyorum. Bugünlerde votka içtiğin doğru mu?"

Sorusunu duymazdan geliyorum ve el sıkışıyoruz. Sonra Angelo masaya vuruyor ve herkesin dikkatini çekiyor.

"Noel'in ruhuna uygun olarak, herkese serbest geçiş hakkı vereceğim," diyor sessizce. "Noel dekoruyla ilgili saçma sapan esprilerinizi şimdi yapın ya da sonsuza kadar susun."

Odayı sessizlik kaplıyor, sonra Benny boğazını temizliyor. "Görünüşe göre Noel Baba bacadan inmiş ve hastalanmış."

Herkes kıs kıs güler.

"Evinizi Hollow'dan görebiliyorum. Eminim sen de uzaydan görebiliyorsundur." Nico sırtıyor.

Cas arkasına yaslanıp viskisini yudumluyor. "Çok sert davranıyorsunuz. Ben beğendim. Bana Noel Baba'nın Atölyesi'ni hatırlatıyor." Duraksıyor. "Devil's Dip outlet alışveriş merkezinde."

Angelo bile buna güler ve başını sallar.

"Pekala, pekala, bir tane daha var." Benny masa örtüsünden plastik bir kar tanesi aldı. "Karın fırını her açtığında yangın çıkarırken ortalıkta bu kadar yanıcı şey bulundurman çok cesurca."

Kardeşimin yüzündeki gülümseme siliniyor. Cas koltuğunda kayıyor.

Gabe bana tembel bir eğlence bakışıyla bakıyor.

"Lanet olsun," diye tıslıyor Benny, ruh halinin değiştiğini hissederek. "Kıracak başka parmağım kalmadı."

Angelo bileğinin bir hareketiyle kurabiye tepsisini masanın diğer tarafına kaydırıldı. "Karımın yemekleri hakkında şaka yapmak istiyorsan, her birini yiyeceksin."

Benny şaşkınlıkla onlara bakar. "Tamam, dişlerimi kırmaktansa parmaklarımı kırmayı tercih ederim."

Angelo onu görmezden gelir ve sandalyesine gömülür. "Pekâlâ, bu kadar saçmalık yeter. Cove hakkında konuşmamız gerek. Tor lanet olası gezegenden kaybolduğuna göre, Dante'yi aradan çıkardığımızda Cove'un önü açık kalacak." Bir eliyle balıkçı yakasının önünü düzeltiyor ve dikkatini bana çeviriyor. "Kardeşlerim ve ben, bir planı uygulamaya koyup Cove'u ele geçirmeden önce ortaya çıkması için ona Yeni Yıl'a kadar süre tanımaya karar verdik."

İçimi acı bir mizah dolduruyor. Decided, medeni bir

tartışma yapmışız gibi görünüyor, oysa gerçekte birbirimize
havladık

ofisinde yirmi dakika boyunca hızlı hızlı İtalyanca konuştu. O işi hemen devralmak isterken, ben en iyi arkadaşıma şüpheyile yaklaşıp birkaç hafta beklemek istedim.

O kafama bir kar küresi fırlattı, ben daha iyi bir hedefle geri fırlattım ve 1 Ocak'ta karar kıldık.

Cep telefonum masanın üzerinde vızıldıyor ve ekrana bakıp Penny'den bir mesaj olduğunu gördüğümde, masanın etrafındaki konuşma arka plan gürültüsüne dönüşüyor.

Elime aldım, mesajı açtım ve hemen keşke açmasaydım dedim. Aynanın önünde çıtırçıtlak çekilmiş bir fotoğrafını göndermişti. Yavaşça tıslayarak sandalyede arkama yaslanıyorum ve onun her mükemmel parçasını yakınlaştırıyorum.

Tanrım, gerçek olamaz. Neredeyse keşke olmasaydı diyeceğim, şimdi bir kuralı daha yıktım ve onu yüz üstü becerdim. Genelde sadece doggy yaparım çünkü bir kadının gözlerinin içine bakmaktan ve boşalırken arkasındaki ışıklarda soyadımın yanıp söndüğünü görmekten nefret ederim. Bu itici bir şey. Ama Penny'de durum asla böyle olmayacaktı. Hayır, o boşalırken gözlerinin içine bakarsam, gözlerimi kaçıramayacağımı biliyordum. Onları unutmam da mümkün olmayacaktı. Benimle işi bittiğinde ve ben onun ateşinin küllerinde kaldığımda, başka bir kadının yatak başlığına bakacağımı ve üzerinde o lanet gözleri göreceğimi biliyorum.

Başka bir mesaj geliyor.

Penny: Oops, yanlış numaraya göndermişim. Özür dilerim.

Şaka yaptığını bilsem de, başka bir erkeğin o vücudu göreceği düşüncesi içimde bir şiddet sarsıntısı yaratıyor.

Onu hiç düşünmeden öldürürdüm ve kesinlikle silahımla değil.

Bunu düşündükçe ruh halim kararıyor. Sonra dün gece jakuzide söylediği sözleri hatırlayınca geceyarısı karanlığına bürünüyor. Oral seksi evliliğe saklıyorum. Ben taşaklarına kadar içindeyken beni kızdırmaya çalıştıysa, işe yaramıştı.

Çıldırılmış durumdayım. Bunun geçici olduğunu, geçici olması gerektiğini bilmeme rağmen, şimdi gelmek istediğinde yaptığı gibi lütfen dese bu kıza dünyayı gümüş tepside sunacağımı biliyorum.

İronik olan şu ki, o dünyayı istemiyor. Ona karşı yumuşak olmamı bile istemiyor. Onun için öldürdüm, onun için kurallarımı çiğnedim. Kahretsin, onun için ellerimi mahvettim. Yine de ben onu geçici dövmeden daha uzun süre damgalayabilmenin yollarını düşünüp çıldırırken, o havadan sudan bahseden biri gibi kayıtsız bir şekilde gelecekte bahsediyor. Ayrıca, ona aldığım For Dummies kitaplarını karıştırıyor, yatımda kalıp beni becermekten başka yapacak bir şey, herhangi bir şey arıyor.

Dilimi dişlerimin üzerinde gezdirerek tekrar amına yakınlaşıyorum ve tüm öfkem sıvı bir ısıya dönüşüp güneye kayıyor. Pantolonumu ayarlıyorum ve bir yanıt veriyorum.

Bu gece seni sertçe becermemi gerçekten istiyorsun, ha?

Yanıtı hızlı ve rahatsız edici: lanet bir esneme emoji.

O dudaklar benim Penny.

Telefonumu kesin bir kararla masaya fırlatıyorum. Ona amının kime ait olduğunu sormayı bırakmaya ve inanana kadar söylemeye karar verdim.

Telefonum çalıyor ve hemen geri alıyorum.

Hangi çift?

Duruyorum.

Ben: Yüzündekiler değil.

Ben: Onlar çok pahalı.

Penny: Bana altı aylık taksitler halinde %5.8 faiz oranıyla ödeme yapabilirsin. Buna ne dersin, şeker babacık?

Yüksek sesle gülüyorum. Birkaç saat önce yanından ayrıldığımda kütüphanede Investments for Dummies okuyordu ve belli ki bir şeyler kapmış.

Ani bir farkındalıkla derim karıncalanıyor: Oda sessizliğe gömüldü ve tüm gözler üzerimde. Sırtışıımı silerek masanın başında kaynayan Angelo'ya bakıyorum.

"Griffin ve onun tak-tak şakaları," diyorum kuru bir sesle, cep telefonumu ceketimin cebine koyarken. "Beni her seferinde yakalıyorlar."

Angelo'nun çenesi titriyor. "Az önce söylediklerimi dinliyor muydun?"

Hayır. "Tabii ki."

"Peki bu konuda ne yapmamız gerektiğini düşünüyorsun?" Durakladım. "Roket savaş başlığı."

Cas viskisini yudumlarken gülüyor ve Gabe'in dudakları bile eğiliyor.

"Cazzo, eğer seks yapmıyor olsaydın Visconti Grand hakkında konuştuğumuzu bilirdin," diyor Angelo gergin bir şekilde. "Sadece kumarhanenin yılda sekiz yüz milyon dolardan fazla gelir elde ettiğini göz önünde bulundurursak, ne olacağıyla en çok senin ilgileneceğini düşünmüştüm."

"Mm. Elime geçerse geçmez."

Şu anki şansıyla, bir ay sonra borç tahsildarları kapıma dayanırdı. Bu ironiye sırtıyorum. Ben büyük Raphael Visconti'yim, kumarhaneler kralıyım. Eskiden dokunduğum her şey altına dönüşürdü. Şimdi, parmak uçlarımda altında paslanıyor.

Kardeşimin bakışlarından sıkılmış ve Penny'nin kışına ulaşma mesafesine geri dönmek için kaşınan ben, ayağa kalkıp yüzüğümü masaya vuruyorum.

"Bu toplantı bir e-posta olabilirdi. Biri bana CliffsNotes'u göndersin."

Angelo'nun yanından geçerken bakışları elime düşüyor. "Şu planı yap kardeşim," diye mırıldanıyor, sadece benim duyabileceğim kadar yüksek sesle.

Sözleri boğazımı düğümlüyor, ama sanki öyle değilmiş gibi koridorda yürüyorum.

Ben pervasızım, aptal değil. Cove'un kaderini ciddiye almamamın nedeni hala Tor'un geri döneceği umuduna tutunuyor olmam. Düğünden sonra üç haftalık çılgın bir alem yaptı ve zamanın nasıl geçtiğini anlamadı ya da onun gibi bir şey.

Hay sikeyim. Sadece kafamda söylediğimde bile kulağa saçma geliyor.

"Rafe!"

Elimde arabamın anahtarlarını sallayarak, elinde alışveriş torbalarıyla merdivenlerden inen Rory'ye dönüyorum. "Al, bunları Penny'ye ver."

Onlara dikkatle bakıyorum. "Umarım bunlar kıyafettir ve Noel süslerinden arta kalanlar değildir."

"Bu çok mu fazla?" İç çekiyor. "Çok fazla, değil mi?"

Omzunun üzerinden, mekanik bir Noel Baba merdivenlerin dibinden bana el sallıyor. Onun iki katı büyüklüğünde ve üç katı kadar korkutucu. "Bence çok... eğlenceli."

Yüzü aydınlanıyor. "Ben de öyle düşünüyorum! Noel günü çok eğlenceli olacak."

Sırtarak başımı sallıyorum. Daha önce hiç Visconti Noel'ine gitmemiş ve bu belli oluyor. Acaba Cas, Monopoly'de hile yaptığı için Benny'nin kafasına silah dayadığında ya da Nico çok fazla eggnog içtiği için bahçede hastalandığında da bunun bir eğlence olduğunu düşünecek mi?

"Noel Günü'nü daha da güzelleştirecek ne var biliyor musunuz?"

Kocan bir elf gibi giyinmiş."

Alay ediyor. "Ne? O asla..." Cüzdanımı çıkarıp içindeki tüm parayı ona uzattığımda protestosu kesiliyor. Sırtarak arka cebine tikiştiriyor. "Biliyor musun? Belki de isterdi. Neyse, al bakalım." Çantaları göğsüme doğru itiyor. "Penny'ye yarınki personel partisi için ona birkaç parça seçtiğimi söyle, çünkü benimle alışverişe gelemedi. Ona kırmızı Chanel'in Y.S.L. ile çok hoş durduğunu söyle."

ama topuklular da Bulgari'nin iki parçasıyla muhteşem bir uyum sağlıyor."

Eğlence dudaklarımı çekiştiriyor. "Çince de konuşuyor olabilirsin, kardeşim, ama mesajı ileteceğimden emin olabilirsin."

Henüz akşamın erken saatleri ama karanlık gökyüzünü gölgelemeye başladı bile. Dairesel araba yolundaki Noel ağaçlarının arasında, ışıkların parıltısıyla kırmızı ve yeşil renkte yanan alçak bir sis var. Verandanın basamaklarını kaplayan sahte kar sayesinde arabama giderken neredeyse kayıyordum.

Rory'ye ve onun bayram coşkısına lanet okuyarak yolcu koltuğuna geçiyorum. Parmağımı koyamadığım bir şey beni hemen duraksatıyor. Ensemi sıkıyor ve hislerimi keskinleştiriyor. Bu hayatta kalma içgüdüğü Visconti'lerin çoğu yaratılmış insandan daha uzun yaşamasının nedeni ve buna güvenmem gerektiğini biliyorum. Anahtar kontağın yanında dururken ön cama bakıyorum ve diğer taraftaki Griffin'le göz göze geliyorum. O ve üç adamım karşıdaki zırhlı sedandalar ve beni rıhtıma kadar takip etmeye hazırlar.

Anahtarı taktım ama çevirmedim.

Yutkunuyorum. Bu fikri kafamdan silip atıyorum. Hayır, eğer biri arabamla uğraşmış olsaydı çoktan ölmüş olurdu. Griff ve adamlarım bunca zamandır buradaydı.

Yine de anahtarı çevirdiğimde omuzlarım beklentiyle geriliyor. Arabam patlamayınca kuru bir kahkaha atıyorum ve ne zaman bu kadar paranoyak oldum diye düşünerek araziden çıkıyorum. O'Hare'ler yerin iki metre altında ve

Dante

Penny'nin For Dummies kitaplarından biri olsa bile bir araba bombası organize edemezdi.

Yollar kaygan, sessiz ve tanıdık. Bu virajları gözlerim kapalı bile alabilirim. Işıklarımın asfalt üzerindeki sarı parıltısına dalıp giderken, Penny'nin görüntüsünün uzun süreli bir anı gibi durduğu arabanın içinin daha çok farkına varıyorum.

Onun varlığı kafamı doldurduğu gibi mekânı da dolduruyor. Narenciye kokusu Nappa deri koltuklarıma sinmiş; üç adet For Dummies kitabı arka koltuğumdaki battaniye ve yastığının üzerine yığılmış. Kahretsin, kabarık terlikleri yolcu ayak boşluğunda ve saç bantları bardak tutucumu kirletiyor.

Saç bantlarından birini alıp dudaklarıma götürdüğümde, sırtışıım göğsümü yakan bir farkındalıkla birlikte düşüyor.

Kız benimle kaynaşmış durumda, her parçamla. Zamanı geldiğinde onu nasıl kesip atacağımı bilmiyorum. Aletimin uzunluğunun ötesini göremezken, özellikle de ucunda Penny varken gelecek için nasıl bir plan yapabilirim?

Kaslarım geriliyor, kurtulmak için cep telefonuma uzanıyorum. Arabada yalnızken hoparlörden onun telefon hattı konuşmalarını dinlemek gibi bir alışkanlığım var. Bu düşüncenin kafamda tam olarak şekillenmesine asla izin vermezdim, ama içimde üzücü bir his var çünkü arabayı dolduran sesi, yolcu koltuğundaymış ve uyuyana kadar benimle saçmalıyormuş gibi hissettiriyor.

Bluetooth'a başlanıyorum ve en son kayıtlara tıklıyorum. Son bir hafta içinde aramaları önemli ölçüde azalmış, günde yarım düzineden bir ya da daha aza düşmüş. Teknedeki cep telefonu sinyali çok iyi olmadığı için mi yoksa çoğu zaman etrafta olduğum için mi bilmiyorum.

Cep telefonumun ekranındaki zaman damgasına bakınca, aramanın bir saatten daha kısa bir süre öncesine ait olduğunu fark ediyorum. Oynat tuşuna basıyorum ve yerleşiyorum. Acınası bir durum. Sesi hoparlörden çıktığı anda ve dokunuşlar benim kulaklar, Ben gülümseyen içine eklemlerimi. Sabahını özetlemeye başladı: Yumurta yedim, Mario Kart'ta birkaç oyun kaybettim, sonra da kitap okumak için kütüphaneye gittim. Sonra da "Aptallar İçin Ağırılık Çalışması" hakkında söylenmeye başladı. Bunu neden elime aldığımı bilmiyorum, diyor kuru bir sesle, kitabın sert bir yüzeye çarpma sesi **yankılanıyor**. Kollarım titriyor Saçımı tararken. Bir dambılı nasıl alacağım?

Eğlence içimi dolduruyor, sonra da kenarlarda soluyor. Belki de içimdeki narsist yüzünden, ama yardım hattına benden hiç bahsetmemiş olmasından nefret ediyorum. Ona yaptığım yumurtaları yedi, bana karşı birkaç oyun kaybetti. Başka kimseden bahsetmemesini de anlarım ama bahsediyor. Matt, Rory, Wren, Tayce, hepsinin telefon görüşmelerinde başrolleri var.

Rahatsızlık beni mantıksız ve ateşli hissettiriyor, bu yüzden duraklatma düğmesine basıyorum ve sessizlikte iltihaplanıyorum. Buz gibi rüzgârın aklımı başıma getirmesini umarak pencereyi açıyorum.

Beni kızdırdığında bile onu memnun etmek istediğim için sinyal lambamı yakıyorum, Ana Cadde'ye dönüyorum ve lokantanın önünde duruyorum. Dikiz aynasına bir bakış Griffin'in de öyle yaptığını doğruluyor.

Arabayı park ettim. Motoru durduruyorum. Sonra o el yine enseme, ama bu sefer daha sert sıkıyor.

Her insan ölümü bekler, peki neden her cenazede yaşayanlar bunun geleceğini hiç tahmin etmediklerini mırıldanırlar? Sanırım hiç kimse, hafta içi öğleden sonra bir alana bir bedava hamburger satan bir fast-food dükkanının önünde olduğu gibi, en sıradan zamanlarda kendilerinden birinin başına geleceğine inanmak istemiyor.

İçgüdüsel olarak başımı sağa, renkli camı şakağıma doğrultulmuş silahı görebileceğim kadar açık olan arabaya çevirmemiş olsaydım ben de geldiğini göremeyecektim.

Gülmekten ve bugün cehennemde havanın nasıl olduğunu merak etmekten başka bir şey yapacak vaktim yok. Kükreme sağır edici; patlama tanıdık. Ama sonra kırılan benim camım değil, havaya uçan benim kafam değil.

Renkli cam kırılır ve sürücü koltuğundaki cansız beden ortaya çıkar. Onun ötesinde, yansıtıcı siperliği olan bir motosiklet kaskı yolcu tarafındaki camla çerçeveleniyor. Görüntüden kayboluyor ve ardından arkamda dört patlama sesi duyuluyor.

Kafa karışıklığı damarlarımdaki adrenalini yavaşlatıyor.

Boğuk

eldivenli bir elin rap-tap-tap'ı yolcuma vuruyor

cam dikkatimi çekiyor. Camı indiriyorum ve kasklı kafa arabamın içine dalıyor.

Vizör açılır, yeşil gözler ve kızgın bir yara izi ortaya çıkar.

"Hayatını kurtardığıma göre, hala sana bir Noel hediyesi mi?"

CHAPTER

Eleven

Rafe

T SİGARA ODASI karanlık ve ölüm kötü bir koku gibi havada asılı duruyor. Eğer oturan diğer kardeşim olsaydı

Benim karşımda olsa, ışığı yakmamı ve pencereyi açmamı isterdi. Ama Gabe gölgelerin arasında, bir koltukta rahatlamış ve purosunu tütürüyor.

"Blake'in Griffin'in yeğeni olduğunu nereden biliyordun?"

Purosunun kirazı kıpkırmızı parlıyor. "Nasıl yapmadın?"

Kuru bir kahkaha atarak elimi boğazıma götürüyorum ve nabzımın üzerinde titrediğini hissediyorum. Kardeşimin sorusu bu aileye getirdiğim tek şeyi kemiriyor: sağduyu. Parmak eklemlerimi Blake'in çenesinde kırdığımda Griffin'in haykırıışları. Sonraki günlerdeki soğukluğu. İşaretleri görmeli ve daha derine inmeliydim. Bunun yerine, Penny'nin kalçalarının ağırlığıyla onları boğdum. Onunla birlikte onları da boğdum-

yüksek sesle gülüyorlardı. Kızın kalp şeklindeki sırt dövmesini görmeye çalışsam bile göremezdim.

Gabe'in yargılayıcı bakışları altında votkayı bir bardağa doldurup bir dikişte içiyorum.

"Blake'i öldürdükten sonra bir şeylerin yolunda gitmediğini anladım ve pisliği temizlemek için geride kaldım. Griffin her yerdeydi, Blake'in cesedini uçurumun kenarına sürüklerken beni durdurmaya çalışıyordu. Bir de arabasındaki gizli telefon konuşmaları vardı." Gabe'in gözleri benimkilere dikildi, önlerinde puro dumanı dönüyordu. "Adamlarımdan biri biraz araştırma yaptı ve onun soy ağacına rastladı."

Bir kahkaha daha atıyorum, bu seferki asitli. Sanırım adam kayırmacılık her sektörde yaygın. Belki de Blake'in Griffin'in yeğeni olması benim için noktaları birleştirmek için fazla pembe diziseldi, ama kendini beğenmiş küçük bir pislik olarak geriye dönüp baktığımda, şimdi bir şeylerin ters gittiğini görebiliyorum. Tüm adamlarım eski asker ama bu çocuk her zaman Noel'de ilk silahını almış ve bahçede ateş etmek için sabırsızlanıyormuş gibi davranırdı.

Yine de Griff'e tüm geçmiş kontrollerini yapması ve hepsini bizim standartlarımıza göre eğitmesi için güvenmiştim. Kahretsin, o adama hayatım pahasına güvenmiştim.

"Seni takip ediyordum."

Durakladım. "Takip mi ediyordun?"

Gözlerimiz çarpışıyor ve ilk kez kardeşimin yüz ifadesini bir kitap gibi okuyabiliyorum. Ben fark etmeden beni takip ediyorsa, herkes edebilirdi.

Bardağım tekrar dudaklarıma ulaşmadan önce, o korkunç Visconti özellikleri, şiddet ve dürtü beni yakalıyor ve bardağı duvara fırlatarak saldırıyorum.

Cam kırılır. Sıvı sıçrıyor. Gabe dağınıklığa kayıtsızca bakıyor ve "En azından votka leke bırakmıyor" diyor.

Kardeşimin mizah duygusunu geliştirmek için en uygun günü seçtiği gerçeğini görmezden gelerek ayağa kalkıyorum ve ellerimi başımın arkasında birleştirek odayı adımlıyorum.

Üç haftadır şanssızlıklarla boğuşuyorum ama hiçbir şey kendi ölümlülüğünüzle yüzleşmek kadar acı vermiyor. Sanırım kaybettiğim diğer şeylerin hiçbir önemi yok. Para, bahisler, iş. Hepsi yerine konabilecek önemsiz şeyler ama kalp atışım konamaz.

Gabe'in hırçın sesi omuzlarımin üzerinde geziniyor. "Kabul etmekten nefret etsem de Vicious haklı. Bir plana ihtiyacın var."

Fransız kapılarının önünde durup okyanusa bakıyorum. Mürekkep siyahı ve pırıl pırıl. Gözlerim ay ışığının yolunda sallanan personel sürat teknesini buluyor. Gabe'in iki adamı bir ceset torbasını denize atıyor; şiddetli bir sıçramayla yüzeyin altına dalıyor. Sonraki iki ceset de bir o kadar ağırdır. Dördüncüsü ortaya çıkmayınca kaşlarımı çatıyorum.

"Dördüncü ceset nerede?"

"Griffin ölmedi, sadece sakatlandı." Parmak eklemleri patladı. "Onu sonraya saklıyorum."

Gabe'in mağarasının görüntüleri pencereye yansıyor. Dişlerimi gıcırdatıyorum; ağabeyimin sadist alet kutusu bile bana ihanet eden amcık için yeterli bir ceza değil.

"Plan," diye bastırıyor Gabe.

Sert bir elimi saçlarımın arasından geçiriyorum. Bir plan mı? Bir planım yok ve neden olduğunu da bilmiyorum. Karo papazına dokunduğum anda, kaderin hayatımı benim için planlamaya başladığı açıktı. Tek yapmam gereken hareketleri takip etmek ve Kupa Kızı'ndan kaçınmaktı.

Bunun yerine, geçici bir süre için de olsa ona izin verdim ve bundan pişman olduğumu söyleyemem. En kötüsü de aslında dibin umursamaz heyecanını sevmiştim ama şimdi anlıyorum ki o aslında dibin ta kendisi değilmiş. Sadece aşağı inerken bir mola yeriymiş.

Belki ölüme yakın bir deneyim dilimi gevşetiyor, belki de yarım şişe votka içtiğim için, ama kardeşime sırrımı açmam gerektiğini fark ediyorum, yoksa başka bir şey parçalanmak üzere.

"Kız bu," diye homurdanıyorum, camdaki yansımama bakarak. "O kötü şans. O hayatıma girdiğinden beri her şey alevler içinde."

Sessizlik yankılanıyor. O kadar gürültülü ki, bir koltuğun iniltisi onu böldüğünde omuzlarım sıkışıyor.

Tahta üzerinde metal şakırtıları duyuluyor, sonra ağır ayak sesleri benden uzaklaşıyor.

"O zaman onu bu işin dışında tut," diyor Gabe sessizce. Kapı arkasından çarparak kapanır.

Ne bulacağımı bildiğim için arkamı dönmek istemiyorum ama bu gece tüm gerçeklerle yüzleştım. Yani, siktir et; bir tane daha nedir ki?

Gabe'in yarısı içilmiş purosı kül tablasında rahatça durmaktadır. Yanında, ucuna susturucu takılmış bir silah duruyor.

Fırtına öncesi sessizlik her zaman belli bir çekiciliğe sahiptir. Dışarıda sular huzur içindedir, tekneyi hafifçe sallayarak uyutur. Ay ışığı tüm lombozlardan süzölüyor ve mutfaktaki krom yüzeylerde parıldıyor.

Fırının üzerindeki dijital saat parlıyor. Sadece geçerken uğramam gerekiyordu ama nasıl olduysa saatler geçti ve ben hâlâ buradayım, avuçlarımı tezgâha dayamışım.

Yedi sigara içtim ve bir tane daha içemem.

Viski bardağını kaldırıp dudaklarıma götürüyorum. Burnuma gelen acı koku beni duraksatıyor ama sonra bir dikişte bitiriyorum. Sıcaklık, göğsümde bir boşluk oluşana kadar köpürüyor. İçimde bunun kalıcı olacağına dair korkunç bir his var.

Lanet viskiyi bile istemedim. Sadece içtim çünkü bir kez içtiğimde geri dönemeyeceğimi biliyordum.

Bıçağı tezgâhtan çektiğimde tehditkâr bir ses çıkarıyor. Bu sadece bir soyma bıçağı, daha büyük bir şey fark edilirdi ve son saniyelerinde korkmuş olması düşüncesine dayanamıyorum. Gabe'in silahı, susturuculu olsa bile, aynı nedenden dolayı söz konusu olamazdı.

Mutfaktan çıkıp özel odama doğru ilerlerken fazla likör dizlerimin titremesine neden oluyor. Göğsümdeki sıkışmanın votka-viski karışımıyla hiçbir ilgisi yok ve her şey onunla ilgili.

Kader beni becerdi. Felaket kartım olarak Kupa Kızı'nı seçti ve bana asla karşı koyamayacağım bir kız gönderdi. Sadece hayatıma girmesine izin vermekle kalmadım, derimin altına girmesine de izin verdim. Şimdi içimde geziniyor, kalbime aptalca şeyler yapıyor, insanların hakkında şarkılar ve filmler yaptığı şeyler.

Ama bu hikâyede gün ışığı ve gökkuşağı yok, sadece kayıplar ve ölüme yakın deneyimler var.

Onu tutamam ve gitmesine izin veremem.

Koridora döndüğümde, kabin kapımın altından sızan turuncu ışıltıyı görüyorum ve huzursuzluk midemi çimento gibi dolduruyor. Kahretsin, uyanık olacağını bilmeme rağmen - hala sadece benim arabamda uyuyor - bunun gerçekliği midemi bulandırıyor.

Sadece acısız olmasını umabilirim.

Bıçağı sırtımın alt kısmına saklıyorum ama odaya girdiğimde bıçağı kendime de saplamış olabilirim.

Penny uyuyor. Yatağın benim tarafıma kıvrılmış, saçları yastığımın üzerinde dalgalanıyor. Lambanın ışığının dokunduğu yerde teni altın rengi ışıltıyor. For Dummies

kitabı açık.

yatağın ucunda; bir fincan çay komodinin üzerinde yarı sarhoş duruyor.

Duygu boğazımı kapatıyor. Kahretsin, bunu beklemiyordum. Benim yatağında, benim evimde uyuyor. Kendi yatağında bile uyuyamazken şimdi benim yatağında uyuyor. Bu manzara bunu daha kolay hale getirmeli, ama sadece lanet kalbimi göğsümden çıkarmak istememe neden oluyor.

Eminim daha az acırdı.

Azı dişlerimi gıcırdatarak bir adım ileri atıyorum. Zemin ayağımın altında gıcırıyor ve Penny sarsılarak uyanıyor. Bakışları odaklanmamış, kendini yastığa yaslarken saçları dağılmış. Gözleri benimkilere kaydığında keskinleşiyor.

Birden ayağa fırladı. "Korkunç bir şey yaptım, lütfen benden nefret etme."

Bıçağın sapını sıkıca kavriyorum. "Ne?" Homurdanıyorum.

Yatak başlığına doğru koşarken yorgan ayaklarının dibine çöküyor. "Önce benden nefret etmeyeceğini söyle."

Ona ters ters bakıyorum. "Penny," diye uyarıyorum.

İç geçiriyor, dikkatini ayakkabılarıma veriyor ve şanslı kolyesini parmaklıyor. "Mario Kart için tehlikeli bir web sitesinde bir hile kodu buldum. Ama benim skorumu düzeltmek yerine seninkini sildi. Tüm kupalarını da." Yüzümdeki taşlaşmış ifadeye bakıyor. "Özür dilerim, tamam mı! Artık dolandırıcılık yapmayacağımı söylediğimi biliyorum ama dayanamadım. Bu işte benden daha iyi olduğun için kendini hep çok beğeniyorsun. Ben sadece..." Kaşlarını çatıyor. "Bu bende seni ısırma isteği uyandırıyor."

Ona bakıyorum.

Sonra tüm içim iskambil kağıdı gibi buruştu.

Hay sikeyim. Kimi kandırıyorum ben? Diğer tek seçenek kendimi öldürmek olsa bile kızı öldüremem. Şimdi, onun büyük mavi gözlerine bakıyorum ve gerçekten bunu yapmak istiyorum. Suçluluk duygusu içimi kemiriyor, beni hasta ve ateşli yapıyor.

Gözleri benimkileri arıyor, içlerinde panik titreşiyor. "Bir şey söyle."

Gülüşüm acı ve inançsızlıkla karışık. Lanet olası Mario Kart. Tüm büyük sorunlarını öldürdüm ve şimdi geriye kalan tek şey yumuşak ve masum endişeler. Birdenbire onun yakınında, içinde olma ihtiyacı duyarak lambaya doğru bir adım atıyorum ve odayı karanlığa gömüyorum. Sonra bıçağı üst çekmeceme koyuyorum ve onunla birlikte yatağa giriyorum.

"Buraya gel."

Dokunuşumla geriliyor ama ellerimi kapüşonun altına sokuyorum -kapüşonu giymesini istediğimden beri neredeyse hiç çıkarmadı- ve onu kendime doğru çekiyorum, ta ki sıcak teninin her santimi takım elbisemin içinde cızırdayana kadar. Parmaklarımı saçlarında gezdiriyorum. Nostalji ve baştan çıkarma gibi kokuyor. O kadar hareketsiz ki nefes aldığını bile sanmıyorum.

Dudakları boğazımı gıdıklıyor. "Benden nefret etmiyor musun?"

Tacına hüzünle gülümsüyorum. "Tabii ki senden nefret ediyorum; biz çıkarları olan düşmanlarız, unuttun mu?"

Duraksıyor. "Ama her zamankinden fazla değil, değil mi?" "Her zamankinden fazla

değil, Queenie."

Küçük rahatlama iç çekişi vücudunun benimkinin içinde erimesini sağlıyor. Şimdi, kalp atışlarını benimkine karşı hissedebiliyorum, ciğerlerini hissedebiliyorum

Sırtında avuçlarımın altında yükselip alçalıyordu. Kahretsin, onun hayatını söndürmek üzere olduğumu düşünmek.

Göğüs kemiğimin arkasına vuran suçluluk duygusu dayanılmaz hale gelmeden önce, elimden kurtulup dirseğinin üzerinde doğruluyor. Ay ışığının aydınlatmasıyla bana bakıyor.

"Bana neden Queenie dediğini söyle." Saçlarının uçları ön koluma değiyor. Onları yumruğumun etrafında döndürerek başını kendime doğru çekiyorum. Alnım onunkine değiyor. O kadar yakınız ki kirpikleri yanaklarımı gıdıklıyor. "Kraliyet ailesinden olduğumu düşündüğün için olmadığını biliyorum" diyor.

"Eğer sana söylersem-"

"Beni öldürmen gerekecek, evet, evet," diye homurdanıyor, dilini çıkarıp burnumu yalıyor.

Cevap vermek yerine ıslak burnumu onunkinin üzerine silmeyi tercih ettim. Onu öldürmek zorunda kalacağımı söylemeyecektim; her şey düşünüldüğünde bu biraz ironik olurdu.

Hayır. Ona Kupa Kraliçem olduğunu söylesem gitmek isteyeceğini biliyorum.

Dirseğini itiyorum, böylece dirseği altından düşüyor ve bir çılgılla göğsüme çarpıyor. Kaçamasın diye kollarımı ve bacaklarımı etrafına doluyorum.

Beni dizlerimin üzerine çöktürmüş ve dünyamı ateşe vermiş olsa da, onun hiçbir yere gitmesine izin vermeyeceğim.

CHAPTER

Twelve

Rafe

CHRISTMAS EVE ON THE Yacht.

Personel partisi şenlikli kokteyller ve Paskalya'da hâlâ takım elbisemi fırçalayacağım türden parıltılarla besleniyor. Bara yaslanmış, Nico'nun masaları yarararak bana doğru gelişini eğlenerek izliyorum.

Ne söyleyeceğini biliyorum, çünkü her zaman söylüyor.

"Karaoke kimin fikriydi?" Bardan bir eggnog alıp camın kenarından düzeneğe bakıyor.

Laurie sağlam bir iş çıkarmış. Sahne Noel ışıklarıyla aydınlatılmış ve iki yüksek Noel ağacı tarafından kuşatılmış. Arkasındaki duvarı kaplayan büyük bir projektör ekranında, Mariah Carey olduğuna inanacak kadar sıcak şarap içmiş her kimse onun söylediği şarkının sözleri gösteriliyor.

"Neden, hoşuna gitmiyor mu?"

Sahne de Janis Joplin'in Mercedes Benz şarkısına eşlik eden Benny'ye bakıyor. Sıcak şarabı süper alkollü olmalı, çünkü kalçasını Elvis'e rakip olarak sallıyor. "Şaka mı yapıyorsun? Sarhoş insanlar ve mikrofondan daha iyi bir kombinasyon söyle." Başını sallıyor. "Söyleyemezsin, çünkü öyle bir şey yok."

Gülerek votkamı yudumluyorum ve bardağın üstünü kapatmak için bardağa vuruyorum.

"Ve sanırım bu muhteşem gösteri için sana teşekkür etmeliyiz, Laurie?"

"Evet, Nico, biliyorsun." Laurie tam aramıza girerken dönüyorum. Gümüş rengi elbisesiyle parıltıyor ve bana dik dik bakmak için başını çevirdiğinde geyik kulakları sallanıyor. "Patron, seninle bir derdim var." Duraklıyor, başını eğiyor. "Sadece küçük bir tane, tabii ki, kovulmak istemiyorum."

Gülüyorum ve eline bir eggnog sıkıştırıyorum. "Onunla bana vur."

"Personel için bir Noel partisi düzenlememi söylemişsiniz. Neden tüm ailen burada?" Sahneye doğru küçümseyerek bakıyor. Nedense Benny dizlerinin üzerinde sahnede kayıyor. Saat daha dokuz bile değil. "Ve bu salak neden Tanrı İsa'dan bir Mercedes Benz istiyor? Zaten üç tane var."

"Peki sen nereden biliyorsun?" Nico sessiz bir mizahla dudaklarını çekiştirerek soruyor.

Laurie irkilmiyor. "Onu ikisinde becerdim ve üçüncüsünü de ben kilitledim," diyor basitçe.

Başımı salladım. "Bunu bilmeme gerçekten gerek yoktu. Al." Cebimden küçük kadife bir kutu çıkardım. "Bunu sana daha sonra verecektim ama madem kızgınsın, bu seni biraz yumuşatabilir."

Sahte bir şüpheyile bakıyor ama bakışlarının ardında dans eden heyecanı gizleyemiyor. "Eğer bu bir nişan yüzüğüyse, evlilik sözleşmesi imzalamayacağım."

"İyi ki nişan yüzüğü değil o zaman."

Kapıyı açıp içinden Audi marka bir araba anahtarı çıkarınca kızgınlığı uçup gidiyor. "Aman Tanrım, benimle dalga geçiyorsun."

Kadehimi ona kaldırıyorum. "Isıtmalı koltuklar, beyaz döşeme. Dairenin önüne park ettim bile. Şimdi kuzenimi arabanda daha fazla yer varken becerebilirsin."

Kollarını bana doluyor, minnettarlığını haykırıyor ve Benny'nin yapışkan parmaklarının beyaz koltuklarına yaklaşmasına izin verilmeyeceği konusunda ısrar ediyor, sonra da diğer kızların yanına zıplayarak anahtarı yüzlerine doğru şingırdatıyor.

Bakışlarım onu takip ederken sola kayıyor ve Penny'ninkine kilitleniyor. Dostum, bunu her yaptığında kalbimin yerinden fırlamasına neden olan bir tarzı var - gözümü odanın diğer ucundan yakalıyor. Sahnenin kenarında, karaoke kitabını inceleyen Rory ile birlikte. Penny bana sırtıyor, sonra burnunu karıştırıyormuş gibi yapıyor. Ancak orta parmağını sol burun deliğine soktuğunu fark ettiğimde beni terslediğini anlıyorum.

Votkamın içine bir kahkaha atıyorum ve onu geri çeviriyorum. Nico'nun bakışlarının sıcaklığı yanağımı yakıyor.

"Ona iyi davran, Rafe."

Nico'nun sesi sessiz ama yine de omurgamı sıkıştırıyor. Ona karşı iyi mi? Kahretsin, keşke ona karşı ne kadar iyi olduğumu bilseydi. Bu sabah, yanımda horlarken bir saat boyunca ona baktım. Belki neredeyse boğazını kesecek olmanın suçluluğu ya da benim yatağımda uyumasının büyüsyüdü ama ona kahvaltısını tepside getirdim. Hatta üzerine yemek odasındaki vazodan aşırđığım bir çiçeği bile koydum. Bana ona iyi davranmamamı söylediğinde, artık bunu yüzünü buruşturarak değil, gülümseyerek söylüyor ve bu küçük göz devirmesi bende ona her zaman iyi davranma isteği uyandırıyor.

Elimi boğazıma götürüyorum. Bir saattir onu izliyorum ama hâlâ kaçmak için bir planım yok.

"Nasıl biriydi?" Aniden söyledim. "Çocukken mi?"

Nico'nun dudaklarını büzüştürmesine bakılırsa, cevap vereceğini sanmıyorum. Penny'ye bakıyor, o da sabırsızlıkla stiletto'suna vuruyor ve Benny'ye ters ters bakıyor.

"Küçük bir pislikti," diye gülüyor. Daha ciddi bir tonla ekliyor: "şanslıydı. Hâlâ da öyle." Ağzımı ovuşturuyorum, ironi tenime batıyor. "Grand'daki tüm müşteriler öyle düşünüyordu. İlk başta, sadece adı yüzünden. Bilirsiniz, bir Penny bulun, alın, bütün gün şansınız yaver gider. Onu gerçekten almaya başladıklarında

zarlarına üflemesine izin verince, o eski atasözünün doğru olduğu ortaya çıktı."

Kaşlarımı çattım. "Onları gerçekten şanslı mı yapacaktı?"

"Her zaman. O zamanlar onu sadece etrafta gördüğüm kadarıyla tanıyordum. Ama bir gün erkeklerden zarlarına üflemeleri için bir dolar almaya başladı ve ben de nedenini öğrenmek istedim."

Bir kahkaha attım. "Demek ki genç yaştan beri üçkâğıtçılık yapıyormuş." Nico ayakkabılarına bakıyor ama ben devam ediyorum. "Ailesini tanıyor muydun?"

Bana karanlık bir bakış attı. "Alkolikler. Benimle vestiyerde onlarla geçirdiğinden daha fazla zaman geçirirdi. Bazı geceler onun varlığını unutulardı ve babamın adamlarından biri onu eve götürmek zorunda kalırdı."

Bu beni inanamayacağım kadar sinirlendiriyor. Bu küçük kızıl kafanın Visconti Grand'ın merdivenlerinde oturup ailesini boş yere beklediğini düşünmek midemi bulandırıyor ve parmaklarım bir şeyleri kırmak için seğiriyor.

"Onları kim öldürdü?"

Omuz silkiyor. "Önemli biri yok. Borçlu oldukları iki adam. Visconti değil."

Siyah-beyaz bir filmde kareler gibi, zihnim merdivenlerdeki küçük kızdan, buzdolabı ile çamaşır makinesi arasına sinmiş, kafasına asla ateş almayacak bir silah dayamış gence geçiyor.

"Peki bu adamları nerede bulabilirim?" Elimden geldiğince sakın bir şekilde soruyorum.

Yutkunuyor. Başını sallar. "İkisi de birkaç gün sonra kafalarında kurşunlarla bulundu." Eggnog'unu yudumlar ve bir tane daha alır. "Visconti bölgesinde gayri resmi tefecilik yapıyorlardı, noktaları birleştirebilirsiniz."

Penny'nin gürültülü kahkahası kulaklarıma dokunuyor ve beni ona geri çekiyor. Şimdi karaoke kitabını karıştırıyor, saatim her sayfa çevirişinde bileğinden kayıyor.

"Nico?"

"Hı-hı?"

Ona dönüyorum. "Ona dolandırıcılığı sen öğrettin, değil mi?"

En uzun süre duraksıyor, eggnog dudaklarının yarısına kadar geliyor. "Duruma göre değişir."

"Açık mı?"

Yüz ifadesi düşünceli bir hal alıyor. "Çeneme vurduğunda ne kadar acıyacak. Daha önce kimseye vurduğunu görmedim, o yüzden bunu ölçemem." Duraksıyor. "Ama şimdi bunu yaptığını duydum."

Gülerek onu sırtından alkışlıyorum ve barı itiyorum. "Sen iyi bir çocuksun, Nico. Bu sefer seni bırakacağım."

Yine de endişelenmekte haklı. Hile yapanların cezalandırılması gerektiğine inananlardanım, ama ona bir şans vereceğim, çünkü Penny'nin çocukluğundaki tek istikrarlı varlık olduğu düşüncesi onu anında en sevilen kuzen mertebesine yükseltiyor.

Nico'yu üçüncü eggnog'uyla ve beşi geçtiğinde ne olacağını hatırlatan bir şeyle baş başa bırakarak Angelo'nun yanına oturuyorum. Viskisinin kenarından bana bir bakış attı, sonra da

masaya koyduğum votkayı içiyor. Dikkatini tekrar sahneye çıkan karısına çeviriyor ve hiçbir şey söylemiyor.

"Gabe nerede?"

"Bilmiyorum. Griffin nerede?"

Şakağındaki işarete bakılırsa, iki adamın da nerede olduğunu bildiğinden eminim. Eski güvenlik şefim, altındaki tüm adamlarla birlikte kardeşimizin mağarasının derinliklerinde. Bazılarına işkence edilecek, bazıları sorgulanacak. Şu anda adamlarımdan kime güvenilebileceğimden emin değilim ama kesin olan bir şey var; Gabe sadece sadık olanları bana geri gönderecek.

Bu arada, adamları sanki gemide mücevher varmış gibi teknemin etrafını sardılar. Kardeşimden sert bir uyarı aldıklarına şüphe yok, çünkü içlerinden biri beni tuvalete kadar takip etti.

"Henüz bir plan yapmadınız mı?"

Şu lanet soru. Midemde sıcak ve sinirli bir şeyler kıvılcımlanıyor. "Babamızı başından vurduğunda bir plan yaptın mı kardeşim? Ya da Al Amca'nın Rolls'unu öfkeyle havaya uçurduğunda? Ya da Pazar öğle yemeğinde mezeler ve ara sıcaklar arasında uşağını vurduğunda?" Zehrimi sadece o duyabilsin diye masanın üzerine eğildim. "Sonuçlarını bir saniye bile düşündün mü, yoksa sadece o anı mı yaşıyordun?"

Bakışları benimkine kayıyor, sıcaklığını hafif bir merak bastırıyor. "Yaptığın şey bu mu? Anı yaşamak mı?"

Parmağımyı yaka iğnemde gezdiriyorum. Tekrar yukarı bakıp Penny. Şu anda başka bir yerde nasıl yaşayacağımı bilmiyorum.

Karanlık Angelo'nun bakışlarını gölgeliyor; biri ışıkları karartmış. Sahneye geri döner ve karısının sahnenin ortasına geçtiğini fark edince doğrulur.

Mikrofona dokunduğunda mikrofon gümbürdüyor. "Merhaba, güzel insanlar. Bu gece bu sahneyi süsleyen ve Noel Arifesi olduğunu hatırlayan tek kişi ben olduğum için, bir bayram klasiği söyleyeceğim." Sırtındaki orantısızlık bana beyaz şarap içtiğini söylüyor. "Baby, It's Cold Outside'ı söyleyeceğim." Gözlerini kısarak spot ışıklarına bakarken Angelo'yu fark ediyor ve ona bakıyor. "Açıkçası, bu bir düet, yani..."

Oda kardeşimi alkışlamaya başladı.

"Hiç şansın yok," diye mırıldanıyor, viskisinin arkasından kaşlarını çatarak. "Güzel lütfen?" Rory tatlı bir sesle ellerini kavuşturarak

Birlikte.

Birkaç saniye boyunca ona bakıyor. Omuzları yenilgiyle çöktüğü anda, ayağa kalkmasını engellemek için ayakkabımın topuğunu masanın altındaki ayak parmağına bastırıyorum. "Sen bir kaptansın kardeşim. Saygıyı hak ediyorsun.

Bu odadaki her erkek. Bir Noel şarkısında Tom Jones'un rolünü söylediğinde de böyle olacağını mı sanıyorsun? Otur lan yerine."

"Siktir," diye homurdanıyor, çenesini okşuyor. "Haklısın. Sanırım bir saatliğine suya geçmem gerekiyor."

Başını Rory'ye salladığında, Rory mikrofondan sıkıcı! diye bağıyor ve Tayce kardeşimin yerine geçiyor.

Rory'nin Cerys Matthews'un repliklerini kesmesini değil,

Angelo'yu izliyorum. Sanki kimse yokmuş gibi ona nasıl baktığını.

odadaki diğer kişiler. Korodan fazla konuşmaya cüret eden güverte tayfalarımın birinin kafasına nasıl vurduğunu. O ve Tayce selam verirken nasıl ayağa kalkıp ısıklık çaldığını.

Tekrar oturduğunda hâlâ sırtıyordu.

"Nereden bildin?"

Dilimden kayıyor, içkinin ve son birkaç gündür kaburgalarımın altında oturan bu garip, yabancı hissin etkisiyle gevşiyor. Bana döndü. Şaşkınlık yüzüne yansıyor ama sadece bir anlığına, sonra yerini hafif bir eğlence alıyor.

O ne demek istediğimi biliyor.

"Aptalca şeyler yapmaya başladığınızda, çiğ köfteli spagetti yemek ve ikinci kez yemek için geri dönmek gibi, çünkü o pişirdi. Noel günü sürpriz olsun diye sabahın üçünde bir spor çantasıyla evden labrador kaçırmak gibi." Dikkati parmak eklemlerime yöneliyor ve çenesi geriliyor. "Yumruklarını kullanmaya başladığında çünkü onu inciten adamın kemiklerinin kırıldığını hissetmek istiyorsun." Votkama bakıyor ve başını sallıyor. "Dünyanın en hızlı büyüyen viski şirketlerinden birinin yüzde on yedi hissesine sahip olmana rağmen bir Rus gibi içmeye başladığında." Gözlerime tekrar bakarak ekliyor: "İşte böyle anlarsın."

Yeni bir tezahürat dalgası var, ama onları suyun altındaymışım gibi duyuyorum. Hoparlörlerden hiç de neşeli olmayan bir gitar sesi yükseliyor ve kafamı sahneye çeviriyorum. Penny elinde mikrofonla ışıkların altında duruyor. Kahretsin, iyi görünüyor.

Güzel, hatta. Küçük kırmızı bir elbise ve topuklu ayakkabılar giyiyor, her ikisi de ritimle garip bir şekilde kıpırdandığında parıldıyor.

"Bu şarkıyı okul yıllarımızdan beri duymamıştım," diyor Angelo.

"Hangi şarkı?"

Şarkı söylemeye başladığında, farkındalık içime yayılıyor. Hala Penny'nin mikrofona şarkı söylerkenki boktan sırtıtışına bakıyorum. Sixpence None the Richer'dan Fucking Kiss Me. Elimi çenemde gezdirip inanamayarak gülüyorum. Bu şarkı seçiminin tesadüfi olmadığına eminim. Sen küçük bir veletsin, diyorum ona. Cevap olarak göz kırpmıyor.

Angelo'nun bakışları yanağımı ısıtıyor. Sandalyesi inliyor, sonra ayağa kalkıyor, eli omzumda.

"Özel şakalarınız olduğunda," diye mırıldanıyor.

Benim sırtıtışım kenarlarda sönükleşirken, o karısının yanına doğru yürüyor.

CHAPTER

Thirteen

Penny

TGECE, kötü şarkılar, sıcak şarap ve rulet çarklarına oynanan riskli bahislerle dolu neşeli bir bulanıklıktır.

Siktir et, Noel havası bu. Buğu lombozları buğulandırıyor ve çatlak Fransız kapılardan içeri sızan buz gibi esinti bile damarlarımda yanan kavurucu sıcaklığı azaltmaya yetmiyor.

Banyoda soluklanıyorum, bileklerimi musluğun altında yıkıyorum. Makyajımı kontrol etmek için başımı kaldırdığımda duraksıyorum.

Sırıtiyorum.

Sanırım insanların Noel'i neden sevdiğini şimdi anlıyorum. Çok az içtim ama bayram heyecanı gözeneklerime sızdı ve beni sarhoş etti.

Çocukluğumda tatiller, içinden çıkılması gereken bir haftadan başka bir şey değildi. Bazı Noeller, en çok

Annemle babamdan gülünç derecede pahalı hediyeler alırdım ve bu hediyeler yıl boyunca yavaş yavaş rehin verilerek onların alemlerini finanse ederdi. Diğer yıllarda, DVD oynaticımızı Devil's Coast Herald'ın sayfalarına sarılmış olarak alırdım.

Etrafınızda gerçekten sevdiğiniz insanlar olduğunda, farklı hissedersiniz. Hatta büyü.

Kapının altından genizden gelen bir ses duyduğumda musluğu kapatıyorum.

"Oh, patron! Sizi yakaladığım sevindim. Umarım sakıncası yoktur ama özel tuvaletinizi kullanmak zorunda kaldım. Yattaki tüm banyolar kullanımdaydı ve dört kadeh şampanyadan sonra Küçük Kızlar odası için sıra bekleyecek sabrım yoktu."

Ağızma bir acı doluyor. Bu Anna. Aynadaki boş kabin sırasına bakıyorum ve ellerimi lavabonun iki yanına dayıyorum.

"Mm. On iki tanesi de doluydu," diye düşünüyor Rafe. Ses tonu kaşmir kaplı ama alttan alta sinirli bir hava seziyorum. "Ne tesadüf."

"Gerçekten de öyle. Her neyse, tüm kadın ürünlerini fark etmeden edemedim. Peki... şanslı bayan kim?"

Beynimin dürtümü yavaşlatacak zamanı yok; tuvaletin kapısını çekip açıyorum ve koridorda tepiniyorum. Rafe koridorun sonunda, Anna da sırtı bana dönük. Bakışları başının üzerinden benimkilere kayıyor, eğleniyor ve tamamen bana ait. İçten içe neden yanıtını beklemediğimi biliyorum: Yalan söylerse içimde bir şeyler paramparça olacaktı.

Rafe'in yanına kayarken omzum Anna'nın omzuyla gereğinden fazla agresif bir şekilde birleşiyor. Sahiplenici bir eli göğsüne koyuyorum ve eli kalçamın etrafında kayarak beni ona yaklaştırdığında, sıcak bir memnuniyet güneye doğru akıyor.

Dikkatimi Anna'ya yöneltiyorum. "Benim," diyorum tatlı tatlı. "Şimdi, siktir git."

Şok olmuş ifadesinin tadı nefis ama sessizlik kulaklarımda çınlıyor. Ayak parmağımı tavşan kazanı bölgesine daldırdığımın farkındayım ama umurumda değil. Sanırım bu gece iki şey öğrendim: insanların Noel'i neden sevdiğini ve kadınların neden erkekler için beyzbol sopasıyla araba parçalamak gibi çılgınca şeyler yaptığını.

Anna sanki bir SOS sinyaliymiş gibi Rafe'e bakıyor. O ise sadece başparmağını kalçama sürtüp, "Mutlu Noeller, hayatım," diyor.

Oflayıp pufluyor ve tıklar tıklar partiye geri dönüyor. Kapı çarparak kapanıp bizi koridorda yalnız bıraktığında, Rafe'in elinden kurtulup onunla yüzleşiyorum.

Dudaklarında hafif bir gülümseme belirir. Bir başparmağıyla onu yoklar ve ellerini ceplerine sokar. "Miyav."

Belki de giydiğim topuklu ayakkabılar her zamankinden birkaç santim daha uzun olduğu ve bu yükseklik bana yeni bir özgüven verdiği içindir, ama parmağımı yaka iğnesinin etrafında kıvırıyorum ve onu kendime doğru çekiyorum.

"Başka bir kadına bir daha sevgilim dersen, yoldan geçerken ölür."

Arabasında ona kucak dansı yaptıktan sonra bana söylediklerinin aynısı. Sanırım bu yüzden kaşlarını kaldırıp gözlerimde mizah arıyor. Bulamayınca başını sallıyor, içinden küçük bir memnuniyet sızıyor.

"Eğer istediğin buysa Queenie," diyor sessizce.

Uyumu o kadar yumuşak, o kadar yoğun ki anında nefessiz kalıyorum. Birdenbire Raphael Visconti cazibesıyla yoğun olmayan bir havaya ihtiyaç duyarak yan kapıdan geçip güverteye çıkıyorum.

Yavaş, ağır ayak sesleri beni pruvaya kadar takip ediyor. Küpeşteyi kavrayarak başımı mürekkep siyahı ufka doğru eğiyorum, rüzgârın saçlarıma bigudi takmak için harcadığım onca emeği boşa çıkarmasını umursamıyorum.

Üstümdeki güvenlik lambasının ışıltısını bir siluet böldüğünde ve Rafe'in ceketini omuzlarımdan üzerinden kaydığında tenim farkındalıkla karıncalanıyor. Elleri iki yanıma geliyor, dudakları kulağımın arkasında geziniyor.

"Güzel şarkı," diye mırıldanıyor, kollarımda binlerce tüy diken diken oluyor. "Beni hipnotize etmeye mi çalışıyordun?"

Karanlığa gülümsüyorum. "Neden bahsettiğini bilmiyorum; tüm sözlerini bildiğim tek şarkı bu." Dikkatim onun benimkinin yanındaki eline kayıyor. Benim küçük ve pürüzsüz elime karşılık o büyük ve kırık. Ellerinin eskiden böyle görünmediğini hatırladığımda içimi hastalıklı bir heyecan kaplıyor; her yara izi taze ve bana ait. Serçe parmağımı çürük parmak eklemimin üzerinden geçirip ekliyorum: "İşe yaramadıysa tabii?"

Hafif dokunuşumdan kurtuluyor ve beni döndürerek sırtımı korkuluklara dayıyor. Tam bir tezat: vücudundan yayılan sıcaklık ve sırtıma vuran buz gibi rüzgâr. Her biri diğeri kadar tehlikeli hissettiriyor.

Ellerini ceketinin yakalarından geçirerek beni yörüngesinin daha da derinlerine çekiyor. Burnunu burnuma değdirerek bir sonraki nefesimi alıyor.

"Seni öpmek için gerçekten mükemmel bir gece olurdu," diye fısıldıyor.

Sikeyim.

Sağduyu dışında tüm duyularım keskinleşiyor. Birden okyanusun tekneye çarptığında çıkardığı ritmik sesin farkına varıyorum. Güvenlik ışığının romantik parıltısı altında Rafe'in ne kadar yakışıklı görüldüğünü. Wren'in ABBA'nın Lay All Your Love on Me şarkısının tatlı yorumu camdan süzülüp kulaklarımı tırmalıyor.

Bir filmde böyle olurdu.

Sonra her şey bittiğinde, sonsuza dek tekrarını izleyerek kendime işkence etmek zorunda kalacaktım.

Gergin bir nefes veriyorum ve kalbimi kapatıyorum. "Hayır. Sana zaten söyledim; yağmur istiyorum. The Notebook'taki gibi."

Yumuşak bir kahkaha attı. "Bana çek yazarken bunu aklımda tutacağım."

Hızlıca güverteye bakıyor, sonra alt dudağını ısırarak iri bir elini kalçamın iç kısmına doğru kaydırıyor. Tanrım, avuç içi yazın ortasında sıcak bir çatıya düşen yağmur gibi cızırdıyor, alt tarafımda bir delik açıyor.

Karnım. Tangamı kenara itip iki kalın parmağını içime daldırdığında, inlemem bir rahatlamaydı.

Cinsel gerilim bütün gece beni ona bağıladı. Kadife kahkahası enseme her tırmaladığında, kristal bir bardağın kenarından göz kırpmasıyla her tuzağa düştüğümde, kanım bir derece daha ısındı. Bu adamla sevişmeden nasıl dört saat geçirdim bilmiyorum.

Tepkim karşısında bakışları kararıyor. "Ama sanırım şimdilik, bu dudakların yapması gerekecek."

Dokunuşunu kovalamak için parmak uçlarımda yükselmeme rağmen ses tonum meydan okurcasına. "Senin değil," diye fısıldıyorum.

Her sevişmemizde olduğu gibi yüz hatlarında kızgınlık dolaşüyor ve ben bunu ona söyleyecek kadar kendimi toparlıyorum.

Gözlerini kısarak orta parmağını giriş yerimin üzerinde gezdiriyor, sonra daha da güneye. "Peki ya bu?"

Kıçımın girişine doğru iterken inliyorum ve içine düşüyorum. Beni yakalıyor, göğsüme doğru attığı kahkaha meme uçlarımı sıkıyor.

Artık o kadar yakınız ki, kokusu beni bir uyuşturucu gibi tüketiyor. Yüzümü boynuna sürtüyorum, daha fazlası için çaresizim. Hepsini.

"Sana pahalıya patlayacak," diye mırıldanıyorum nabzına karşı gönülsüzce. "Ödeyeceğim," diye mırıldanıyor, çenesini tepesine dayayarak kafamın içinde. Ses tonu o kadar basit ki artık şaka yapmadığını anlıyorum.

Bir süre böyle kaldık, ceketini omuzlarımı ısıttı ve göğsünün yükselip alçalması beni sakinleştirdi.

Uyuşukluk.

Üst düğmesinden iç geçirdim. Temkinliyim ama saf değilim. Bu adama takıntılı olduğumu biliyorum. Beni aptalca şeyler yapmaya itiyor, ona söylemek gibi. Ya da Titanik'te Jack'in dünyanın kraliyim diye bağırdığı gibi pruvadan bağırarak herkese söylemek gibi.

Yine de bu oldukça utanç verici olurdu, bu yüzden sonsuza kadar burada onun güçlü kollarında kalmaya razı olurdum, iyi bir zamanın uğultusu bize zar zor dokunurdu. Yine de, sonsuzluk düşüncesi aklıma geldiğinde, boğazımdan aşağı kayıyor ve orada bir ilmik gibi sıkılıyor.

Böyle bir şey yok. Olsa bile, bizim için yaratılmadı, ama gözleri kalabalık bir odada benimkileri bulduğunda bunu hatırlamak zor. Bir fırtına sırasında ellerini kulaklarıma koyduğunda. Beni mahvettikten sonra bana bir saat masaj yaptığında.

"Bana neden şanssız olduğumu düşündüğünü söyle," diye geveledim. Bunun sonsuza kadar sürmeyeceğine beni ikna et.

Karnı benimkine karşı geriliyor. "Nedenini zaten biliyorsun."

"Hayır, ama neden ben olduğumu düşünüyorsun?" Onu itiyorum, çenemi eğiyorum ve sert bakışlarıyla karşılaşıyorum. "Sen batıl inançlı olabilirsiniz ama ben de öyleyim ve ben bile tesadüflerin var olabileceğini biliyorum, o zaman neden tüm bu kötü şansa benim neden olduğumdan bu kadar eminsin?"

Çenesi titriyor. Gözleri başımın üzerinden siyah ufka doğru kaydığında, beni susturacağını düşünüyorum.

Ama sonra

isteksiz bir nefes dudaklarından ayrılıyor ve bakışları tekrar benimkine düşüyor.

"Annem de senin kadar aptaldı." Kolyeme sinirli bir bakış fırlattı. "Tanrı, kader, karma; göremediği her şeye inanırdı. Ben hala ilk kumarhanemle boğuşurken, beni Vegas'ta ziyarete geldi. Beni Fremont Caddesi'ndeki falcıya sürükledi." Bir elini çenesinde gezdiriyor ve hatırladıkları karşısında başını sallıyor. "O bir kartomancerdı, iskambil kağıtlarıyla fal bakıyordu. O zamanlar bunun tamamen saçmalık olduğunu düşünmüştüm ama annem ikna olmuştu. Her neyse, çingene ona Karo Valesini ve ardından Maça Asını çekerken ben de izledim." Duraklıyor, gözlerimde bir tanıma işareti arıyor ama ben sadece omuz silkiyorum. "Görünüşe göre ikisi birleşince ölüm ikilisi olarak biliniyorlar. İki kartı da arka arkaya çeken herkesin kaderi ölmekmiş."

Buz damarlarımda dolaşıyor. "O..."

Çenesi gerilir. "Üç hafta sonra. Bir fuarda zehirlenmiş."

Görüşüm kararıyor. Elim Rafe'inkine gidiyor ve onu ağzıma götürüyorum. "Çok üzgünüm," diye fısıldıyorum eklemlerine karşı. Gözlerimi onunkilere kaldırıyorum. "Bu yüzden mi batıl inançların var?"

Dudaklarına mizahsız bir gülümseme dokunuyor. Avucunu uzatıyor ve yüzümü kavırıyor. "Pek sayılmaz. Annem için kartları çektikten sonra falcı benim için de bir falı olduğunu söyledi ama dinleyemeyecek kadar kızgındım. Zaten hepsinin saçmalık olduğunu düşünüyordum. Ama sonra, her iki ebeveyn de bir hafta içinde ölünce? Cevaplara ihtiyacım vardı. Cenazeden sonra,

Töreni atladım ve onları almak için Vegas'a geri döndüm." Yutkunuyor ve başparmağını yanağında gezdirirken acı dolu bir ifade takınıyor. "Ne bekliyordum bilmiyorum ama önüme iki kart koyup dilersem kaderimi seçebileceğimi söylemesini beklemiyordum."

"Kartlar neydi?"

"Karo Kralı ya da Kupa Kralı. Bana bu hayatta sadece birine ya da diğerine sahip olabileceğimi söyledi - iş hayatında başarı ya da aşkta başarı. Uyarısı ise asla ikisinin birden olamayacağıydı."

Midemde hastalıklı bir şeyler dönüyor. "Peki sen ne seçtin?" Mırıldanıyorum, ağzım olması gerekenden daha kuru.

Hüzünle gülümsüyor ve ellerini arkasındaki yataın tehditkâr silüetini taramak için uzatıyor. Onun yatı. "Cevabı biliyorsun Penelope."

Kalbim iki kez atıyor, boğazımda silahtan daha dolu bir soru ateşleniyor. "Aşık olmak yerine bunu mu seçtin?" Başparmağımı gemiye doğru sallayıp bileğimdeki saati yüzüne doğru sallıyorum. "Gerçek duygular yerine maddiyatı mı?"

Sözcükler umutsuz ve zehirli, aramızda sabun köpüğü gibi süzülüyor. Keşke ben de onları bu kadar kolay patlatabilseydim. Bana şüpheyile bakıyor. "Sen de aşka inanmıyorsun, unuttun mu?"

Evet. Dudaklarımdan başka aptalca bir şey çıkmasın diye dişlerimi sıkarak devam etmesini bekliyorum.

"Bıkkın ve kafam karışıkken falcıya geri döndüm. Annem ve babam yeni ölmüştü; onların sevgisi

Artık hiçbir şey." Duraksıyor. "Aslında aşk değildi ama bunu daha sonra öğrendim. Ve Angelo bana babamın kaptanlık görevini devralmak için Devil's Dip'e dönmeyeceğini söylemişti, bu da onun patron yardımcısı olamayacağım anlamına geliyordu. Sahip olduğum tek şey Vegas'ta bir otel odası ve ışıkları zar zor açık tutmaya yetecek kadar kazanan boktan bir kumarhaneydi." Umursamazca omuz silkiyor. "Kaybedecek hiçbir şeyim ve kazanacak çok şeyim yoktu, bu yüzden Karo Kralı'nı seçtim."

Birkaç ağır saniye geçer. Rüzgâr, kahkahaların ve Mariah Carey'nin All I Want for Christmas is You şarkısının hafif uğultusuyla doluyor.

"Yani, neden Tanrı'nın kendisinden daha zengin olduğunu ve neden genellikle aynı kızı iki kez becermediğini açıkladın," diyorum sertçe, "ama bu hikayenin benimle ne ilgisi olduğunu anlamıyorum?"

Rafe dilini dişlerinin üzerinde gezdiriyor, odağı arkama kayıyor. Yemin ederim, bir santim bile kıpırdamadı ama aniden daha uzakta hissediyor. "Ayrılırken bana, her eylemin bir tepkisi olduğu gibi, her kader kartının da bir kıyamet kartı olduğunu söyledi. Eğer hayatına girmesine izin verirsen seni mahvedecek bir kart. Seni dize getirir." Sanki özel bir şakayı hatırlamış gibi gülüyor. Bunu komik bulmayacağıma dair bir his var içimde.

"Kart neydi?" Söylüyorum.

Bana hızlıca baktı. "Kupa Kraliçesi."

Deste siyah, altın ve yeşilden oluşan bir pus içinde dönüyor. "Queenie."

Saçımdan yumuşak bir çekişle kendime geliyorum. "Kızıl saçlı kadın," diyor Rafe dalgın dalgın, parmaklarının arasındaki saç tellerime bakarak. "Tabii ki onun saçmaladığını ve annemin ölümünün bir tesadüf olduğunu düşündüm, ama sonra neredeyse bir gecede kumarhanem yatırımcılardan büyük ilgi gördü. Banka bakiyem de itibarım kadar hızlı büyüdü ve üç yıl içinde Vegas'ın çoğuna sahip oldum. Eğer çingene annem ve Karo Kralı konusunda haklıysa, o zaman neden kıyamet kartı konusunda da haklı olmasındı? Her ihtimale karşı yıllarca kızıl saçlı kadınlardan vebadan kaçır gibi kaçtım." Saç tellerimi sertçe çekiştiriyor, bakışları benimkilerle buluştuğunda sertleşiyor. "Sonra Blues Den'in merdivenlerinde tepindin. Kızıl saçlar, çalıntı bir elbise, senden sikip atmak istediğim bir tavır." Başını sallıyor. "Çekiciydin ve sana zaman ayırmaya dayanamadım. Kardeşimin düğününe gelmen bir tesadüf olabilir. Ne de olsa küçük bir kasaba. Ve liman patlaması; bunu tahmin etmiştik, ama seni hastanede gördüğümde ve orada olduğunu anladığımda, şüphelerim azalmaya başladı." Çenesi titreyerek güverteye bakıyor. "Sana işi Nico'ya iyilik olsun diye değil, sadece paranoyak olduğuma kendimi ikna etmek için verdim."

Titrek bir nefes aldım. Kahretsin, ne bekliyordum bilmiyorum ama bu değildi. "Beni saçma sapan özgeçmişim yüzünden işe almadığınızı biliyordum," diyorum zayıfça.

Gülümsemesi gözlerine değmiyor. "Başladığın gece, masalarda kırk bin dolar kaybettim ve biriyle bağlarımı koparmak zorunda kaldım.

en kârlı yatırımlarımdan biriydi. Ve sonra hiç durmadı Penny. Aldığım her telefon ve e-posta kötü haberdı. Hisseler düşüyor, hisse senetleri çöküyordu. İlk kumarhanem vuruldu. Tanrım." Dikkatsiz bir elini saçlarında gezdirdi. "Griffin dün beni öldürmeye çalıştı."

Göz kırpıyorum. "Ne?"

Eli enseme doğru kayıyor ve sıkarak beni durduruyor. "Başka bir zaman için bir hikaye." Birkaç saniye boyunca birbirimizin havasını soluyoruz, nabzım kulaklarımda dengesiz atıyor. Rafe ağır bir nefesle alnını benimkine yaklaştırıyor, heybetli silueti dış dünyayı gizliyor. "Ne kadar şanslı olduğunu düşündüğün umurumda değil," diye mırıldanıyor. "Bana göre sen dünyanın en şanssız kızsın." İçgüdülerim beni ondan uzaklaştırıyor ama o sadece boynumdaki kavrayışını sıkılaştırıyor. "Ama aynı zamanda en güzelisin. En komik. En kabası. Hayatımı mahvettin ama seni durduracak kadar güçlü değilim."

İtirafı üst dudağımı gıdıklarken, panik boğazıma kadar yükseliyor. Kaynağını tespit edemiyorum; tek bildiğim köklü ve çaresiz olduğu. "Ona geri dön," diye fısıldıyorum. "Çingeneye geri dön ve ondan bunu tersine çevirmesini ya da başka bir şey yapmasını iste."

Boynumu tutmaya devam ederken diğer elini belime doluyor ve başparmağını sırtımın küçük kısmında, adının solduğu yerde gezdiriyor. "Yapamam. Yangın çıkarmayı seven tek kişi sen değilsin Queenie."

Belki de rüzgârdandır, ama şimdi gözlerim yanıyor. Sonraki sözleri boğazıma inen bir yumruk gibi geliyor. "Biz her zaman

bunun sadece geçici olduğunu biliyordun, değil mi?"
Bakışları acı bir eğlenceyle parlıyor. "Şimdi o tuzağa düşmeni istemeyiz, değil mi?"

Görüşüm kenarlarda bulanıklaşıyor. Tek odaklanabildiğim onun gözlerimin içine bakan gözleri. Umarım onların ardındaki farkındalığı göremiyordur. Sakin bir nefes alıyorum, duygularımı bastırıyorum ve başımı sallıyorum.

"Geçici," diye törpüledim.

O haklı. Göğsümdeki sızıya rağmen, altındaki sağduyu bunun asla kalıcı olamayacağını biliyor.

Onun hayatını mahvedeceğim.

Kalbimi kıracak.

Sonunda, ikimiz de bu oyunu kazanamayacağız.

CHAPTER

Fourteen

Rafe

"**M** GÖZLERİN ACIYOR," diye fısıldıyor PENNY, kucağındaki parıltıları fırçalayarak. Masadan sahte bir hediye alıyor

koşucu ve çingiraklar. "Peki süslemelerin neden süsleri var?"

Eğlence, sırtışıımı gerginleştiriyor. Her nasılsa, Rory yemek odasına girmiş, bayram patlamasını görmüş ve bunun Noel Günü için yeterince büyük olmadığına karar vermişti.

Şimdi, sandalyemde fazla geriye yaslandığımda bir köknar ağacının dalı boynumu gıdıklıyor. İçkime her uzandığımda gömleğimin manşeti binlerce mumdan birinde neredeyse alev alıyor.

Karşımda Benny yüksek sesle iç çekti. Tayce'in yüzünü yalayan labradoodle'a bakıyor. "Yakında karnım doymazsa, o lanet köpeği yiyeceğim."

Tayce koruyucu bir kolla Rory'nin Noel hediyesini sarıyor ve ona ters ters bakıyor. "Sen yemeden önce ben seni

yiyeceğim.

Maggie."

"Öyle mi?" Benny dudaklarını yalıyor. "Bana oldukça iyi bir Noel hediyesi gibi geldi."

Uyuşuk bir kahkaha masanın etrafında dalgalanıyor. Akşam yemeğinin iki saat önce servis edilmesi gerekiyordu. Sahte karla kaplı pencerelerin diğer tarafında güneş battığında ve tabaklar hala boş olduğunda iyi ruh hali bozuldu. Şimdi herkes aç, huzursuz ve ben de dahil olmak üzere olması gerekenden daha sarhoş.

Dördüncü votkamı yudumlarken masayı gözden geçiriyorum. Genellikle Noel, Cove malikânesinde büyük bir olaydır, ama malum nedenlerden dolayı bu yıl geleneği bozduk. Şaşırtıcı bir şekilde, Cove klanından iki kişi geldi: ikizler, Leonardo ve Vittoria. Bir saat önce Vivi gözyaşları içinde, Leo ise elinde bavullarıyla ön kapıya dayandılar. İçeri alınmak istiyorlardı ve tüm eşyalarını yanlarına aldıklarını düşünürsek, sadece Noel için geldiklerini sanmıyorum.

Boş sandalyeleri dolduran birkaç eklenti var. Tayce, Nico'nun yanında oturuyor ve Penny'nin komşusu Matt de onun diğer tarafında oturuyor. Penny Noel'i benimle geçirmeyi ancak onun da peşime takılmasına izin verilirse kabul etti. Onunla her göz göze geldiğimde, sanki onu şok tabancasıyla vurmuşum gibi donup kalıyor.

Aniden, sallanan kapılar patlayarak açılır. Herkes biraz daha dik oturur. Gelenin sadece Angelo olduğunu ve onun da elinin boş olduğunu fark ettiklerinde omuzlar çöküyor ve iç çekişler bardakları dolduruyor.

Masanın başına yaslanıyor ve dönen Noel Baba süsüne dik dik bakıyor. "Kimse hindiye yemiyor," diye mırıldanıyor ve arkasına bir bakış atıyor. "Barbie'nin oyun evi kadar pembe. Bu evde sekiz banyo var ve biz on iki kişiyiz; hesabı siz yapın."

Kolektif inilti yüksektir. Masanın öbür ucunda Max, Penny ile göz göze gelir. Sekiz parmağını havaya kaldırır ve ağzını açarak ona lanet okur.

Kardeşim tüm itirazları masaya vurarak kesiyor. "Bunu karıma söyleyenin ağzını burnunu dağıtırım. Süsleri yiyin, hindiye peçeteye koyun, kibarca, ben de bize pizza söyleyeyim-"

"Ve akşam yemeği servis edildi!" Heyecanlı bir ses Angelo'nun sözünü keser. Rory büyük bir hindiye boğuşarak kapıları zorluyor.

Angelo boğazını temizlediğinde daha da yükselen gönülsüz bir alkış tufanı kopar. Kuşu karısından alıp masanın üzerine koydu. Yanımda Penny titriyor.

Elimi kalçasına koydum. "Merak etme Queenie, eve dönerken hamburger alırız."

Bana o kendine has sırtışını gösteriyor. "Gerek yok."

Ben daha nedenini soramadan, Rory onun önüne bir fındık kızartması koydu. "Al bakalım Pen," diye şarkı söyleyip uzaklaşıyor.

Penny bana göz kırpmıyor. "Ona vejetaryen olduğumu söyledim."

Evin arka tarafındaki topraklar donla kaplı. Karanlıkta, gerçek mi yoksa Party City'den mi alınmış anlayamıyorum. Angelo puroyu bana uzatıyor ve başını tuğlalara yaslıyor. Başının üstündeki ısı lambası

Umutsuzluğu kırmızı bir parıltı.

"WebMD gıda zehirlenmesinin başlamasına yaklaşık üç saat kaldığını söylüyor." Saatine bakıyor. Parmaklarını saçlarında gezdiriyor. "Zamanım kısıtlı."

Gülüşüm buğulu bir şekilde dışarı çıkıyor. "Lanet kuşun yarısını yedin."

Bana yan yan bakıyor. "Tam yanımda oturuyordu. Senin için sorun değil; hepsini Penny'nin çantasına attığını gördüm."

"Evet, şimdi onu mahvettim. Görünüşe göre, yerine sadece Birkin alabilirim."

Kardeşim kaşlarını çattı. "Bunun ne olduğunu bilmiyorum." "Mm. Umarım karın da bilmiyordur."

Rahat bir sessizlik bizi sarıyor, kahkahalar ve Noel klasikleri sırtımızda titreşiyor.

"Leo ve Vivi'nin olayı nedir?" Puroyu ona geri uzatarak sordum. "Ortaya çıkmalarına şaşırdım. Bilirsin işte,

Babalarını kafalarından vurduğunu düşünürsek."

Hatırlayınca sırtıyor, sonra elinin tersiyle siliyor. "Sanırım Koca Al'dan bizden daha çok nefret ediyorlardı. Dante'den de."

"Taşınmalarına izin mi veriyorsun?"

Omuz silkiyor. "Onlar aileden. Onları yarın sorgulayacağım ama oldukça samimi görünüyorlar."

"Bahse girerim Dante bir ağaç bile dikmemiştir, lanet olası Cimri."

İkimiz de gülüyoruz. "Leo Cove malikanesinin Kuzey Kore gibi olduğunu söylemişti ama yavaş yavaş hayalet bir kasabaya dönüştü." Angelo bana dönüyor, yüz ifadesi ciddileşiyor. "Dante ayakta kalan son adam."

Bu bilgiyi bir nefes tütün çekerek alıyorum. Boğazımın arkasındaki yanma da en az haberler kadar tatmin edici. "Öyle mi?"

"Gabe memnun olacak. Duvarlara tırmanıp duruyor."

Ağzımı kapalı tutuyorum, aklım onun sadist mağarasında dolaşiyor. Bence Gabe gayet iyiydi.

Rüzgâr kulaklarımın kabukları üzerinde ıslık çalıyor. Arkamızda Tayce birine -muhtemelen Benny'ye- sik kafalı diyor ve yüksek sesli bir kahkaha tuğlaların arasından sızıp omuzlarımı sıkıyor. Lanet göğsümü ısıtıyor.

Bu gülüşü nerede görsem tanırım. Puroyu acı tatlı gülümsememin içine kaydırıyorum. Bu boş bir duygu, sesini sevmek

Bir şey duymak ve bir gün onu bir daha asla duyamayacağımı bilmek.

Kardeşimin eğlenen yüz ifadesine bakıyorum ve puroya başımı sallıyorum.

"Votka ile aynı tadı vermiyor. Rusların zevksiz olduğunu söyledikleri doğruymuş."

Beni görmezden geliyor, sigarayı elimden alıyor ve oturma odasının penceresinden sızan sarı ışığa doğru iki adım atıyor. Pencerenin ötesindeki manzarayı seyrederek nefes alıyor.

"Birlikte iyisiniz." "Ne?"

Bana ne olduğunu bildiğimi ima eden kuru bir bakış atıyor. İsteksizce, bacaklarım beni taşıyor, böylece omuz omuza durup pencereye bakıyoruz.

Benny, Rory'nin köpeğini Rafiki'nin Simba'ya yaptığı gibi tutuyor.

Aslan Kral ve Tayce onu kurtarmak için atlıyor.

Kaşlarımı çattım. "Tayce'nin kolundaki ne? Hiç dövmesi yok sanıyordum."

Angelo bir kahkaha atar. "Bu bir sik."

Döndüm. "Ne?"

"Kocaman damarlı bir penis. Senin kız çizmiş. Tayce'in şansına, geçici bir şey. Sanırım. Berbat bir şey."

Senin kızın. Kelimeler kardeşimin ağzından erimiş tereyağı gibi çıktı. Benim de omurgamdan aşağı kolayca kayıyor. Kulağa çok doğal geliyor ama aynı zamanda çok da yabancı. Hiçbir kız bir geceden daha uzun süre benim olmamıştı.

Sonunda bakışlarımın ona yönelmesine izin veriyorum ve her zamanki gibi bir el kalbimi sıkıyor. Nico'yla birlikte ateşin yanında oturmuş, onunla kart oyununa dalmış. Mario Kart oynadığımızda yüzünde oluşan o sert ifade var ve kaybetmenin eşiğinde. Eşikten geçerken bize verilen çirkin Noel kazağını giyen tek kişi o. Neredeyse onun kadar büyük ve bir o kadar da gürültülü.

Başımı sallıyorum, içimi melankolik bir mizah kaplıyor. Dün gece pruvada, aramızdaki soğuk boşluğa her şeyi serdim. Nedenini gerçekten bilmiyorum. Bir yanım kaçarak işimi kolaylaştırmasını istiyordu; diğer yanım ise bunu düzeltmesini.

İkisini de yapmadı ve bu yüzden hala buradayız, alevler arasındaki ipte dengede duruyoruz.

Keşke bugün gelmesini istemeseydim diyorum, çünkü onunla geçirdiğim her an mükemmeldi. Yemekten sonra oyun oynamak için salona geçtik. Takım olduk ve lanet olsun, onunla oyun oynamaktan ona karşı oynadığım kadar zevk alacağımı hiç düşünmemiştim. Belki de herkesi yok ettiğimiz içindir. İki tur Sessiz Sinema ve bir sürü Pictionary oynadıktan sonra, diğer herkes zaferimize biraz içerledi ve oynamaktan sıkıldı.

Keşke onun şansı benim oyun dışındaki kötü şansımı da yok etseydi.

Arka kapı çarparak açılıyor ve kaslarım geriliyor. Hem ben hem de Angelo silahlarımıza uzandık, kapıyı karartanın sadece Cas olduğunu görünce parmaklarımız kabzadan kaydı.

"Bir Noel mucizesi olmuş gibi görünüyor," diyor kuru bir sesle. "Tahmin et hangi salak ortaya çıktı?"

Puro dumanının içinden Tor Visconti'ye bakıyorum.

O da bakıyor.

"Patates püresinden gıda zehirlenmesi olur mu?" Angelo'ya boş boş sordum. "Çünkü halüsinasyon görüyor olmalıyım."

Tor yumruğumdaki votkaya bakıyor. Şaşkınlık bakışlarında geziniyor. "İçtiğin boya sökücüden olabilir. Peki eklemlerine ne oldu? Düştün mü yoksa?"

"Rafe-"

Angelo'nun uyarısını görmezden gelerek bir elimle içkiyi yere bıraktım ve diğer elimle çenesine vurdum. Dudaklarından küçük bir oof sesi çıkarken kafasını geriye attı. Yanağını ovuşturup bana bakıyor, gözlerinde mizah ve hayranlık karışımı bir ifade dans ediyor. "Rafe yumruk mu atıyor? Kahretsin, belki de halüsinasyon gören benimdir."

Arkasından Benny başparmağıyla beni onaylıyor. "Gabe yerine Rafe'i tercih ederim sanırım." Tor bakışlarını Puro odasının kapısı, sanki kardeşim her an içeri dalacakmış gibi

dakika. "Onu daha sonra üzerime mi salacaksın?"

Cas sakince, "Az önce bana söylediklerini onlara da söyle," dedi. Bir koltuğa gömölür ve kollarını dizlerine dayar.

Tor acele etmiyor. Sandalyesine yaslanıyor, nemlendiriciden bir puro alıyor ve loş ışığa tutuyor. Başını sallayarak onayladıktan sonra sigarayı üst cebine sokuyor ve gözleri yarı kapalı bir şekilde beni süzüyor.

"Tatildehydim."

Yanımda, Angelo'nun şakak damarı o kadar yüksek sesle atıyor ki neredeyse duyabiliyorum. Boğazını temizliyor. "Ne yaptın?" diye soruyor sessizce. Fırtına öncesi sakinliğinde.

"Mm. Yine de Noel gününü kaçırmak istemedim. Hey bakın, hediyeler getirdim." Sandalyenin altından bir çanta alıp masanın üzerine koyuyor. Çiçekli gömlekler giymiş, boyunlarında çelenkler olan üç bobblehead heykelciği çıkarır. "Bu Rafe, bu Angelo ve bu da Nico." Benimkine bir fiske vuruyor, böylece bir yandan diğer yana sallanmaya başlıyor, sonra da bana yan yan sırtıyor. "Dans ediyorlar, gördün mü? Merak etmeyin; hepiniz için var."

Hiç bu kadar sessiz bir Visconti odasında bulunmamıştım. İnançsızlık beni tüketiyor. Sanki yer nefes alıyormuş gibi hissediyorum. Bakışlarım onun üzerinde geziniyor, her şeyi anlamaya çalışıyorum. Bir aylık Maldivler bronzluğu var ve bunu vurgulamak için parlak beyaz bir tişört giyiyor. Mürekkebi yakasından ve manşetlerinden dışarı taşıyor ve saat bile takmadığını fark ediyorum.

Nico sessizliği bozar. "Açıklığa kavuşturmak için soruyorum: Liman patladığında düğünü terk ettiniz, bir jete bindiniz-"

"İster inanın ister inanmayın, ticari uçakla uçtum," diye araya giriyor Tor. "Bu başlı başına bir maceraydı."

"-başka bir kıtaya gittiniz ve son bir ayınızı bir palmiye ağacının altında margarita yudumlayarak ve aletinizi ıslatarak mı geçirdiniz?"

Tor sırtıtışını ovalıyor. "Ben daha çok mojito severim. Ve sikimin ıslandığını söyleyemem. Ama bir kız vardı..." Başını sallıyor, dişlerini alt dudağının üzerinde gezdiriyor. "Kahretsin, o başka bir şeydi."

Yine sessizlik. Bu kez sessizliği bozan emniyet mandalının açılma sesi oluyor. Gözümün ucuyla Angelo'nun Glock'u ışıktaki göz kırpmıyor. "İşte bu kadar," diye homurdandı. "Ayağa kalk."

Elim fırlıyor ve namluyu aşağı itiyor, böylece kuzenimizin şakağı yerine dans eden heykelciklere nişan alıyor. Tor irkilmiyor; sadece bakışlarını beklentiyle benimkilere kaydırıyor. Evet, görünüşe göre benim artık bir şeyleri tamir eden kişi olmadığım hakkındaki notu kaçırmış.

"Konuşmaya başlasan iyi olur, Cugino," diyorum, elimden geldiğince sakın bir şekilde, "çünkü bir dahaki sefere silahını kaldırdığında müdahale etmeyeceğim."

Tütün ve beklentiyle dolu birkaç ağır vuruş geçer. Dudaklarındaki sırtıtış yavaşça kaybolur ve kızarmış çenesi sertleşir.

"O pisliğin bunu yapacağından haberim yoktu," diye homurdanıyor. "Düğününüz için kapıdan çıkarken ne dedi biliyor musun?" Angelo'ya bakıyor. "Dip Klanı'na söyle

Barış. Lanet olsun, beni gerçekten kandırdı. Sen babamızın kafasına sıktıktan sonraki bir ayı onu ikna etmeye çalışarak geçirmiştım ve sonunda yola geleceğini düşünmüştüm." Bakışları kardeşimin üzerinde kararıyor. "Sana en başından beri ikiniz arasında bir seçim yapmayacağımı söylemişim, Cugino. Ama liman patladığı anda, artık başka seçeneğim olmadığını anladım." Koltuğa yaslanıp dalgın dalgın çenesini ovuşturuyor. "Ve hayatımın sonsuza dek değişeceğini biliyordum."

Angelo, "Yani dört hafta boyunca bir şezlongda oturdun," diye homurdanıyor.

Tor'un kayıtsızlığı değişmiyor. "Evet, öyle yaptım. Bir taraf seçmem gerektiğini biliyordum ama etrafta dolanıp kardeşimi öldürmeni izlemeyecektim. Bu yüzden bir süreliğine yolundan çekildim." Dilini dişlerinin üzerinde gezdiriyor. Yumruklarını kolçakların üzerinde kıvırıyor. "Sanırım... icabına baktın?"

Angelo bana bir bakış atıyor; ona Dante'nin hâlâ hayatta olduğunu söylememek için başımı hafifçe sallıyorum. Siktir, Tor

-En iyi arkadaşımdı. En iyi iş ortağım ve sırdaşımdı. Belki de ani yokluğuyla ihanete uğramış hissettiğim içindir, ama ona söylemekten çekiniyorum.

Kardeşim anladığını göstermek için çenesini sallayarak konuyu değiştiriyor. "Sana güvenebileceğimizi nereden bileceğiz?"

Tor umursamazca omuz silkiyor. "Yapamazsın ve bunun hiçbir önemi yok." Ayağa kalkıp dik durur ve Angelo'nun gözlerinin içine bakar. "Ama karşında Devil's Cove'un yeni

kaptanı var. Benimle çalışabilirsin ya da bana karşı çalışabilirsin,

Ama sana söz veriyorum, sadece ağabeyimden daha yakışıklı değilim, aynı zamanda daha zeki, daha zengin ve daha iyi bağlantılara sahibim. Savaş mı istiyorsun, hadi bakalım bebeğim." İçki arabasından bir şişe Smuggler's Club alıp iki bardağı masaya vuruyor. İçkiler bardakların kenarlarına dökülürken, o da kadehleri hararetle dolduruyor. Bir tanesini Angelo'ya doğru uzatıyor. "Ateşkes ilan edip Cove'u yeniden inşa etmeme yardım etmek ister misin? O zaman bana da uyar."

Kadehini kaldırır ve bekler.

Angelo ona uzun uzun bakar, sonra bardağı kaptığı gibi sessizce bir dikişte içer.

CHAPTER

Fifteen

Penny

T VISCONTI KONAĞI, mekanik Noel süslerinin vızıltısı ve fırtına dışında sessizdir.

girişteki tavandan tabana pencereleri dövüyordu.

"Girin!" Kapıyı çaldığımda Rory seslendi.

Kafamı yatak odasının kapısından uzattım ve beni çakırkeyif sırtışı ve tüylü köpeği karşıladı. "Lütfen bana pijama partisine katılmak için geldiğini söyle?"

Uzun siyah saçların krem rengi yastığın üzerinde yılan gibi kıvrıldığı yatağa bakıyorum. Yorganın altında bir yerde küçük bir yumru horluyor. "Kocanı Tayce ile mi değiştirdin?"

Bana suçlu bir gülümsemeye bakıyor. "Kendini pek iyi hissetmiyor, o yüzden misafir odasına sürgün edildi. Hindiden olabileceğini düşündüm ama sen ve ben hariç herkes yedi, değil mi? Ve hepsi de iyi."

Büyük, masum gözlerini inceliyorum. Ya tanıdığım en iyi yalancıydı ya da vejetaryen olmak için mükemmel bir gün seçmişti.

"Uh-huh," diyorum kuru bir sesle. "Belki de bir elf gibi giyinmenin aşağılanmasıydı. Bu arada onu bunu yapmaya nasıl ikna ettin?"

Bilerek gülümsüyor. "Maddi olarak motive olmuştum." Gülüyorum. "Her neyse, sana bir hediye getirdim."

Başparmağımla işaret parmağımın arasında kayışıyla sallanan Rolex'e bakınca gözleri parlıyor. "Bu Cas'ın saati mi?"

"Evet. Bir torba dondurulmuş sebze ve self-servis barın Noel günü tam bir yemek servisinin yerini tutmayacağını söyledikten sonra hoşunuza gidebileceğini düşündüm."

"Tam bir züppe. Sanki personelimi Noel günü çalıştıracakmışım gibi - onların da aileleri var, biliyor musun?" Saati elimden aldı ve ışığa tuttu. "Bayıldım buna."

Sonra da şifonyerinin üzerindeki yarı sarhoş beyaz şarap spritzer'ının içine atıyor.

"İhtiyacınız olan her şey var mı?"

Dikkatim dağılmış bir halde altı rakamlı saati saran baloncuklara bakıyorum. "Ah, evet. Yani, hayır. Hiç pijaman var mı?" Gözlerimi onun ince bedeninde gezdiriyorum. "Bana uyabilecek bir tane?"

Fırtına bir anda çıkageldi ve pencerelerdeki tüm sahte karları sildi süpürdü. Rafe suların yükseldiği haberini aldı.

çok dalgalı olduğu için bu gece burada kalacağız.

Eve gidemeyiz Queenie, dedi Rafe. Ev kelimesini kullanması

göğsümde patladı ve orada bir delik açtı.

Rory bana büyük boy bir tişört fırlattı. "Ona iyi davran, benim favorim."

Kumaşı çözdüm ve logoyu okudum: Washington Eyaleti Kuş Gözlemcileri Derneği.

Rory'yle göz göze geliyorum ve o da sırıtıyor. "Beş yaşımdan beri gururlu bir üyeyim."

İyi geceler diliyoruz ve ben yeni pijamalarımı koluma geçirerek koridorda ilerliyorum. Koridorun sonunda, geceyi geçireceğimiz yatak odamızın kapısının altından yumuşak bir ışık sızıyor. Ona doğru attığım her adımda kalbim biraz daha hızlı atıyor, arkasındaki manzaranın beni nefessiz bırakacağını biliyorum.

Rafe üzerinde mürekkep ve siyah boxerdan başka bir şey olmadan yatakta uzanıyor. Bir kolunu başının arkasına koymuş, pazısının esneme şekli dişlerimi tekrar batırmak istememe neden oluyor.

Bana tembel bir eğlenceyle bakıyor. "Hey, tatlı şey."

Yanaklarımın kızarmasına rağmen gözlerimi deviriyorum. "Yeni lakaplar mı deniyorsun?" Dişlerini sırıtışının üzerinde gezdiriyor ve başını sallıyor. "Doom Card'a ne dersin? Ya da Şanssız Tılsım?"

Bakışları kıvılcımlar saçıyor. "Pek akılda kalıcı değil. Sanırım Queenie'ye sadık kalacağım."

Onu tersledim ve banyoda gözden kayboldum. Mükemmel bir gün geçirmiş olmama rağmen, içimi bir korku kaplıyor.

Bir süredir

Rafe bana neden Queenie dediğini açıkladığından beri beklenmedik dalgalar halinde geliyor.

Kupa Kraliçesi. Onu dize getirecek kızıl saçlı kadın. Suçluluk ve hayal kırıklığının garip bir karışımı beni rahatsız ediyor ve ironi benim için de kayıp değil.

Parmaklarım kolyemi buluyor. Kolyeyi zincirde bir aşağı bir yukarı gezdiriyor, aynada bana göz kırpmasını izliyorum. Belki de başkalarına karşı şanssız olduğum için şanslıyım. Ne kadar çok düşünürsem o kadar mantıklı geliyor. Yangınlar çıkarıyorum. Cüzdanları, saatleri ya da yapışkan parmaklarımı sokabileceğim her şeyi çalarım. Eğer seni hedef olarak seçersem, sana yapmayı planladığım şey yüzünden kötü bir şansa sahip olacaksın.

Kendimi ateşler içinde hissederek yüzüme buzlu su çarptım ve bu düşünceyi aklımdan uzaklaştırmaya çalıştım. Diğer erkekleri siktir et; onlar umurumda değil ama Rafe'i umursamadığımı söylersem yalan söylemiş olurum.

Yıkandım, dişlerimi fırçaladım ve Rory'nin gömleğini giydim. Yatak odasına geri döndüğümde, Rafe yan dönüp bana bakıyor, gözlerini logoya dikmiş.

"Başka bir adama ait olmasa iyi olur," diyor sessizce.

"Aslında baldızına ait."

Burnunu kıvırıyor. "Daha da kötüsü. Seni becermeden önce şunu çıkarsan iyi olur."

Atılmış bir yastığı kafasına fırlatıyorum. Bir eliyle yakalıyor. "Bu gece sevişeceğimizi kim söyledi?" Yastığı başının arkasına doğru kaydırırken karın kaslarının gerildiğini görünce bunun kaçınılmaz olduğunu anlıyorum.

Bana yan yan sırtıyor, sesi ipek ve şurup gibi. "Alternatifi ne? Duygularımız hakkında konuşmak mı?"

Odanın içinde dolaşırken bakışlarının sıcaklığının tadını çıkararak, soğukkanlılığımı takınıyorum. "Hayır, ama başka bir şey hakkında konuşabiliriz. Tor Visconti'nin neden daha önce ortaya çıktığı ve senin ona neden yumruk attığın gibi."

Katlanmış kıyafetlerimi köşedeki koltuğa koyarken eğilmemi izlemekle meşgul olduğu için beni zar zor dinliyor. "Aile dramı. Sıkıcı." Yataktan fırlayıp bacaklarıma doğru hamle yapıyor. "Buraya gel."

Belki de votka onu yavaşlatıyor, ama bir kez olsun zamanında onun erişim alanından çıkmayı başarıyorum. "Nico onu iyi yakaladığını söyledi."

"Yaptım," diyor umursamazca. "Şimdi buraya gel."

Yatağın ayak ucunda durup bakışlarımı onunkilere dikiyorum. Karanlık ve sinirli, istediği şeyin reddedilmesine alışık olmayan bir kralın bakışı.

Sırtarak eğilip tüm hediyelerimi topluyorum ve yatağın üzerine bırakıyorum. "Hadi herkesin bana Noel için ne aldığına bakalım, olur mu?" Tatlı tatlı söylüyorum.

Bakışları kabarıyor. "Hayır. Ayrıca, hiç duymadığım hediyeler için herkes bana teşekkür edip durdu. Laurie bu yıl çok mu abarttı, yoksa tüm hediye etiketlerine ikimizin adını mı yazdın?"

"İkimizin de adı." Ona en meleksi gülümsememi gösteriyorum. "Parasını senin Amex'inle ödediğimi düşünürsek, bu adil görünüyordu, şeker babacığım."

Gölüyor ve başını sallıyor. "Hayatı boyunca benimle üç kelime konuşmuş komşuna, Maple Leaves'in maçını izlemek için Toronto'ya gidiş-dönüş bilet aldım. Ne kadar sevimliyim."

"Matt'ten bahsetmişken, bana aldığı hoş geldin paspasını gördün mü?" Çıkarıp havaya kaldırıyorum. "Bu bir kelime oyunu, tıpkı onunki gibi."

Rafe sloganı okuyor. "Merhaba, ben Penny. Sadece sent kazanıyorum." Yüzünü buruşturur. "Bu çok kötü. Bizimle eve gelmiyor."

Bocalıyorum. İşte yine oldu. Yuva. Kalbimin kaldıramayacağı kadar kalıcı bir kelime.

Gözlerimiz çarpışıyor, onunki hafif bir şaşkınlıkla benimkini arıyor. "Benimle birlikte eve gelecek," diyorum sessizce.

Bir an için anlamıyor. Sonra farkına varışının çenesini sertleştirdiğini ve aynı hızla kayıtsızlığa dönüştüğünü görüyorum. "Ah, evet. Senin genellikle kapısı kırık bir binada yaşadığını unutmuşum," diyor kuru bir sesle.

Hiçbir şey söylemiyorum.

Yavaşça nefes vererek yastıklara uzanıyor ve ellerini başının arkasında birleştiriyor. "Devam et o zaman, bana gerisini göster."

Gösteriyorum. Ona Rory ve Angelo'nun bana aldığı Van Cleef kolyeyi gösterdim. Nico'dan kişiselleştirilmiş Blackjack setini ve Tayce'den Charlotte Tilbury makyaj sepetini.

Hediyelere neredeyse hiç bakmıyor, onun yerine tüm gösteri boyunca yumuşak bir ifadeyle bana bakmayı tercih ediyor. "Çok güzel," diyor bitirdiğimde. "Şimdi buraya gel, yoksa seni buraya sürükleyerek bütün evi uyandırırım."

Ama ben dinlemiyorum. Çantamın dibinde unuttuğum bir hediye daha vardı. Aldığım bir hediye değil, ama vermek konusunda ikilemde kaldığım bir hediye.

Rahatsızlık içimi kemiriyor. Yine de bunu saklamak için boktan bir iş yapıyorum, çünkü Rafe'in kaşları derinleşiyor. "Sorun nedir?"

"Hiçbir şey-"

Ama gözleri çoktan çantanın üzerindeydi. Bu sefer daha hızlıydı ve ben onu durduramadan çantayı elimden kaptı.

Hediyeyi çıkardı. Etiketini çevirdi ve bana baktı. "Bu benim için mi?"

"Evet ama-"

"Senden mi?"

Yanaklarım kızarıyor. "Hayır, bebek İsa'nın kendisinden," diye karşılık veriyorum. "Önemli bir şey değil, sadece aptal bir küçük-"

"Neden saklamaya çalışıyorsun? Açtığımda havaya mı uçacak?"

Ona ters ters baktım. "Hayır, ama keşke bunu ben düşünseydim."

Kağıdı yırtıp atıyor ve hediyemi ışığa tutuyor. Dört yapraklı yoncalarla kaplı bir çift kustumuk yeşili çorap. Bakışları benimkine geldiğinde, arkasındaki ifadeyi okuyamıyorum ve bu beni daha da rahatsız ediyor.

"Onlar sadece çorap," diye mırıldanıyorum, ağırlığımı ayaktan ayağa kaydırarak. "Şans çorapları belki. Biliyorum, polyestere bakınca bile isilik oluyorsun ve muhtemelen dört yapraklı yoncadan nefret etmene neden oluyorum, ama..."

Açıklamam eriyip gidiyor. Jest çok tatlı ama havada aynı

derecede hastalıklı bir şekilde asılı duruyor. Gerçek şu ki, onları bir

O dehşet dalgalarından birinde kürek çekerken ana caddedeki dolar mağazası. Benim uğurlu kolyem olduğu gibi onun da uğurlu çorapları olursa, hayatını daha fazla mahvetmemi engelleyebileceğini düşündüm.

Bunu yüksek sesle söylediğimin farkındayım.

Bana bakıyor. Dışarısı çok gürültülü, yağmur sanki onu kızdıracak bir şey yapmışız gibi camlara vuruyor, ama bu yatak odasında iğne atsan yere düşmez.

Rafe çorapları yatağın başucuna koyar. "Buraya gel."

Bu sefer emir şehvetle aydınlanmıyor ve ben de itaat etmek zorunda kalıyorum. Uyuşmuş bir halde yatağa sürünüyorum ve kolunun kıvrımına uzanıyorum. Dirseğinin üzerinde yükseliyor ve üstündeki tüm ışığı kapatarak bana bakıyor.

"Sence bu uğurlu çoraplar işe yarar mı?" diye mırıldanıyor, parmağını kolyemin ucunda gezdirirken.

"Belki," diye fısıldadım, boğuk bir sesle. Umarım.

Gözlerime bir bakış attı. Onları arıyor. "Kolyeni ne zaman aldın?"

"Ben yapmadım; bana verildi." "Annen tarafından mı?"

Gülüyorum. Evet, doğru. "Muhtemelen birinin annesi. Ama benim değil."

"Neden sana verdi?"

Gözlerimiz kilitleniyor ve bana sabırla bakıyor. Vücut ısısının altında kıpırdanıyorum, o anıyı hatırlamak istemiyorum, Noel gününde olmaz. Şimdi olmaz. Ama oturmaya gittiğimde, Rafe

Beni tekrar yatağa itiyor, elini kalçama koyarak beni yatakta tutuyor.

"Anlat bana."

Desenli tavana odaklanıyorum ve iç çekiyorum. "Alınma ama kumarhanelerdeki erkekler pisliktir." Gülmüyor ama devam etmemi bekliyor. "Visconti Grand'da büyürken tüm müşteriler şanslı olduğumu düşünürdü."

Şimdi sırtıyor. "Nico bana eskiden zarlarına üflemeleri için onlardan bir dolar aldığını söyledi." Parmak eklemi yanağımı sıyrıyor. "Neden seni hatırlamıyorum?"

Ne kadar yaşlı olduğu hakkında şaka yapmak yerine yutkunuyorum ve devam ediyorum. Durursam asla çıkaramayacağımı biliyorum. "Başta ücret almadım. Bir gece müdavimlerden biri rulet çarkının başında beni kucağına alana kadar bedava şans tılsımıydım. Sarhoştı; nefesindeki viski kokusunu alabiliyordum." Ona ters ters baktım. "Viskiden nefret etmem için bir neden daha. Her neyse, umursamaz davranıyordu. Sahip olduğu her şeyi siyaha yatırdı ve daha önce ona hep şans getirdiğim için kaybetmeyeceğini düşündü." Yutkunuyorum. "Annem o gece o masanın krupiyesiydi. Annemi, Grand'in kurallarına tamamen aykırı olmasına rağmen topa üflememe ve hatta çarkın üzerine bırakmama izin vermesi için ikna etmişti. Çark döndükçe dönüyordu ve yavaşladıkça kalçamı kavrayışının ağırlaştığını hatırlıyorum."

Bakışlarım Rafe'inkilere kayıyor. Çenesi kıpırdıyor ve gölgelerin içinde şeytani görünüyor. "Neyin üzerine düştü?" diye soruyor sakince ama hiç de sakın değil.

"Sıfır" diye fısıldadım. Birbirimize bakıyoruz ve ben titrek bir nefes alıyorum. Kahretsin, bu anıdan nefret ediyorum. Bunu hiç kimseye anlatmadım, yardım hattına bile. Eğer Rafe bu kadar sıcak olmasaydı, başımın altındaki kolu bu kadar sağlam olmasaydı, ona da anlatmazdım. "Başımın belada olduğunu biliyordum; bunu hissedebiliyordum. Kucağından atladım ve ara sokağa doğru koştum. Saniyeler sonra o da beni takip etti." Gülüşüm acı ve kendini küçümseme tadında. "Beni bir ara sokakta tuzağa düşüren ilk adam oydu; Martin O'Hare ise ikincisiydi."

"Ve sonuncusu da o olacak," diye homurdanan Rafe, bir elini saçlarında gezdirerek fırtınaya bakıyor.

Yılan dövmesinin başını okşayarak dikkatini tekrar kendime çekiyorum. "O zaman öğrendim ki, bir erkeğe artık hizmet edemediğinizde, size sırtlarını dönüyorlar. Ya da daha kötüsü, sana sırt çevirirler. Kızgındı ve bana bir ders vermek istiyordu. Elleri on yaşında bir çocuğun vücudunda asla gitmemesi gereken yerlere gitmeye çalıştı. Bilirsiniz, elbisemin içine..."

Boğazımda pıhtılaşan duygular hikâyemi kısa kesiyor. Rafe alnını benimkine dayayarak nefes veriyor. "Siktir, Pen."

Ama devam ediyorum. Artık buna mecburmuşum gibi geliyor. "Neyse ki fazla uzaklaşmadı çünkü birdenbire bir kadın belirdi. Sanırım sigara içmek için dışarı çıkmıştı ama varlığı onu korkutmaya yetti. Çok güzel bir elbise giymişti ve ara sokak çok pisti ama umurunda değildi. Yanıma oturdu ve beni kollarına çekti. Orada istediğim kadar ağlamama izin verdi." Kahretsin, bugün bile onun kokusunu hatırlıyorum. Bu

sıcak ve misafirperverdi. Beyaz çitler, taze kesilmiş çiçekler ve mutfak masasının etrafındaki Pazar yemekleri gibi kokuyordu. Hiç sahip olmadığım her şey. "Gözyaşlarım kurduğunda, kendi boynundan bu kolyeyi çıkardı ve benim boynuma taktı." Parmaklarım kolyeye gidiyor, anılar canlanıyor. "Bana bunun onu şanslı tuttuğunu ve şimdi beni de şanslı tutacağını söyledi. İlk başta reddettim, çünkü ya artık kolye olmadan şanslı değilse? Ya aniden kumarhanede kaybetmeye başlarsa? Ama sonra söylediği şey sonsuza dek aklımda kaldı. 'Şans, şanslı olduğuna inanmaktır. Bu sadece unuttuğunda sana küçük bir destek verecek.'"

Rafe sessiz, zihni kaynıyor ve üzüntü ile şiddet arasında gidip geliyor. Şimdi en kötü çocukluk anım ağzımdan çıktığına göre, sanki pençeleri büyümüş ve derimi çiğ çiğ kazıyormuş gibi hissediyorum.

"Bir şey söyle," diye bağırdım.

Sonunda büyük avucu çenemi kaplıyor. "Onu öldüreceğim," diyor tonsuzca ve sonra yatak alçalıyor ve ben üşüyorum. Yatağın ucunda duruyor, pantolonunu toparlıyor. Derin bir nefes alıyor, duvara bakıyor. "Onu bulacağım ve öldüreceğim." Duraklıyor. "Yavaş yavaş."

"Rafe-"

"Nico onun kim olduğunu bilecek. Belki o piç Tor da. Grand'ın her yerinde güvenlik var. On yıl önce olduğunu biliyorum ama-"

Dirseklerimin üzerinde doğrulup, "O öldü," diye bağırdım.

Duraklıyor, gözlerini benimkilere kaldırıyor. "Ne?"

Elimi kolyemin etrafında kıvırıyorum. "Bir haftadan kısa bir süre sonra, The Devil's Coast Herald gazetesinin ölüm ilanı sayfasında bana bakıyordu. Evet, gerçekten şanslı olduğumu ilk o zaman anladım." Omuz silkiyorum. "O zamandan beri buna inanıyorum."

Sanki sonsuza kadar orada duracakmış gibi geliyor, bir elinde pantolon, diğerinde telefon. Telefonunun ekranı karardığında onu yan masaya fırlatıyor ve yanıma çömeliyor.

Tek söylediği "Siktir".

"Siktir," diye onaylayarak tekrarlıyorum.

Dudaklarını buruşturarak başını sallıyor. "Yürüyüşe falan çıkmam lazım. Şu anda uyuyamayacak kadar sinirliyim."

Dizlerimin üzerine yuvarlanıp ona bakıyorum. "O zaman uyuyamayız."

Bakışları benimkine düşüyor, yumuşuyor. "Özür dilerim bebeğim." "Ben de üzgünüm."

Çenesi titriyor. "Sakin özür dilemeye kalkma." Bana doğru kayıyor, saçlarımı kavırıyor ve yüzünü boynuma gömüyor. "Sen özür dileyecek bir kız değilsin."

"Sana çirkin çoraplar aldığım için bile mi?"

Gülüştü tenimi gıdıklıyor ve bir şekilde havayı birkaç ton hafifletiyor. "Çok çirkinler."

"Onları giyecek misin?"

"Eğer istersen." Geri çekiliyor, yüz ifadesi tekrar kararıyor. "Hediye aldığımızı fark etmemiştim."

İfadesinin saçmalığına gülüyorum. "Uh, bu iyi. Sanırım siyah Amex'in, altı haneli Breitling'in ve yüzüne kıcımlı sallamam için bana ödediğin tonlarca para yeterli olacak."

Elimin göğsünden aşağı kayışını izliyor, parmağımı boxerının bel bandında gezdirdiğimde geriliyor. "Ya da... Bunu alacağım."

Yüz ifademi inceliyor. "Emin misin?"

Bunu yarım saniye kadar düşündüm. Gerçek şu ki, sırrımı paylaştığım için omuzlarımdan bir yük kalkmış gibi hissediyorum. Beni daha da iyi hissettirecek bir şeyle bu yüksekliğin peşinden gitmek istiyorum.

"Alternatifi ne?" Kemerini şaklatıyorum ve yüksek sesli bir çözülmeye karnına geri tokat atıyor. "Duygularımız hakkında konuşmak mı?"

Gözleri kısılıyor ve dudaklarıma düşüyor. "Komik olduğunu mu sanıyorsun, ha?" diye hırlayarak beni yatağa yapıştırıyor. "Sana Noel hediyem, seni o kadar sert becereceğim ki-"

Yalandan esnedim ve elimi yüzüne koydum. "Sıkıcı. Bende on tane var. Fişini sakladın mı?"

Arsız bir sürtük olduğuma dair bir şeyler tıslıyor, sonra elleri ellerimi yakalıyor ve bileklerimi başımın üstünde tutuyor. Yüzümü incelerken gözlerinde karanlık bir şey parlıyor. Kendimi korumak için onun elinden kurtulmaya çalışıyorum.

Göğsümde yavaşça ilerleyip Rory'nin gömleğinin etek ucunda dururken bakışları ısınıyor. Yutkunuyor. "O zaman seni yumuşacık sikeceğim."

"Ne?"

Protesto ederek doğrulduğumda, gömleği başımdan geçirip odanın köşesine fırlatıyor ve kendi tarafına geçiyor. "Şşşt," diye mırıldanıyor, belimin kalçamla birleştiği yeri izliyor. "Uzan ve rahatla."

Uyumlu olduğum için değil, aniden konuşamayacak kadar sersemlediğim için susuyorum. Yavaşça bileklerimdeki tutuşunu bırakıyor ve omzunu başımın altına kaydırıyor, böylece kolunun kıvrımında yatıyorum.

Bedenim onun sıcak gölgesiyle örtülüyor; bakışlarının yoğunluğuyla yıkanıyor. Göğüslerimin yükselip alçalmasını birkaç dakika izledikten sonra parmaklarını göğüslerimin arasında gezdiriyor.

İçimi bir ürperti sarıyor, meme uçlarım beklentiyle geriliyor. "Şu haline bak," diye geveliyor. "Çok mükemmelsin Queenie." İkimiz de elinin karnımın kıvrımları üzerinde süzülüşünü izliyoruz. "Her bir santimin. Mükemmellik."

"|-"

Sıcak ağzı göğsüme yapıştığında itirazım bir iniltiye dönüşüyor. Yavaşça, nazikçe emiyor, bana dilinden o kadar az veriyor ki tüm kaslarım daha fazlası için kenetleniyor. Gözlerini benimkilere kaldırarak alt dudağını göğüslerimden köprücük kemiğime doğru sıyrıyor ve kolyemin ucuna küçük bir öpücük konduruyor. "Konuşmak yok. Sadece rahatla ve bırak beni"

Sana tapıyorum." Gözleri tekrar benimkilere kayıyor, arkalarında ateşli bir çaresizlik var. "Lütfen."

Kaskatı kesildim, kafa karışıklığı ve çelişki kemiklerimi donduruyor. Bu çok hoş. Geçici ve şimdilik gibi kelimelerle doğru oturmuyor. Ama sonra külotumu kalçalarımın altına sığırıyor ve elinin külotumun arasında kayboluşunu izliyorum.

Ve klitorisime değen her kelebek kanadıyla çözülmeye başlıyorum.

Rafe beni çıplaktan da öte hissettiren bir yoğunlukla inceliyor. Elinin amımla oynamasını izliyor; işaret parmağını içimde kaydırıp tatlı noktama bastırıldığında yüzümdeki ifadeyi izliyor.

"Aferin kızıma," diye fısıldıyor inlediğimde ağzıma karşı. "Bir daha duyayım."

Kanım sıcak bir tavadaki soğuk su gibi cızırdıyor. Sinirlerim var olduğunu bilmediğim yerlerde zonkluyor. Mürekkep ve kaşmir tarafından tüketiliyorum ve nemli tenime karşı söylenen her saten kelimeyle nefes almak gittikçe zorlaşıyor.

"Benim için gel, güzel kız," diye mırıldanıyor, klitorisimi düşük, yavaş bir ritimle çalıştırıyor.

Başı sarkıtımı tekrar öpmek için eğildiğinde, içimde bir patlama patlıyor, dışa doğru yayılıyor, ayak parmaklarıma ve parmak uçlarıma kadar iniyor.

Benim orgazmım onun sakinliğine karşı şiddetli. Onun sakinliğine karşı çaresiz. Ben orgazm olurken o başımı göğsüne yaslıyor. Kalp atışları yanağıma değdiğinde duyduğum ilk şey

duyular bana geri geliyor. Güçlü ve istikrarlı, bir saatin her zamanki tik takları gibi güvenilir.

Beni yavaşça yastığa yatırıyor. Başparmağını ıslak alt dudağımın üzerinde gezdirirken takip ediyor.

"Kupa Kraliçem," diye mırıldanıyor hayranlıkla, benden çok kendi kendine. "Benim güzel ölümüm."

Zaman yavaşlıyor, sanki sona doğru acele etmek de istemiyor. Kırılmış hissediyorum. Sanırım tüm o buz beni bir arada tutuyordu. Saatler gibi gelen bir süre boyunca bu şekilde yatıyoruz, düzensiz nefes alışım fırtınanın uğultusuna karışıyor.

Ve sonra başka bir ses, bu hayali, omurgamı tırmalıyor. Metalin sürtünmesi; bir kilidin çınlaması. Bileğimin etrafındaki bir tuzağın şaklaması.

Panik anında beni yakaladı. Elim Rafe'in pazusunu tutmak için dışarı fırladı.

"Şimdi hangi oyunu oynuyoruz?" Nefes alıyorum. Bakışlarında olmasını istemediğim her şey var.

"Hayal kurma oyunu, Queenie."

CHAPTER

Sixteen

Rafe

T GÖKYÜZÜ, yerdeki karla aynı kül tablası grisi. Ortada bir yerde buluşur ve

Ufkun sonsuza kadar uzandığı yanılsaması. Önündeki geniş otel sadece birkaç ton daha açık.

Angelo bir sigara yakar. "The Shining'i izledin, değil mi?"

"Maalesef."

Lanet olası Gabe. Bu ayki Adsız Günahkârlar oyununun kurgusunu seçme hakkını ona devrettiğimde kendimi eşit derecede cömert, meşgul ve şanssız hissediyordum. Bu, benim de Angelo kadar habersiz olduğum, kardeşimizin Dante'nin adamlarını bir mağarada derme çatma silahlarla işkence ederek değil, kesilmiş lastikler ve bağlanmış sigaralarla ortadan kaldırmak gibi sıradan bir görevle duvarlarda süründüğüne inandığım zamanlardı.

Devil's Cove'u geçip Kanada'nın arazisinin ve soğuk havasının sınırdan sızdığı yere kadar saatlerce araba sürdük.

"Sadece bir kedi öldürdü," diye homurdanıyor Angelo.

İstemeyerek de olsa, ben de aynı şeyi düşünüyorum. Neden British Colombia'dan yarım mil uzakta, terk edilmiş bir otelin önünde bir kedi katili için duruyorum ki?

"Biliyorsun, oyunun ruhunu bozan biri değilim ve seni her zaman biraz daha yaratıcı olman için zorluyorum, ama bu durumda arabayla ateş etmek yeterli olurdu." Aklıma yatta yatağımı ısıtan Penny geliyor. "Yapacak daha önemli işlerim var," diye mırıldanıyorum.

Arkamızda art arda üç el silah sesi duyuldu. Angelo ve ben hep birlikte silahlarımızı doğrulttuk. Aptal kardeşimiz sisin içinden çıkıp gökyüzüne AK-47 ile ateş edince silahlarımızı bıraktık.

"İyi günler." Gözlerini kısarak yağan kara bakıyor. "Hava çok güzel, değil mi?"

Ona bakıyorum. "Hiç hapse girmemiş olman bir mucize."

"Mm," diye onaylıyor Angelo. "Kısa bir süre bile değil."

Gabe bizi görmezden geliyor ve arkasından başını sallıyor. İki adamı karda büyük bir metal sandığı sürükleyerek ortaya çıkıyor. Atıklarında bir dizi modifiye edilmiş metal alet ortaya çıkıyor. Çoğu parçayı mağarasındaki demir sandığı karıştırırken tanıdım; bazılarını ise tanımıyorum.

Keskin nefes alışlarından Angelo'nun onlardan hiçbirini daha önce görmediği anlaşılıyor.

"Bu da ne böyle?" Karın üzerinde tepiniyor ve kutunun içine bakıyor. "Bu... Kahretsin, buna bağlı bir motor mu var?"

Gabe doğruldu ve kendine özgü kayıtsızlığıyla ikimize de baktı. "Dikkatle dinleyin, çünkü kendimi tekrarlamak zorunda kalmayacağım." Gabe AK-47'yi havaya kaldırıp arkamızdaki otele doğrulttuğunda Angelo eğiliyor.

"Black Springs Resort and Spa. Son yirmi beş yıldır satılıktı ve şimdi Visconti emlak imparatorluğunun en son üyesi."

"O şeyi satın mı aldın?" Angelo sessizce soruyor, şakakları tıkırdıyor. "Parayla mı?"

"Hayır, sihirli fasulyelerle," diye mırıldanıyor Gabe. "Bütün kapıları ve pencereleri sürgüledim." Eğilip sandığına giriyor ve elektrikli matkabı çıkarıyor. "İçeri girmenin tek bir yolu var ve ne yazık ki günahkârımız için çıkış yolu da yok."

Bir seksen döndüm ve yeni gözlerle otele baktım. Kar tabakaları arasında, pencere ve kapıları kaplayan demir parmaklıkları fark etmemiştim bile. "Şimdiden içeride mi?"

"Üç gündür içerideyim kardeşim. Işık yok, su yok, uyarıcı yok." Gabe ellerini birbirine vuruyor. "Çıkmak için can atacak."

"Tanrım," diye mırıldandı Angelo, parmak eklemlerini patlatarak. "Bir numara seç."

Başım tekrar Gabe'e döndü. "Ne?" "Bir sayı. Bir ile yirmi arasında."

Angelo, "Bir," diyor. Bana bakıyor. "Bir taneyle asla yanlış yapamazsın."

Gabe'in uşağı sandığa dalar ve her silahın altındaki küçük etiketi kontrol eder. Angelo'ya bir balıkçı mızrağı uzatıyor.

"Hayır," diyor Angelo sertçe.

"Sormadım," diye homurdanıyor Gabe. Gözleri benimkilerle buluşuyor. "Numara."

Dişlerimi dudağıma sürterek düşünüyorum. Belli ki seçtiğim numara, hangi silahla silahlanacağımı belirleyecek. Her şey şansa bağlı. Umursamaz bir rüzgâr yakamdan aşağı yılan gibi süzülüyor ve çirkin yeşil çoraplarım ayak bileklerimi sıkıyor.

Siktir et; bakalım işe yarayacaklar mı? "On üç."

Angelo benim aptal olduğumla ilgili bir şeyler mırıldandı. Gabe bana bilmiş bir bakış atıyor. "Bunu söyleyeceğini düşünmüştüm," diye mırıldanıyor ve bana en sevdiğim silahımı uzatıyor.

"Sakin ol," diye mırıldanıyorum, çekici avucuma vuruyorum, adrenalin kenarlarımı kemiriyor. "Bize kuralları söyle."

AK-47'yi uşağının göğsüne bastırarak matkabı sıkıca kavıyor ve aramıza giriyor.

"Kurallara ihtiyacın yok kardeşim, bu sadece saklambaç." Çürümeye yüz tutmuş binaya başıyla işaret ediyor. "Orada iki yüz elli bir oda var. Birinde saklanıyor ve onu ilk kim bulursa o kazanacak."

"Ne kazanacağız?"

Gabe bana baktı. "Rusty Anchor'dan bir bira."

Kuru bir nefes verdim. "Ne kadar motive edici."

Angelo balıkçı mızrağına tiksintiyle bakar. "Bize silahlarımızı burada bıraktıracaksın, değil mi?"

"Evet. Ver onları."

Glock'umu uşağının avucuna bastırırken huzursuzluk damarlarımda dolaşiyor. Karanlıkta çekiçten başka bir şey olmadan avlanmak çok ilkel hissettiriyor. Tam Gabe'e göre. Normalde oyunu bu kadar ciddiye almasına sevinirdim. Bu ve geçen ayki oyun için kiraz tarlasında yarattığı düzenek, seçtiği her zamanki beton zindanlardan mükemmel bir değişiklik. Ama şu anki sorunlarım yüzünden pek çok şey ters gidebilir gibi görünüyor.

Gabe gözlerini üzerimizde gezdiriyor ve başıyla onaylıyor. "Hadi başlayalım."

Sessizlik içinde otele yaklaşıyoruz. Rüzgâr kulaklarımda unutulmaz bir melodiyi ıslıkla çalarken kar yağışı ayaklarımın altında yoğunlaşıyor.

Yaklaştıkça otel daha da ürkütücü bir hal alıyor. Kahretsin, gerçekten de korku filmlerinden fırlamış gibi. Sis, sahte kulelerin tepelerini yutuyor ve grileşen boya binlerce örümcek damarına dönüşmüş durumda. Zifiri karanlık odalarında kedi fare oyunu oynayarak dolaşma düşüncesi içimdeki sadisti dürtüyor.

Gabe demir kaplı kapının önünde durdu. "Harika bir şey görmek ister misin?" Biz cevap veremediğimiz belindeki telsizi çıkarıp boğazını temizliyor.

Ağızına götürür ve alay eder, "Hazır ya da değil, işte geliyoruz."

Sesini yanım dışında her yerde duyuyorum. Köşkten dışarı sızıyor, gürültülü ama boğuk ve rüzgârla sürüklenip gidiyor.

Angelo bir avucunu sırtışının üzerinde gezdirerek başını sallıyor. "Hoparlörleri sen mi kurdun? Bu çok korkunç."

Gabe bana kuru bir mizahla dokunarak bilmiş bir bakış atıyor. "Akustiği seviyorum."

Bir sigaranın cızırtısı; uzun süredir kayıp olan bir kuzenin çığlıkları.

Hatırladıkça ürperiyorum ve otele geri dönüyorum.

Gabe'in matkabı kilidi açıyor. Angelo lanet olası bir anahtar kullanmakla ilgili bir şeyler mırıldanıyor ama kendimi gülmeye ikna edemiyorum. Birdenbire, hiç de komik olmayan bir şey enseme sıkıyor ve bu hissi en son yaşadığımda, birkaç dakika sonra kendimi bir silahın namlusuna bakarken bulmuştum.

Çekici sıkıca kavriyorum. "Silahsız mı?"

Angelo bana öyle bir bakıyor ki, yatağa işediğimi itiraf ettiğimi sanırsınız. "Öyle misin?" diye tersliyor, gözleri çekice kayıyor.

Bir iniltiyle kapı ağır ağır açılıyor ve arkasındaki boşluğu ortaya çıkarıyor. Gabe kapıyı arkamızdan çarparak kapatıyor ve oyunlar başlıyor.

Karanlık kör edici.

"Hadi, kedi katili," diye mırıldanıyor Angelo solumda. Onun rahat çalımlarının sesi bir bağlantıya dönüşüyor

Oda.

Bir el omzumu kavradı. "Bana bir iyilik yap, kardeşim. Eğer onu bulursan, öldürme, sakat bırak. Griffin'e biraz arkadaş iyi gelebilir."

Gözlerimi kısarak uçuşuma bakıyorum ve Gabe'in pençelerinden kurtuluyorum.

Griffin hâlâ hayatta mı? Lanet olsun, harabeye dönmüş olmalı.

Sinsice uzaklaştı ve şimdi yalnızım. Görüşten yoksun, kulaklarım farkındalıkla karıncalanıyor.

Döşeme tahtaları inliyor. Ayak sesleri yankılanıyor. Başımın üstünde bir matkabın alaycı sesi uğulduyor. Girdiğim her odada, her biri bir öncekinden daha karanlık, tedirginlik boynuma bir çentik daha atıyor.

Sağımda bir şey hışırdıyor. Gölgenin içinde bir gölge kayıyor ve iki kez düşünmeden ona doğru savruluyorum. Metal parıldıyor ve pençe çürüten alçı levhaya batıyor.

Onu çıkardıktan sonra çekiç sapını tutuşum gevşiyor ve başımı duvara yaslıyorum.

Lanet olsun. Aklımı kaçırıyorum.

Gölgelerden bir cevap gelene kadar bunu yüksek sesle söylediğimi fark etmedim.

Huysuz. Tanıdık. Çok yakın.

"İlk etapta senin akli başında biri olduğunu düşündüğümü söyleyemem,

Cugino."

Dante her zaman en berbat tıraş losyonunu kullanmıştır. Keskinlik tenimi yakmadan önce duyularıma saldıran son şey bu.

CHAPTER

Seventeen

Penny

A AYBÖCEĞİ, fırtınanın gölgelerini arka duvara yansıtan bir lombozu perdeliyor. Ben saatlerce ona bakarak. Uyanık. Uyanık. Rafe'in geri dönüp dönmeyeceğini ya da ikinci bir geceyi onun soğuk yastığına sarılarak geçirip geçirmeyeceğimi merak ediyorum.

Bir toplantı olduğunu söyledi. Noel ile yılbaşı arasındaki dönem takvimde hep bir leke olarak kalır, biliyorum. Ama iki gün. Hangi toplantı iki gün sürer ki?

Cep telefonum bir kez bile boktan bir şakayla ya da tek kelimelik bir emirle çalmadı. Bunun yerine, amaçsızca odadan odaya dolaşırken cebimde sessiz bir delik açtı ve ona mesaj atma fikriyle benimle alay etti.

Gururum bana izin vermiyor.

İç çekişlerim yağmurun uğultusunda eriyor, nemli vücudumdaki yorganı tekmeliyorum ve dirseklerimin üzerine çıkıyorum. Sıcak bastı

ve huzursuz ve ne kadar acınası olsa da, sadece Rafe'in kulağımdaki sesinin yumuşak sükûneti ve vücudunun benimkine karşı sert rahatlığının beni yatıştıracağını biliyorum.

Yastığa geri yatıyorum. Tuzaklar en kötü şeydir.

Ne yapacağımı düşünerek bir süre böyle uzandım. Son For Dummies kitabımı da bitirdim ve Adsız Günahkârlar yardım hattını o kadar çok aradım ki kafamda sıradan konular kalmadı. Tam bu gergin enerjinin bir kısmını yakmak için yatta bir tur daha atmayı düşünürken, uzaktan gelen alçak bir uğultu kollarımdaki tüm tüylerin diken diken olmasına neden oluyor. Gözlerim duvarı kaplayan sıra sıra lombozlara ve üzerlerinden yavaşça süzülen tekne ışıklarının sarı parıltısına kayıyor.

Rahatlama göğsümdeki baskıyı hafifletiyor. Yorganın altına kayarak gözlerimi kapatıyorum ve kulaklarımı gererek yata etrafındaki hareketleri dinliyorum.

Motor kapanıyor. Yüzme güvertesi inliyor. Sadece Fransız kapıları açılıp, yatak başlığım tepeme çarpacak kadar şiddetle kapandığında, üzerimden bir huzursuzluk tabakası kayıyor.

Tavanda sürünen her düzensiz ayak sesiyle daha da ağırlaşıyor. Ses merdivenlerden inip kulübenin kapısına yaklaştığında beni neredeyse boğuyor. Kapı açılıp da yağmur ve düşmanlık kokusu odaya yayıldığında gözlerimi kapatıp nefes almayı kesiyorum.

Doğru olmayan bir şeyler var; bunu hissedebiliyorum. Havada bir zehir var ve Rafe çok yüksek sesle nefes alıyor. Yatakta gezinirken ve başımın yanındaki koltuğa otururken kollarım farkındalıkla karıncalanıyor.

Tehlike çılgılık atıyor ama sessizlik daha yüksek. Alabildiğim en yavaş, en sessiz nefesi vererek, göz kapağımı aralamak için kendime cesaret ediyorum - uyanık olduğumu anlamasına yetecek kadar değil, ama onu değerlendirmeye yetecek kadar.

Gözleri üzerimde, dirseklerini sandalyenin kollarına dayamış. Bir poker fişini baş ve işaret parmakları arasında döndürüyor, her dönüş ay ışığında altın gibi parlıyor. Kendisinin buruşuk bir versiyonu: saçları dağınık, gömleği sıırıslıklam ve gölgeler onu tıraşsız bile gösteriyor.

Tamamen uyanık olsaydım ve günün soğuk ışığında olsaydık bile, ifadesini okuyamazdım. Dikkati odaklanmamış, başka bir yerde. Kötü şansın kol gezdiği ve ağır kararların alınması gereken bir yerde.

Gözlerimi tekrar sıkıp kapatıyorum.

Birkaç saniye sonra sandalye homurdanıyor ve kasıtlı ayak sesleri banyoya yöneliyor. O duşu açarken borular duvarlarda gıcırdıyor ve patlıyor. Su fayanslara çarpıyor ve buhar kapının altından süzülüyor. Onun içeri girip duş almasının son derece normal olması beni neredeyse sahte bir güvenlik duygusuna sürüklüyor, ta ki gürültülü bir çatırtı odayı kırıp beni ayağa kaldırana kadar.

Ne oluyor lan?

Kalbim küt küt atarken banyo kapısına bakıyorum. "Rafe?"

Cevap yok.

Titrek bacaklarımla yataktan kalkıp odayı geiyorım ve kapıyı alıyorum. Hâlâ cevap gelmeyince kemiklerimi sıkıyorum ve kapıyı yavaşça iterek açıyorum.

Korku beni boğuyor ama diğerk tarafta ne olduğunu bilmemek kadar değıl.

Buğulanmış camın arkasında, Rafe ıplak sırtını bana dönmüş. Bir elini duvara dayamış, başını kürek kemiklerinin arasına daldırmış, su damlacıkları ay ışığını yakalayıp dövmelerinin üzerinden süzölürken metal gibi parlıyor ve giderden aşığı akıyor.

"Rafe?" Mürekkepli omuzları geriliyor ama dönüp bana bakmıyor. "İyi misin?"

Sessizlik ve sis beni kaplıyor; burun deliklerimden emiyorum ve neredeyse öğürüyorum.

Gerginliğe dayanamayıp duşun kapısını açtım. Kolunun altına girip duvarla arasına giriyorum. Gözleri tişörtümü ıslatan su kadar buz gibi, onları giderden bana doğıru kaldırıyor.

"Çorapların işe yaramadı."

Ne oldu? Aptalca, sanki o çirkin yeşil çorapların nemlendiğini görecekmışim gibi ayaklarına bakıyorum. Ama gördüğüm şey boğazımı kuruttu. Kan, hem de çok miktarda, suyla birlikte girdap gibi akıyor ve kanalizasyonda kayboluyor. İzleri uyluğından yukarı, göbeğinin üzerinden ve karnının sağından takip ediyorum.

"Kanaman var," diye fısıldıyorum, kanlı bandaja dokunmak için uzanıyorum. Acıyacağını anlayınca elimi bir top haline getirip sırtımı fayanslara dayıyorum. Bir tanesi kürek kemiklerimin arasında kabaca sıyrılıyor. Parmak eklemlerine bakıyorum, onlar da kanlı ve noktaları birleştiriyorum; çatlak, duş duvarını yumruklamasıydı.

"Ne oldu?"

Bakışları tembel ve sinirli. Ayın karanlık yüzünden daha siyah. "Sen oldun, Penelope."

Gözlerimdeki suyu kırıştırıyorum ve sağanak yağmurun içinden ona bakıyorum. Bir kez olsun ne diyeceğimi bilemedim.

Bakışları benimkilere kilitleniyor, sırlıslıkla atkuyruğumun üzerinden geçip sıvanmış tişörtümün üzerinden aşağıya doğru yuvarlandıkça daha da sıcaklaşıyor. Göğüslerimde duraklıyor, aç gözlerini meme uçlarımda gezdiriyor.

"Dizlerinin üzerine çök."

Boğazım düğümleniyor. "Ne?"

Kanlı yumruğunu sikinin dibine sarıyor. Ben ona baktıkça daha da sertleşiyor. "Beni dizlerimin üstüne çöktürdün; şimdi sıra sende."

Donmuş durumdayım ve bunun tek sebebi sürekli akan buzlu suda boğuluyor olmam değil.

Bu adamı tanımıyorum. Hamburgerimden bir ısırık çalmak için üzerime atlayan ya da vücudumda bıraktığı her izi öpen o değil.

Onu tanımıyorum ve onunla omurgama baskı yapan soğuk duş duvarı arasında sıkışıp kalmaktan hoşlanmıyorum.

Öne doğru bir adım atıyor ve damarlarımda şiddet parlıyor. Bir an için fayanslar tuğlaya, duş bir ara sokağa ve o da intikam almaya kararlı bir adama dönüşüyor. Elim dışarı fırlıyor ve yüzüne sert bir tokat atıyor.

Rafe irkilmiyor. "Hepsi bu mu?" der tembelce.

Ben de ona bir tokat daha attım. Ve kayıtsızlığı devam edince tekrar. Öfke kulaklarımda uğulduyor, elimi yumruk haline getiriyorum, ama geri çektiğimde eğiliyor ve hızlı bir hareketle ayaklarımı yerden kesip beni omzunun üzerine kaldırıyor.

Kana bulanmış fayanslar, aya bulanmış halılar. Ani bir buzlu su patlaması tenimi dondurana kadar nefes nefese bir bulanıklık içinde geçiyorlar.

Duştan milyonlarca derece daha soğuk. Şoktan nefesim kesiliyor ve anında Rafe'in pençesinden kurtulmak için çırpınıyorum, ama acımasız ve halı zemin kaplamasında erirken tek yapabildiğim çığlık atmak. Islak metal kalçalarımın arkasına değene ve rüzgâr saçlarımı kamçılایana kadar beni indiriyor.

Kendimi toparlayacak zamanım yok çünkü geriye doğru düşüyorum. Bu his zaman algımı yavaşlatıyor, kalbimi karnıma doğru sürüklüyor ama başladığı kadar çabuk bitiyor çünkü Rafe'in eli dışarı fırlıyor ve beni boğazımdan kavırıyor.

Hırıltılı bir sesle etrafıma panikle bakıyorum. Pruvayı aşağıdaki azgın okyanustan ayıran parmaklığın üzerinde dengede duruyorum. Beni durduran tek şey

Uçuruma düşmemi engelleyen şey, içimdeki hayatı boğan o hırpalanmış el.

Kendime her zaman zamanı geldiğinde ölümün yüzüne bakacağımı, babam gibi bir topun içine kıvrılmayacağımı söyledim. Hiç düşünmediğim bir seçenek şu anda yaptığım şeydi; kollarımı ve bacaklarımı çırparak, mürekkepli kolunu pençeleyerek ve merhamet için çığlık atarak.

"Lütfen!" Yüzündeki boş ifadeye bakılırsa, rüzgârdan beni duyduğunu sanmıyorum, o yüzden daha yüksek sesle bağıyorum.

Öne doğru bir adım atıp sırlıklam alnını alnıma dayadığında midem boğazıma doğru fırlıyor. Viski gibi kokuyor ve tüm hayatımı ellerinde tutan bir adam gibi görünüyor. Kahretsin, beni korkulukların kenarından tutmaya karar vermeden çok önce de vardı zaten.

"Seni denize atarsam belki bütün bunlar unutulur," diye homurdanıyor. "Belki şansımı geri kazanırım."

O kadar üşüyorum ki midem bulanıyor. O kadar korkuyorum ki kalp atışlarım kaburgalarımı kırmakla tehdit ediyor.

"Yapmayacaksın!" Ağlıyorum.

Eli enseme doğru kayıyor. Sırtımı kamburlaştırıp bedenimi onunkine bastırıyorum ve sıcak, acı kahkahasının boğazımdan aşağı süzüldüğünü hissediyorum. "Yapmayacağımı biliyorum. Bırak hayatını sonlandırmayı, saçının teline bile zarar veremiyorum." Dudaklarını kulağımın arkasındaki çukura doğru kaydırarak sıkıyor. "Daha önce denemediğimi mi sanıyorsun Queenie? İçindeki yaşamı söndürmeyi o kadar çok istiyorum ki, ama bunu

yaparsam benim içim de sönecek."

Uyuşukluk derime sızıyor ve altındaki her şeyi donduruyor. Şansını geri kazanamayacağını değil, beni öldürmeyeceğini kastettiğimi düşündüğünü fark ediyorum. Bu onun şeytani yüzünde bir çatlak ve pençelerimi içeri sokuyorum.

"Lütfen," diye fısıldıyorum alnına doğru. "Üşüyorum. Bunu içeride konuşabiliriz. Konuşabiliriz-"

O kadar ani geri çekiliyor ki hayatım gözlerimin önünden geçiyor. Kaygan pazusuna tutunuyorum, kendimi dik tutmaya çalıştığım için karın kaslarım ağrıyor.

"Ben aşkı seçmedim!" diye kükrer rüzgâra, gözleri kararmış ve tedirgindir. "Ben Elmaslar Kralı'nı seçtim! Seni seçmedim!"

Onun öfkesi benimkini de harekete geçiriyor ve birden, bu adamın bir parmak hareketiyle hayatıma son verebileceğini unutuyorum. "Ve ben de yapmadım, ama işte buradayım, senin lanet tuzağında sıkışıp kaldım! O kadar derine saplandım ki asla çıkamayacağımdan korkuyorum!"

Nefes alış veriş i yavaşlıyor, gözleri berraklaşıyor. Ben de bundan faydalananarak elimi boğazına götürüyorum.

Birbirimize baktık. O çıplak ve kanlı, ben sırılsıklam ve titriyorum.

Elmaslar Kralı ve Kupa Kızı'na hiç benzemiyoruz.

Birbirine aşık iki salak.

Boğazımdaki kalınlığı yutuyorum ve gerçeğimi fısıldıyorum. "Eğer ben boğulursam, sen de benimle birlikte boğulursun. Eğer yanarsan, b e n de yanarım. Cehenneme giden rotanı seç, Rafe. Hedefin ve şirket aynıdır."

Öfkeli bir ses çıkardı. Sırılsıklam at kuyruğumu avuçladı.
Ve sonra beni milyoner yaptı.

Ağzı benimkine doğru bastırıyor, sıcak ve çaresiz. Dudaklarım sadece şoktan dolayı bir nefes vermek için ayrılıyor, ama hemen dilini içeri kaydırıyor. Beni tadarken iniltisi ağzımı dolduruyor ve kalçalarımın arasında şiddetli, ateş saçan kıvılcımları tetikliyor. Fırtınayı siktir et; artık donmayı hissedemiyorum. Dilinin benimkine karşı her hayvani kayışında, alt dudağımdaki her kısıtırmada, vücudum Kuzey Kutbu'nu eritebilecek kadar ısınıyor.

Parmakları ensemden aşağı kayıyor ve beni orada kavıyor. Sadece onun tuzağında değilim, zincirler de gergin; bir santim bile hareket etmeme izin vermiyor. Hava almak için geri çektiğimde boğazına dolanan elime doğru eğiliyor. Başımı onun elinden kurtarmaya çalıştığımda kalçalarımın arasına giriyor. Kasıklarının ılık sıcaklığı tangamın ince kumaşından yayılıyor ve altımı eriterek esnek bir şeye dönüştürüyor. Elleri tıpkı geri kalan her yerim gibi mükemmel bir şekilde oturan bir şey.

Dişlerini alt dudağımın üzerinde gezdirirken, bakışları yağmur tabakasının arasından benimkilerle çarpışıyor. Yeşil bir lav havuzu, öpücüğü kadar öfkeli ve pervasız. "Tabii ki The Notebook'u izledim," diye homurdanıyor, ağzını tekrar benimkiyle birleştirmeden önce.

Kalçalarımı tokatlarken bile öpüşmeyi kesmeyi reddediyor, böylece onları beline sarıyorum.

Beni parmaklıklardan kaldırıp içeri taşırken bile. Beni yatağa bırakırken, kıyafetlerimi çıkarırken ve sıcak, kanlı vücuduyla üzerimi örterken bile.

Ve o içimde kayarken, umarım hiç kaymaz.

Nemli çarşafların arasında, huzursuzluktan şişmiş bir halde uyanıyorum. İçimdeki tüm boşlukları dolduran ve organlarıma baskı yapan türden.

Yan yatmışım, yüzüm duvara dönük. İkinci el kanla lekelenmiş buruşuk gömleğim yerde kurumaya bırakılmış. Serin bir esinti çıplak sırtımı okşuyor ve biliyorum.

Ama burada biraz daha uzanarak yeni favori oyunumu oynuyorum: Hayal kurmak.

Kurallar basit. Gözlerimi kapatıp ellerimi kulaklarıma üzerine kapatırsam, istediğim kadar oynayabilirim. Kolunun güven verici ağırlığını kalçamın üzerinde hissedebiliyorum. Tembel nefeslerinin enseme gıdıkladığını hissediyorum.

Ama hayal kurmakla ilgili bir şey var, sonsuza kadar oynayamazsınız. Bunu Noel günü de biliyordum, şimdi de biliyorum.

Korkudan hareketlerim yavaşlıyor, sırt üstü dönüyorum ve elimi yatağın onun tarafında gezdiriyorum. O kadar boş ve

Kalbim kadar soğuk. Parmaklarım yastığının altından kayıyor ve altındaki bir şeye sürtünüyor.

Dirseğimin üzerinde doğrulup inceliyorum. Bir kâğıda sarılmış bir kart. Kağıdı çözüyorum ve bir milyon dolarlık bir çek olduğunu fark ediyorum. Sonra gözlerim kartvizite takılıyor. Ezbere bildiğim numaraya, sonra da bilmediğim yazılı kelimelere.

Adsız Günahkarlar'ın
sahibiyim. Özür dilerim.

Rafe.

En uzun süre ona baktım. Kanımda zerre kadar duygu akmıyor. Kafamı dolduran tek bir düşünce yok.

Sonra elimi komodinin üzerindeki lambaya doladım ve onu duvara fırlattım.

CHAPTER

Eighteen

Penny

LUST BURNS.
Aşk kesikleri.

Ama ihanet? Yakıp kül ediyor.

Dušta titreyerek duruyorum, musluktan akan suyun mu yoksa gözyaşlarımın mı görüşümü bulanıklaştırdığını anlayamıyorum. Bunlar üzüntü gözyaşları değil, öfke gözyaşları ve ellerimdeki kesikler de bunun ürünü.

Parçalanmış camlar, kırık lambalar. Giysiler binlerce şeride ayrıldı. Arkamda bıraktığım her şeyi yok ettim, çünkü onun bana yaptığı gibi sessizce gitmesine izin veremezdim. Lanet olsun, içinde olmasaydım yatı anında ateşe verirdim.

Rafe Adsız Günahkarlar'ın sahibi. En eski dostum, sırdaşım. Günlüğümü de almış olabilir,

sayfaları büyüttürüp şehrin her yerine yapıştırdım. Aşağılanma hissi aynı.

Bunca zaman, oynadığımız tüm oyunları bildiğimi sanıyordum, ama onun en büyük oyunu oynadığını bilmiyordum. Belki de karma budur - dolandırıcı sonunda dolandırıldı. Tanrım, keşke sadece cebimden para alsaydı da göğsümden tüm merkezimi söküp almasaydı.

Bir mide bulantısı dalgası daha üzerime çöküyor ve dikkatimi dağıtmak için peeling eldivenimi tekrar takıyorum. Yarım saattir ovalıyor olmama rağmen, isminin kalıntıları hâlâ tenimi lekeliyor.

Onun gitmesini istiyorum. Bedenimden, kalbimden çıksın. Kulaklarımın onun ipeksi gülüşünü, burnumun onun kokusunu unutmasını istiyorum.

Ve ben de onun alev almasını istiyorum.

Yumruğumu öfkeli bir şekilde vurarak duşu kapattığım anda, kapı çalmaya yeniden başlıyor.

"Penny!" Matt'in boğuk sesi ön kapıdan girip koridorda yankılanıyor. "Orada olduğunu biliyorum, aç kapıyı!"

Bu sabah erkenden bavulumu merdivenlerden yukarı sürüklediğimi duydu ve gözyaşları içindeki yüzümün ön kapının arkasında kaybolduğunu görmek için tam zamanında kafasını koridora çıkardı. O zamandan beri yeni karşılama paspasımdan neredeyse hiç adım atmadı, gıda zehirlenmesi geçirdiğimi söylemek için ona hızlı bir mesaj gönderdiğimde bile. Cevap verip vermediğini bilmiyorum, çünkü telefonumu hemen kapattım ve duvara fırlattım.

Üzerime bir havlu sararak yatak odama giriyorum ve yatağın kenarına tünüyorum. Makyaj aynası

şışmış, lekeli yüzümü yansıtıyor. Matt'in ya da bir başkasının beni bu halde görmesine izin veremeyecek kadar utanıyorum, çünkü artık asla olamayacağıma yemin ettiğim kıza benziyorum.

Savunmasız. Kullanılmış. Lanet bir adam tarafından oyuna getirilecek kadar aptal. Elbette beceriksiz bir kazananım ama daha da kötü bir kaybedenim.

Ve aşk gerçekten de kaybedilen bir oyundur.

"Penny, bir süreliğine dağlardaki ailemi görmeye gidiyorum. Cep telefonum çekmeyecek, bu yüzden sinir krizi geçirmeyi bıraktığında bile bana ulaşamayacaksın." Duraksıyor. "Tamam. Bu kapıyı açmak için beş saniyen var yoksa kıracağım."

Tanrı aşkına. Şimdiye kadar gitmiştir sanıyordum. Rafe'in saatinin olduğu yere bakıyorum ve boğazım düğümleniyor. Yatta parçalamaya kıyamadığım tek şey oydu; onu da ters dönmüş yatağının üzerine bırakmıştım. Şimdi bileğim de geri kalan her yerim gibi çıplak hissediyor.

"Pekâlâ, bu kadar Pen. Eğer kapının arkasıdaysan geri çekilmeni öneririm, çünkü birazdan kapıdan içeri gireceğim."

Matt'in ayak sesleri koridorda geri çekiliyor. Hızlanıyorlar ve gürültülü bir gümbürtü pencere camlarımı sarsıyor. Acı dolu bir küfür savuruyor ve ben dudaklarımdaki mizahsız gülümsemeye engel olamıyorum.

Onu özleyeceğim.

Bu düşünce kafamın içinde bağlamsız bir şekilde kayıyor. Sonra hayatta kalma içgüdülerimin benden iki adım önde olduğunu fark ediyorum.

Dikkatim aynadan şifonyerimin üzerindeki para yığınınına ve

milyon dolarlık çeke kayıyor.

İnatçıyım ama aptal değilim. Bana hattın sahibi olduğunu ve parayı ayrılacağımı bildiği için verdiğini söyledi. Her ne kadar içimdeki acı taraf Şeytan'ın Dibi'nde kalıp onun hayatını mahvetmek istese de, bunun bana ondan daha çok zarar vereceğini biliyorum.

Her gün lokantanın önünden geçmek ve yemek siparişini hatırlamak. Ufka bakıp yatındaki tüm ışıkların parladığını görmek. Kahretsin, onu hatırlamadan arkadaşlarımı bile göremiyorum. Rory kardeşiyle evli ve büyüdüğü evde yaşıyor; Tayce onun adını kışımın üstüne dövme yaptırdı. Ve Wren. Beni onun bir beyefendi olduğuna ikna etmeye çalışan oydu.

Sanırım işler kötüye gittiğinde her zaman yaptığım şeyi yapacağım. Koş.

Cove'un parlak ışıkları, yıldızsız bir gökyüzünden düşen yağmur tabakalarının ardında yanıp sönüyor. Pürüzsüz kaldırımlar kaygan olduğu kadar sessizdir de. Birkaç gün içinde yeni yıl kutlamalarıyla çalkalanacaklar.

Peki ya ben?

Kim bilir nerede olacağım.

Kolyem köprücük kemiğimde cızırdıyor. Yine bir otobüs durağındayım, tüm eşyalarım yanımda, şansın yeniden ayaklarımın üzerinde durmama izin vermesini umuyorum. Bu kez, Sahil'den geldiğimden daha fazlasıyla ayrılıyorum. Ağır cepler ve göğsümü kemiren korkunç bir savunmasızlık hissi. Açık bir yara gibi ve onu nasıl dikebileceğimden emin değilim.

Yağmur erimiş buz gibi yakamdan aşağı süzülüyor ve içime şiddetli bir ürperti gönderiyor. Zaman çizelgesine yaklaşıyorum, suni kürk ceketimin kolunu ekrana sürterek damlacıkları siliyorum. Şehirden bir sonraki otobüsün kalkmasına daha bir saat var.

İç çekerek ıslak bankın üzerine oturdum ve beklemeye başladım.

Şimdi ne yapacağım? Önümüzdeki bir saati değil, hayatımın geri kalanını nasıl dolduracağımı kastediyorum. Sahile doğru yola çıkma niyetiyle geldim, ancak o kadar sapıttım ki kalıcı olarak şekilsiz kalacağımdan korkuyorum. Hiçbir For Dummies kitabı içimde bir ateş yakmadı ve şimdi o kadar acı ve ihanete uğramış durumdayım ki tek yapmak istediğim, dünyayı yeniden düzene sokmak için temas ettiğim her erkeği haraca bağlamak.

Siyah bir araba Devil's Cove şeridine dönüyor, farları yağmuru yarıyor ve Doc Martens ayakkabılarımı yıkıyor. Hızı yavaş ve kasıtlı, sanki sürücü kaldırımında bir şey arıyormuş gibi.

Sanırım kalbim bir günde katılaşamıyor, çünkü Rafe olduğu umuduyla boğazıma düğümleniyor. Rafe'nin

Göz kapaklarımın ardında Hallmark'a layık bir yalvarış parlıyor ve bir zayıflık anında, onu affetmem için ayın kaç parçasını getirmesi gerektiğini merak ediyorum.

Araba önümde yavaşlayarak durdu ve ben ayağa kalktım. Karartılmış cam açılıyor ve bir başka Visconti'nin gözleriyle karşılaşıyorum.

"Atla, Küçük P."

Birkaç saniye birbirimize bakıyoruz, sonra dikkatini yağmurdan ıslanmış ön cama çeviriyor, sanki benim itaat etmem pazarlık konusu değilmiş gibi.

Damarlarımı ısırarak uyuşuklukla arabaya binip kapıyı kapatıyorum. Araba sıcaklık ve nostaljiyle doluyor ve ben yine gözyaşlarına boğulma ihtiyacına karşı sessizce çırpınıyorum. Sessizlik içinde sürüyoruz. Amy Winehouse'un Will You Still Love Me Tomorrow? şarkısı radyoda kısık sesle çalıyor. Nico'nun çenesi Ana şeridi kapatırken kayıtsızlıkla gevşedi.

Karşı koyamıyorum. Garip bir hıçkırık boğazımdan kaçıyor ve bakışları yanağımı ısıtıyor.

"Bu konuda konuşmak mı istiyorsun, yoksa dikkatinin dağılmasını mı?"

Görüşüm bulanıklaşıyor ve geri dönüşü yok. Baraj açılıyor, gözyaşlarım akıyor ve hıçkırıklarım arabayı dolduruyor, çirkin ve gürültülü.

Nico gergin bir nefes verir ve arabayı döndürür.

"Dikkatim dağıldı."

CHAPTER

Nineteen

Rafe

T Bir şeyi seviyorsanız, bırakın gitsin.

Eğer bir şey sizi bir hafta içinde neredeyse iki kez öldürüyorsa, muhtemelen onu da bırakmalısınız.

Kollarımda huzur içinde uyumasını izlerken, kanım karnına bulaşmış ve benim iç uyluğunda parlarken, göğsümde iki gerçek metal gibi katılaştı.

Birincisi, artık onu öpmenin nasıl bir his olduğunu bildiğim için bir daha asla başka birini öpemeyecek olmamdı.

İkincisi, onun gitmesine asla izin vermeyecektim.

O tamamen benimdi ve bu lanet dünyadaki hiç kimse onu benim soğuk, ölü ellerimden alamazdı. Hayır, gitmeme izin veren o olmalıydı ve ona beni asla geri istememesi için yeterince iyi bir neden vermeliydim.

Televizyonda futbol maçı gürlüyor; yağmur cumbalı pencerelere vuruyor. Kardeşimin koltuğuna yaslandım.

Rory oturma odasının kapısında belirdiğinde, ağızma bir cips daha atıyorum.

Çeki yazdığım ve notu karaladığım gece, başka nereye gideceğimi bilmediğim için eve geldim. Angelo kapıyı silahıyla açtı, yüzümdeki ifadeyi görünce silahını indirdi. Sessizlik için elini uzattı ama ben sadece başımı salladım. Bırakın lanet elimi, nefesimi bile sabit tutamıyordum.

Ertesi sabah uyandığımda karısı yatağımın üzerinde duruyordu, bir elinde köpeği, diğerinde mutfak bıçağı vardı.

"Bıçaklandığını duyduğuma üzüldüm," dedi Rory sakinçe. "Ama Penny'ye ne yaptın ve telefonu neden kapalı?"

O zamandan beri Angelo ile kapalı kapılar ardında tartışıyor ve evin dört bir yanından bana ölümcül bakışlar fırlatıyor. Hala kapalı bir kaptan çıkmamış bir şey yiyip içmedim.

Ama şimdi, bakışlarını bacaklarımda gezdirirken, bütün hafta boyunca hiç olmadığı kadar yumuşak.

"Onlar benim eşofmanlarım mı?" "Kocanın."

Kaşlarını çatıyor. "Aynı şey." Kolumdaki cips paketine bakıyor. "Onlar benim atıştırmalıklarım mı?"

"Muhtemelen."

Kucağındaki tüy yumağını okşayarak uzun süre bana bakıyor. İç geçirdi. "Kalbi kırık küçük bir aptalsın, değil mi?"

"Ne ele verdi?" Kuru kuru sordum.

Gözleri hüzünlü bir şaşkınlıkla ayaklarıma kayıyor. "Yenilikçi şanslı çoraplar. Bir de bütün hafta boyunca bu pozisyonundan neredeyse hiç kıpırdamamış olman."

Yılbaşı gecesi geldi ve geçti ve ben bırakın Raphael Visconti imzalı bir parti vermeyi, oturma odasının penceresinin diğer tarafındaki havai fişeklere bile zar zor baktım.

Ne yapsaydım, lanet bir takım elbise giyip gülümseyerek altındaki her şey yanmıyormuş gibi mi davransaydım? Acıdan kurtulduğum tek an, La Signora Fortuna'nın kaptanının Penny'nin nükleer silah kullandığını bildiren bir mesaj atması oldu.

Güzel. Umarım kızgındır. Umarım sahip olduğum her şeyi mahvetmiştir. Ve umarım bunun için kendini daha iyi hissediyordur.

Rory üst katta kayboluyor ve eşofmanlarıyla geri dönüyor, buklelerini başının üstüne yığmış ve kolunun altına bir kese kağıdı sıkıştırmış. "Terapi köpeği," diyor ve Maggie'yi kucağıma bırakıyor. Yanıma oturuyor, elindeki cipsleri sehpanın üzerine atıyor ve omzunun üzerinden kaçırdığı bir bakışla poşetin içindekileri aramızda çeviriyor.

"Kimseye söyleme ama bütün iyi malları üst katta tutuyorum," diye fısıldıyor ve şekerlerin bir yığın altın para gibi parmaklarının arasından düşmesine izin veriyor.

Sonra bana bu futbol maçını bu hafta zaten iki kez izlediğimi hatırlatıyor ve kanalı değersiz bir reality şovuna çeviriyor.

Gürültülü bir plastiğe sarılmış sakızlı bir şey alıp ışığa tutuyorum. "Bu çilek aromalı mı yoksa ahududu aromalı mı? "İç geçiriyor. "Swan, bu ayrılık seni gerçekten mahvetmiş."

Rory, Beverly Hills'teki zengin ev kadınları hakkında izlediğimiz diziden gözlerini kaçırıyor. İkinci sezona daldık ve kahretsin, sanırım göğsümde yanan Penny şeklindeki deliği düşünmek yerine kimin kimin kocasıyla yattığına yatırım yapmak daha kolay.

"Kırmızı
aromalı." "Evet
ama-"

"Şşşt. Kim limuzinde Kyle'la lanet olası evini çaldığı için yüzleşmek üzere."

Dışarıda, garaj yolundan süper bir arabanın mırıltısı geliyor, sonra bir arabanın kapısı çarpıyor. Rory iç çekerek diziyi durdurur. "Boş ver; o çarpma sesini biliyorum. Başın belada."

Ona döndüm. "Başı dertte olanın ben olduğumu nereden biliyorsun?"

Uyuyan köpeği kucağımdan alıyor ve bana inançsız bir bakış fırlatıyor. "Ben ya da Maggie olmayacağız, değil mi?"

Ön kapı çarparak kapanır ve tüm pencereler sarsılır. Angelo'nun sesi antrede gümbür gümbür duyuluyor. "Pekâlâ, bu kadar."

Oturma odasının kapısında beliriyor, soğuk havayı ve düşmanlığı da beraberinde getiriyor. "Bir haftadır bu saçmalığa katlanıyorum; şimdi kalk."

Ona bakıyorum. Sakızı ağzıma atıyorum. "Yok, böyle iyiyim." Rory'ye dönüyorum. "Olay örgüsü: Sanırım bu karpuz."

"Ooh," diye ciyaklayarak şeker yığınının içinde bir tane arıyor.

Angelo'nun kömürleşmiş bakışları ben ve karısı arasında gidip geliyor. Avuçlarını kanepenin kol dayanağına dayayıp dişlerini sıkıyor. "Kalk. Duş al. Tıraş ol. Beli lastikli olmayan bir şeyler giy ve yirmi dakika içinde arabamda buluşalım."

"Yapamam."

"Neden olmasın?"

"Kim, Kyle'la lanet olası evini çaldığı için yüzleşmek üzere."

Yanımdaki Rory onaylarcasına başını sallıyor. "Bütün sezon bunun için bekledik."

Yakıcı bakışları tenimi kavuruyor ama başka yerlerim fark edemeyecek kadar acıyor. "Sana bir plan yapmanı söylemiştim."

"Benim planım da ara vermek," diye karşılık veriyorum. "Neye ara vermek?"

Arka azı dişlerim birbirine sürtünüyor. Her şeye bir ara. Raphael Visconti olmaktan. Patronluktan, CEO'luktan. Bir kardeş, bir arkadaş, lanet bir beyefendi. Bu evin dışına çıkıp onun olmadığı bir dünyaya adım atmamı gerektiren her şeye. Yarı kapalı gözlerle tekrar

onu. Şimdi, kızgınlığı kenarlarda bir şey tarafından yumuşatılıyor.

"Bunu bana yapma," diyor sessizce. "Gabe yine yeryüzünden kayboldu."

"Güzel. O amcık neredeyse beni öldürtüyordu."

Gözleri parlıyor. "Öyle demek istemediğini biliyorsun."

Gabe zamanında çok pervasızca şeyler yaptı ama kedi öldürücüyü Dante'yle değiştirmek her şeyin başında geliyor. Cam sapı ona Gabe mi verdi yoksa o mu almak için bir şeyleri kırdı bilmiyorum; tek bildiğim karnımın beş santim derinliğinde son bulduğu ve ana atardamarı kıl payı ıskaladığı.

Çok kan kaybettim ama sonuçta oldukça yüzeysel bir yaraydı. Güverteye çarpmadan önce çekicin pençe tarafıyla kafasına iyi bir darbe indirmeyi başardım. Hatırladığım son şey, Gabe'in hırçın sesinin artık dayanamadığına dair bir şeyler mırıldandığını duymaktı. Aklını kaçırmak üzereydi.

Ayaklarıma baktım. Şanslı çoraplar işe yaramadı, bu da zaten bildiğim şeyi doğruluyor: Kupa Kraliçesi yatağında ve tenimin altında olduğu sürece, benden geriye hiçbir şey kalmayana kadar yanacağım.

Yine de bu çirkin çorapları giymeme engel değil.

Rory, kocasına en tatlı gülümsemesini göstererek, "Ona birkaç gün daha ver, bebeğim," diye söze karışıyor. "Üzülüyor."

Angelo, "Rafe üzülmez," diye homurdanır.

"Şimdi kalbi kırık küçük bir aptal olduğu için öyle."

Angelo'nun gözleri benimkilere kayıyor, tiksintiyle daralıyor. Benim zavallı olduğumu düşünmesi umurumda değil. Tek bildiğim, eğer beni bu kanepeden indirmeye kalkarsa, karnında yara olsun ya da olmasın, ona kelepçe takacağım.

"Peki," diye tersledi, boyunun ölçüsünü alarak. "Tor'la Cove'da yalnız buluşacağım. Yanıma bir kutu tampon ve biraz dondurma alacağımdan emin olabilirsiniz."

Antreye doğru fırladı. Rory arkasından, "Çikolata parçacıklı olsun," diye seslenir.

"Hayır, vanilyalı," diye mırıldanıyorum, ağızma bir Jolly Rancher atıyorum.

"Rafe?" Dikkatim lokantanın arkadan aydınlatmalı menüsünden Rory'nin endişeli gözlerine kayıyor. "Libby ne sipariş etmek istediğini sordu?" diye fısıldıyor. Garsona bakıyor ama bana, "İyi misin?" diyor.

Hayır, iyi değilim. Işıklar çok parlak ve göğsüm çok boş. Sanki içimde kemiklerimi destekleyecek kadar bir şey yokmuş ve her an patlayacakmışım gibi hissediyorum. Hamburger almak kimin parlak fikriydi?

Gürültülü kahkahası. Islak paltosu damalı fayanslara damlıyor. Öksür, şeker babacık.

Şiddet beni ele geçirdi ve tezgahtaki her şeyi süpürdüm. Rory nefes nefese kaldı ve geri çekildi. Gözler kabinlerin arkasından bana geliyor ve sessizlik bir elektrik akımı gibi çatırdıyor.

Elimi boğazımda gezdiriyorum ve gözümü şerit ışıklara dikiyorum. "Dışarıda bekleyeceğim," diyorum sakince, kasanın üzerinden atlayıp soğuk sokağa çıkıyorum. Güvenlik görevlilerimiz aklımı kaçırmışım gibi bana bakıyor. Nedenini bilmiyorum, çünkü bu tam olarak bir keşif değil.

Siyah gökyüzünden düşen sis kanımı soğutmak için hiçbir şey yapmıyor. Başımı cam pencereye yaslayıp bir sigara yakıyorum. Duman dağılırken dikkatim caddenin karşısındaki telefon kulübesine odaklanıyor ve acı bir kahkaha atıyorum.

Bu kadar, değil mi? Sonsuza kadar böyle mi olacak? Hayatımı mahveden kızıl saçlı veledin aklıma gelmediği tek bir gün bile olmayacak. Ne yaptığını merak etmeyeceğim. Yaptığım şeyi durdurmak zorunda kalmadığımda, çünkü aniden bu dünyada başka erkeklerin de var olduğunu ve bir gün onlardan birinin ona benden çok daha iyi davranacağını hatırlıyorum.

Kapı çalıyor ve Rory yağ lekeli çuvalı göğsüne bastırarak benimle aynı hizaya geliyor. Penny'nin koltuğuna kayarken sessiz ve temkinli. Cep telefonu yüzünü aydınlatıyor. Kardeşime benim patlamamla ilgili mesaj attığına şüphe yok.

"Hasarı ben karşılayacağım," diye mırıldanarak arabayı vitese takıyorum.

Dümdüz önüne bakıyor. "Uh-huh."

Camı biraz indirdim. "Ve o hamburgeri benim arabamda yeme. Leş gibi kokuyor." Ve bana fahiş kucak danslarını ve kız arkadaşımın milkshake paylaşmayı hatırlatıyor.

Sıkıca başını sallıyor.

Ana Cadde'de yavaşladığımda arabanın duvarlarına garip bir gerilim baskı yapıyor ve şişiyor. Elimde değil: Ayağımı gazdan çekip Penny'nin oturma odasının penceresine bir bakış atıyorum. Rory de öyle yapıyor, sonra küçük bir iç çekiyor.

"Ben ve kızlar her gün ona ulaşmaya çalıştık," diyor üzüntüyle. "Sadece iyi olup olmadığını bilmek istiyorum."

Ciğerlerim birbirine yapıştı. Gözlerimi ön cama dikerek gaza basıyorum ve karşıdan gelen bir Ford Fiesta'yı kıl payı kaçıyorum.

"Ben de," diye mırıldanıyorum nefesimin altında. "O zaman daha sıkı çalış."

Evin önüne geldiğimizde Tor ön sundurmayı destekleyen direğe yaslanmıştı. Güvenlik lambasının ışığının hemen dışında duruyordu ve o olduğunu bilmemin tek nedeni

Çünkü motorumun sesini duyunca çenesini eğiyor ve aptal burnu parlıyor.

"Bu sikin burada ne işi var?"

Rory onu benden birkaç saniye sonra fark ediyor ve köpeğini daha sıkı tutuyor. "Hiçbir fikrim yok. Ondan nefret ediyoruz, değil mi?"

Dilimi dişlerimin üzerinde gezdiriyorum. Bazı üyelerin limanı havaya uçurmak gibi ekstra aptalca şeyler yapmasını saymazsak, bu ailede husumet çabuk azalıyor.

"Şimdilik."

Sürücü kapısını çarparak kapatırken gözlerim onunla çarpışıyor. Arabanın etrafında dönüp Rory'nin kapısını açtığımda bile göz temasını kesmiyorum. Eve doğru yürüyor, yanından geçerken köpeğinin kulağına "saldır Maggie, saldır" diye fısıldıyor.

Tor'un yüzü beni içine çekerken tembel bir mizahla aydınlanıyor. Ellerini ceplerine sokuyor ve peşimden eve doğru yürüyor.

"Eşofman altı mı, Cugino? Bir şeyler mi görüyorsunuz?"

"Bu evden siktir olup gitmezsen yıldızları göreceksin," diye cevap veriyorum sakince.

Rahat kahkahası Rory ve beni mutfağa kadar takip ediyor. Acele etmiyor, bize tabak ve çatal bıçak getirirken kahvaltı barının üzerinden bakıyor. Tor beni duymamış gibi tezgâha yaslandı.

"Bugünlerde telefonuna hiç cevap veriyor musun?"

"Evet, çünkü üç haftalığına tatile gittiğinde bunu gerçekten yaptın."

Gergin bir nefes verir. "Hadi ama, Cugino. Kendimi açıkladım. Bunu aşman için ne yapmam gerekiyor?" Yargılayıcı bakışlarını eşofmanımla Nike'larımın arasından çıkan yeşil çoraplarımda gezdiriyor. "Bunu aşmak için mi?"

Hamburgerimi tabağa atıp Maggie'ye patates kızartması yedirmek için onu görmezden geliyorum. "Bu bölümde ev kadınları Amsterdam'a gidecek, değil mi?" Rory'ye soruyorum.

"Uh-huh. Görünüşe göre, akşam yemeğinde çok çılgınca kavga ediyorlar."

"Çok yaşa Cristo," diye bağıyor Tor. Üzerine atılıp hamburgerimi kapıyor ve lavaboya fırlatıyor. "Hadi bir dakikalığına eriyip gitmene bir son verelim. Bütün Cove ayaklarımın altında. Her bar, kulüp ve kumarhane. Her şeyin yüzde yüzüne sahibim, görünürde Dante yok. Ne istiyorsun?"

Tezgâhı avuçluyorum ve ona bakıyorum. "O lanet hamburgeri ben istedim."

Beni görmezden geliyor. "Benden istediğiniz karmaşık sözleşmeyi imzalayacağım ve okumayacağım bile."

Bu sikin ne kadar inatçı olabileceğini unutmuşum. Rory'ye bakıyorum ve o da bana yan yan sırtıyor. "Kalbin kırılmış, aptal değilsin. Onu cebine koy, Rafe."

Gülümsememi geri alıyorum. "Sence ne yapmalıyım?"

Gözlerinde bir pırıltı parlıyor, sanki içindeki karanlık dışarı çıkmak için kapıyı çalıyor. Maggie'yi kucağına alır ve okşar,

Doktor Evil'in Austin Powers'daki Bay Bigglesworth'u okşaması gibi. "Bence ona vurmalsın."

"Ve bence bu mükemmel bir fikir."

Tor iniliyor. "Lanet olsun. Tamam." Ellerini birbirine sürterek ve boynunu kırarak doğruldu. Tezgâhın etrafından dolanır ve diğer tarafına geçer. "Sadece dişlerimi kırma; gülümsemem en iyi özelliğim."

Lavaboda parmak eklemlerimi yıkıyorum. Hem benim hem de Tor'un kanı, marul yaprakları ve tek bir turşu arasında yılan gibi kıvrılıyor, sonra da giderden aşağı akıyor. Arkamda, oturma odasından gelen reality şovumuzun düşük uğultusunu duyabiliyorum. Önümde, yağmur yeniden başladı ve mutfak penceresine vuruyor.

,

İç çekerek ellerimi gömme ışıklara doğru tutuyorum. Onun için olmadığında deriyi yarmak hiç de tatmin edici gelmiyor.

Arkamda Rory boğazını temizliyor. Yukarı bakıyorum, yağmurdan ıslanmış camdaki yansımasıyla karşılaşıyorum.

"O gitti."

Yutkunuyorum. "Gitti mi?"

"Matt'i buldum. Kapısının altına bir not bırakmış," diye fısıldıyor.

Kalbim boğazıma tırmanıyor ve orada oturup beni boğuyor.

Yutkunuyorum, sertçe ve az önce hayatı elinden alınmamış b i r insan gibi nefes almaya çalışıyorum.

Kanlı eklemlerimi lavabonun iki yanına dayadım.

Onun yansımasıyla tekrar tanış.

"Tor'a yüzde kırk dokuz istediğimi söyle. Kocana da döndüğümü söyle."

CHAPTER

Twenty

Rafe

PENNY HAKLIYDI.

Aşk lanet bir tuzaktır.

Yalanlarla tuzağa düşürüldüğünüz ve aldatmacayla zincirlendiğiniz için değil, bu lanet kısıtlamalara bir kez girdiğinizde ve sizi esir alan kişi anahtarı alıp gittiğinde, sonsuza dek burada sıkışıp kaldığınız için.

Aptal değilim; daha kolay olmayacağını biliyorum. Sadece zincirleri saklamakta daha iyi olacağımı umabilirim.

Şöminenin alevleri gürlüyor, ısıları uzanıp pantolonumun önünü sıyrıyor. Yanan kütüklere bakıyorum ve kahvemden bir yudum alıyorum. En iyi Kolombiya karışımı ama tadı benim kadar acı.

Ağır ayak sesleri duvarlarda yankılanır, sonra Angelo oturma odasının kapısını karartır, paltosu koluna asılıdır.

Kuru bir eğlence bakışlarını aydınlatıyor. "Ben de seni bir daha terzilik yaparken göremeyeceğimi düşünüyordum." Ben de ona bakıyorum. Boş ifademe bakarken, mizahı yavaş yavaş oksijensiz kalan bir mum gibi kararıyor. "Hazır mısın?"

Dişlerimi sıkarak ateşe dönüyorum ve cebimden kâğıt destesini çıkarıyorum. Tembelce karıştırıyorum.

İkimiz de Cove'a gitmeye hazır olup olmadığını değil, geri dönmeye hazır olup olmadığını sorduğunu biliyoruz.

Elbette değilim, ama sonsuza kadar midemde bir kase şekerle kanepede pinekleyemem. O gitti. Tam da ona ihtiyacım olduğu gibi.

Sadece tüm merkezimi yanında götüreceğini düşünmemiştim. "Hazır doğdum," diyorum kuru bir sesle, başparmağımı tatmin edici bir çözölme yaratmak için güverte.

Angelo'nun bakışları odadan çıkmadan önce birkaç dakika boyunca yanağımı delip geçiyor.

Odağımı cumbalı pencerelere kaydırıyorum. Üç zırlı sedan ve etraflarında dolaşan bir grup yıpranmış adam var. Gabe beni en sevmediğimiz kuzenimiz tarafından bıçaklattı, sonra da siktir olup gitti. Belli ki uşakları onun yokluğunda ne yapacaklarını bilemedikleri için bana verdiği güvenlik ekibine katılmışlar.

Artık o gittiğine göre, ekstra korumaya ihtiyacım olmamalı.

Sakin bir nefes alarak kartları bir kez daha karıştırıyorum ve yüzleri aşağı gelecek şekilde elimde havalandırıyorum. Birini seçiyorum

Rastgele. Eğer maça asıysa - destedeki en şanslı kart - belki onu hayatımdan çıkarmak daha az büyük bir hata gibi gelir.

Bileğimin bir hareketiyle başka bir karta bakıyorum.

Bir tıslama sesi çıkararak onu ateşe atıyorum ve Kupa Kraliçesi'ni alevlerin içinde erimeye bırakarak odadan çıkıyorum.

"İşte buradasın!"

Antrede durup merdivenlere bakıyorum. Rory merdivenlerin başında duruyor, bir elinde köpeği, diğer elinde tüylü bir kumaş demeti. "Tahmin edin ne oldu? Bize giyilebilir battaniyeler aldım! Bakın!" Maggie'yi yere indiriyor ve büyük boy bir kapüşonluya benzeyen bir şey uzatıyor. "Cepleri var! Maggie'yi benimkine koyabilirim, sen de atıştırmalıkları seninkine koyabilirsin." Duraksıyor, köpeğinin merdivenlerden inip ayaklarıma pati atmasını izliyor. "Ya da Maggie'yi taşıyabilirsin. Kulaklarını kaşımanı seviyor."

"Üzgünüm kardeşim, atıştırma ve tıknırcasına izleme günlerimiz sona erdi." Köpeğin buklelerini karıştırmak için eğilip Rory'ye özür dileyen bir gülümseme gösteriyorum. "İşe geri döndüm ve buharda pişmiş brokoli ve tavuğa geri döndüm."

Kaşlarını çatıyor. Sanki eşofman altı ve çirkin çoraplar giymediğimi yeni fark etmiş gibi gözlerini pantolonumun keskin kıvrımlarında gezdiriyor. Şaşkınlığı sevince dönüşüyor. "Penny döndü mü?"

Onun adını duyunca boğazım düğümleniyor.

"Hayır." "O zaman neden flamingo gibi takım elbise giyiyorsun?"

"Ne?"

Girişin ortasında alev alacağımı umuyormuş gibi bana bakıyor. "Seninle Real Housewives of Beverly Hills'in üç sezonunu izledim. Güzel atıştırmalıklarımı yemene, Maggie'yi sevmene izin verdim. Bunları Penny'yi unutmana yardım etmek için mi yaptığımı sanıyorsun?"

İnanmayarak başımı sallıyorum. "Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok."

"Çünkü sen bir aptalsın. Kapımıza ilk geldiğinde Angelo'ya gitmeni istediğimi söyledim. Ama sonra aynı futbol maçını tekrar tekrar izlerken içeri girdim ve senin sadece o arada kalma aşamasında olduğunu fark ettim. Hani şu onunla birlikte olamayacağına karar verdikten sonra gelen ama onsuz yaşayamayacağını anladığın kısımdan önceki aşama."

Kollarını kavuşturup takım elbisemle alay ediyor. "Güzelce giyinip bu evden ayrılmanın tek nedeni o farkındalığı yaşamış olman. Ve şimdi de onun uçağa binmesini engellemek için havaalanına koşuyorsun. Ya da ne bileyim, başka bir adamla evlenmesini engellemek için kiliseye koşuyorsun."

Gözlerim kısıldı. "Penny evleniyor mu?"

Rory avucunu alnına vurur. "Tanrım, Rafe. Bu sabah gerçekten sabrımı sınıyorsun. Sen hiç aşk filmi izlemedin mi? İşe geri dönmen senin sonsuza dek mutlu olacağın anlamına gelmiyor. Birkaç adımı atlıyorsun. Mesela, her şeye rağmen bu işi yürütebileceğini fark edip

büyük bir dramatik aşk ilanı yapmak. Ancak o zaman sonsuza dek mutlu olursunuz." "Penny ile." diye eklemeyen önce duraklıyor.

Acı bir kahkaha attım. "Seni kırdığım için üzgünüm ama hayat filmlerdeki gibi değil."

Bakışları omzumun üzerinden kayıyor ve birden arkamdaki kapı aralığında ağabeyimin varlığını fark ediyorum. "Evet, öyle," diyor sessizce.

Elimi boğazımda gezdiriyorum. Parmağımı yaka iğnemin üzerinde gezdiriyorum.

Bir konuda haklı: İşe geri dönmek benim Sonsuza Dek Mutlu Son'um değil, ama zaten böyle bir şeye sahip olmam gerekmiyordu. Ve kimse hayatlarını hiç denemeden mahveden kızlara aşık olan erkekler hakkında romantik filmler yapmıyor.

Çenemi eğiyorum, bakışlarını sıkı, mizahsız bir gülümsemeye karşılıyorum. "Sanırım şansın yaver gitti."

Yumruğumu duvara indirmeden önce dönüp araba yoluna doğru adım atıyorum. Gökyüzü ruh halim kadar kasvetli ve rüzgar kalbim kadar soğuk.

Angelo'nun tembel ayak sesleri arkamdaki çakılların üzerinde çıtırdıyor. "Önce limana bazı evrak işlerini bırakmam gerekiyor, o yüzden ayrı arabalara bineceğiz."

Dikkati kıvrılmış yumruğuma kayıyor. "Şimdi kendini uçurumdan aşağı atma, olur mu?"

"Umarım yapmam kardeşim. Tor'un adi sözleşmelerinde bensiz asla yol alamazsın."

Ocak ayının ayazı ön camda sürünmesine rağmen, kısmen Penny'nin kokusu hâlâ arabamın duvarlarından sızdığı için, kısmen de keskin rüzgârın bana biraz akıl vereceğini umduğum için dört camı da açarak bahçeden çıkıyorum.

Artık üzölmek yok. Angelo'ya geri döndüğümü söyledim ve şimdi tek yapmam gereken kendimi bu konuda ciddi olduğuma ikna etmek. Direksiyonu kavrarken, Cove'da bizi nelerin beklediğine odaklanmaya zorluyorum kendimi. Tor'un adi sözleşmeleri hakkında şaka yapmıyordum. Benim yasal belgelerim kafa karıştırıcı olabilir ama onunkiler, imzayı atacak kadar aptal olan herkese çelme takmak için tasarlanmış koca bir boşluktan ibaret.

Dün gece Cove'un yüzde kırk dokuzunu bize devretmeyi kabul etti, ancak gün ışığında bunun suçunu beyin sarsıntısına atacağını, ardından da burnumuzun dibine milyonlarca kaçış maddesiyle dolu bazı şartlar ve koşullar sokacağını biliyorum.

Omurgamdan aşağıya doğru zayıf bir enerji titreşimi yayılıyor. Tam da ihtiyacım olan şey bu: kendimi işe gömmek. Hararetli toplantılar, hesap tabloları, daha büyük ve daha iyi etkinlikler için planlar. Kızıl saçların ve masmavi gözlerin hatırasını solduracak herhangi bir şey.

Ana caddede yürüyen bakır saçlı bir kız gördüğümde frene basmam dışında yol olaysız geçiyor. Ya da tek başıma araba kullanırken Penny'nin aramalarını dinlemek artık ikinci doğam haline geldiği için parmaklarım telefonumu arabamın Bluetooth'una bağlamak için titriyor.

Pes edip Adsız Günahkârlar'ın gelen kutusunu a sam bile, orada benim için yeni bir şey olmayacağını biliyorum. Takıntılı bir şekilde kontrol ediyorum ve  a ırtıcı olmayan bir şekilde, ona hattın bende olduğunu söylediğimden beri aramadı.

Arabam kiliseye giden yoku u tırmanırken, söğüt ağacının altından tanıdık bir Harley bana göz kırıyor. Ka larını çatarak dikiz aynamdaki sedanlara bakıyorum ve yavaşlayarak duruyorum.

Gabe'in burada ne i i var?

Eski binaya doğru yürürken kendimi tuhaf hissediyorum, sanki ağır kapılarının ardında karanlık ve ahlaksız bir şey bulacaktım gibi. Sanırım bu yüzden içeri adım atarken silahımı belimden çıkarıyorum.

Tozlar dağılmış, kapalı pencerelerden sızan küçük ışık parçacıklarında dans ediyor. Gözlerimin gölgelere alışması ve  n sıralarda oturan heybetli siluete odaklanması birkaç dakika alıyor.

Neften aşağı doğru yürürken ayak seslerim tonozlu tavanda yankılanıyor ama Gabe arkasını dönmüyor.

Ben sıranın diğer ucunda oturuyorum. Sunağın üstünden bizi yargılayan Meryem Ana'ya bakıyorum.

"Sen büyük bir amcıksın. Bunu biliyor muydun?" Cevap yok.

Gergin bir nefes alıp avucumu karnımdaki yaranın üzerinde gezdiriyorum. Artık neredeyse hiç hassas değil ve fiziksel yara izi karnımın uzunluğundan daha büyük olmayacak.

Küçük resim. Ama Dante tarafından bıçaklanmanın zihinsel izi,

tüm aptalların, büyük ve gnarly.

Yine de atlatamayacağım gibi değil. Ayrıca, sadece bir hafta önce, Gabe hayatımı kurtardı.

"Özürleri sadece çek şeklinde kabul ediyorum."

Şakam sessizliği bozarken, sözlerim iki nedenden dolayı kulaklarımda sıcak bir his uyandırıyor. Birincisi, Penny'nin söyleyeceği bir şeye benziyor ve ikincisi, kardeşim hâlâ kıpırdamadı.

Ellerini kalçalarına dayamış, omurgası kaskatı, yüzü gölgeler tarafından tamamen gizlenmiş bir şekilde oturuyor.

Ve birden onu böyle görünce, son bir ay içinde ne kadar ilerleme kaydettiğini fark ettim. Liman patladığından beri eski halinden, o Noel'den önceki kardeşinden izler görüyorum. Tam cümlelerle konuşuyor, telefon kullanmayı bile öğrendi. Ve yemin ederim, boktan bir fıkra anlattığımda yemek masasının diğer tarafından sırttığını bile gördüm.

Penny'nin her şeyiyle o kadar meşguldüm ki bunun ne kadar büyük bir mesele olduğunu fark edemedim.

Boğazımı temizliyorum. "Her neyse, bu eski bir haber. Angelo ve benimle Cove'a gelmek ister misin? Senin için endişeleniyor dostum. Ayrıca, pitbulculuk oynarsan Tor'la çok daha çabuk bir anlaşmaya varırız." Sıradaki sessizlik çığ gibi büyürken duraklıyorum. "Ona yumruk atmana bile izin veririm. Ama tam güçle değil. O piç bir daha ayağa kalkamaz."

Sonunda gölgelerin arasından hırçın sesi geldi.

"Eğlenceli olması gerekiyordu."

Dişlerimi gıcırdatıyorum. "Glock'um yanımda olsaydı ve sen lanet olası bir ışık yakmış olsaydın, öyle de olurdu." Cevap vermeyince elimi saçlarımın arasında gezdirip başımı sallıyorum. "Dante ve adamlarıyla kendi yönteminle başa çıkmana izin vermeliydim." Parmak eklemlerime bakıyorum. "Savaşmak senin işin, benim değil. Ayrıca, satranç taşlarıyla oynamaktansa onlara işkence edeceğini bilmeliydim."

Pencerelerdeki tahtalar titriyor. İsa ve haçı sunağın arkasındaki paslı bir çividen sallanıyor.

"O hâlâ bende. Griffin de."

Tanrım. Yavaşça bir tıslama sesi çıkardım, düşüncelerim o lanet mağarayla doldu. Ateşin gölgeleri sarp duvarlarda dans ediyor. Terden sıırıslam olmuş tavanda yankılanan çığlıklar. Dante iki haftadır orada, Griffin daha da uzun süredir. Korku filmlerinden fırlamış gibi.

Kardeşimin bunu bana neden söylediğini biliyorum. "Teklifin için minnettarım ama benim için normal programa geri dönüyoruz," diyorum kuru bir sesle. "Yine de ikisine de benim adıma iyi bir tekme at."

Ayağa kalkıyorum ve karanlıkta değişen siluet bana Gabe'in de ayağa kalktığını söylüyor. Bana doğru yürürken, ayak seslerindeki düzensiz pıtırta ensemdeki tüyleri anında diken diken ediyor.

Loş ışığa adımını attığında göğsüm sıkışıyor. "Ne oluyor lan, Gabe?" İçgüdüsel olarak silahımın kabzasına uzanarak mırıldandım. "Bunu sana kim yaptı?"

Bana sadece gözlerinin şişmiş yarıklarından bakıyor. Kanlı, morarmış bir karmaşa. Kırılmış dudak, kararmış elmacık kemikleri. Kahretsin, bu haldeyken kendi kardeşimi bile tanıyamazdım.

Bir cevap bulmak için boş sıralara bakarken bir şey fark ettim; o Gabriel Visconti'ydi. Kimse ona bu kadar zarar verecek kadar yaklaşılamaz.

Tabii onlara izin
vermezse.

"Neden?" Diye
bağırdım.

Boğazının kalın gövdesi sallanıyor. Hem bakışlarımdan hem de sorumdan kaçıyor. "Bir süreliğine gidiyorum. İhtiyacım var..." Beynini zararlı düşüncelerden arındırıyormuş gibi başını sallıyor. "Dante'nin icabına bakılacak ve adamlarımdan hepsi sizindir."

Beni itip geçerek topallaya topallaya aşağıya indi. Yıllar boyunca kardeşimin ansızın gitmesine alışmıştım ama son bir ayda olanlardan sonra gidişini izlemek o kadar da kolay gelmiyor.

Birden durdu. "Kızla ilgilenmedin."

Omuzlarım gerildi. Siktir, hangisi daha kötü bilmiyorum, Penny'nin adını duymak mı, yoksa onun kıza indirgendiğini duymak mı?

"Ben yaptım."

"Yapmadın."

"Yaptım. Sadece senin önerdiğin şekilde değil." Yutkundum. "Şehri terk etti."

"Hayır, yapmadı."

Ne oluyor lan? "Tanrım, Gabe-"

"Evinde herkesi ağlatan o filmi izliyor." Bana bakıyor. "Tekrar tekrar. Her saat. Koridorun karşısındaki pasaklı çocukla birlikte."

Kafa karışıklığı ve daha sıcak bir şey kenarlarımı ısıtıyor. "Ne?" Başımı sallıyorum. "Sen nereden biliyorsun ki?"

"Dairelerimiz aynı duvarı paylaşıyor."

Ona bakıyorum. Bir beyin dökümünde çözölemeyecek kadar çok şey var. Milyoner kardeşimin neden Ana Cadde'de boktan bir apartmanda yaşadığını bilmek isterdim ama Penny'nin nasıl ve neden hâlâ şehirde olduğunu daha çok bilmek isterdim.

Rory komşusuna bir veda notu bıraktığını söylememiş miydi?

Ben daha cevap veremedim Gabe parmaklarını iki yana açıp yürümeye devam ediyor. "Lucky Cat'i açtığında annemin sana verdiği saati ona verdiğine göre onu gerçekten sevmiş olmalısın."

Dikkatim çok dağınık. Kulaklarımdaki uğultudan onu zar zor duyabiliyorum. "Ona ben vermedim; o kazandı."

"Annemin kolyesini de kazandı mı?"

Benim bakışlar slaytlar aşağı gelen ve
Çürüyen ışın için onun. "Ne?"

"Dört yapraklı yonca kolye. Onu da mı senden kazandı?"

Ama şişmiş göz kapaklarının ardında dans eden kuru mizahtan, cevabı zaten bildiğini anlıyorum.

CHAPTER

Twenty-One

Penny

MATT, Ryan Gosling'in gölde ilerlediğini görmek için tam zamanında cep telefonundan televizyona bakar. "Kahretsin," diye mırıldanıyor, kumandayı sehpadan alıp ileri sarma düğmesine basıyor. "Beş saniyeliğine gözlerini kapat."

Bana söyleneni yapıyorum. Gerçi anlamsız, çünkü saatlerdir döngü halinde The Notebook'u izliyoruz, bu yüzden öpücük zaten göz kapaklarımın arkasına kazınmış durumda.

Dört gösterim önce ekrana geldiğinde öyle bir inledim ki Matt yanımdaki uykusundan uyandı. O zamandan beri sahnenin oynamasına izin vermiyor.

Gözlerimi kapalı tutarak boğazımdaki şişkinliği bastırıyorum ve yatağımdan aşırđığım yorganı yüzüme çekiyorum. "Sen çok iyi bir arkadaşsın, Matty."

İç çekiyor. "Ah, kendin için üzölme aşamasına geri döndük. Kızginken çok daha eğlenceli oluyorsun. Raphael'in tüm kumarhaneleri için Yelp'e kötü yorumlar bırakmak mı? Kredi kartını kullanarak üç saat boyunca premium seks hattını aramak? Harika zamanlardı."

Son iki hafta bir duygu fırtınası içinde geçti. En yükseklerde sırf Raphael var diye gezegeni yakıp yıkmak istiyorum, en düşüklerde ise bu yorganın altına kıvrılıp hıçkıra hıçkıra ağlamak istiyorum.

Sahilden ayrılma planım uzun sürmedi. Nico beni yakalamadan önce Devil's Cove otobüs terminalinden öteye gidememiştim. Tesla'sının içini dolduran hıçkırıkları onun sorusunu cevaplıyordu. Dikkatimin dağılmasını istiyordum, buna ihtiyacım vardı.

Beni Hollow'a götürdü ve mağara ağının derinliklerine gömülü seçkin bir kumarhane olan The Grotto'da çalıştırdı. Visconti Grand'ı bir tombala salonu gibi gösteriyor ve yer üstündeki insanların çoğu gibi ben de varlığından bile haberdar değildim. Beni ofisine, güvenlik kamerası görüntülerinin önüne oturttu ve omzumu sıvazladı.

"Kitaptaki her numarayı biliyorsun, Küçük P. Müşterilerimizden birinin kirli oynadığını görürsen, bana haber ver."

İlk bir saat boyunca ilgisiz ve somurtkan bir şekilde monitörlere baktım. Nico'nun, çaresiz ebeveynlerin sinir bozucu küçük çocuklarına yaptıklarını yaptığına inanıyordum; ağlamayı kesecekleri umuduyla onları ekranın önüne atıyordu.

Ama sonra gördüm. Bir bilek hareketi, gömleğin

manşetinden kayan ve oyuncunun poker eline giren bir oyun kartı.

Omurgam dikleşti ve Nico omzumun üzerinden belirdi. Görüntüyü geri sardı ve kuru bir kıkırdama çıkardı.

"İyi yer, Küçük P."

Sonra bir çift deri eldiven giydi ve ofisi terk etti. Sadece birkaç dakika sonra ekranda belirdi ve adamı sandalyesinden sürükleyerek görüş alanından çıkardı.

İçimde donuk bir heyecan titreşti, sonra bütün gece kameralara yapışıp kaldım, izledim ve başka bir dolandırıcılığı gerçek zamanlı olarak yakalamayı bekledim.

Sahip olabileceğim en iyi dikkat dağıtıcı şeydi.

Bir hafta geçti, Grotto'daki gecelerim CCTV ve yan odadan gelen boğuk çığlıklarla doluydu, günlerim Nico'nun uçurum kenarındaki malikanesinde huzursuz uykularla geçti. Dibe vurduğumda gözyaşlarımın akmasını engelleyemiyordum. Ama yükseklerde... Kahretsin, fkeliydim.

Nico'nun kasabadan ayrılmama engel olmasına sevinmiştim, çünkü siktir et. Bu tam da Rafe'in istediği şeydi ve o adama istediğini vermektense bbreklerimi paslı bir kaşıkla oymayı tercih ederdim. şeytan Sahili onun olduğu kadar benim de evimdi. Ben de burada doğdum ve büyüdüm. Ayrıca, artık beni önemseyen arkadaşlarım vardı.

Ve arkadaşlarımı düşünmeye başladığımda suçluluk duygusundan midem bulanmaya başladı.

Benim için yaptığı onca şeyden sonra Matty, seyahatinden döndüğünde şakacı karşılama paspasının üzerinde bir veda mektubu görmekten daha iyisini hak ediyordu.

Eve gelip ona ağlamaklı bir şekilde yalvardığımda kafası karıştı ve biraz da iğrendi ve işte o zaman benim için endişelenen tek arkadaşın o olmadığını anladım.

Rory, Wren ve Tayce belli ki yatak odamın halısında paramparça duran telefonumu patlatıyorlardı. Görünüşe göre, aynı zamanda ön kapımı yumrukluyor ve orada olup olmadığımı görmek için gece geç saatlerde lokantaya uğruyorlardı.

Ama Raphael'den bir derece daha uzaktalar ve kendimi çok kötü hissetmeme rağmen henüz elimi uzatmaya cesaret edemiyorum.

Perdelerimdeki aralıktan sızan karanlık, bembeyaz duvarları mora boyuyor. Filmin jeneriği başladığında, ben uzanamadan Matt kumandayı kapıyor.

"Hayır. Artık yok." Kanallar arasında geziniyor ve bir İkinci Dünya Savaşı belgeselinde karar kılıyor. "Ryan Gosling'in karın kasları beni travmatize etti. Yemin ederim; bir daha asla abur cubur yemeyeceğim."

"Yeterince makul." Yapacak bir şeyler bulmak için dikkatim oturma odasında dolaşıyor. Uyumak için çok geç; Nico bir saat içinde beni Grotto'daki vardiyam için alacak. "Pizza sipariş etmek ister misin?"

Matt oturur. "Evet."

Cep telefonunu sehpadan alıp Rafe'in siyah Amex'ini parmaklarımın arasında döndürüyorum. İki büyük pizza siparişi veriyorum, yanında da menüdeki her şey var.

"Başka bir şey var mı hanımefendi?" diye soruyor hattın diğer ucundaki genç.

Gözlerim Matt'inkilerle buluşmak için yukarı kayıyor ve öfke korları midemde yeniden kızarıyor. "Evet, hiç nakit param yok. Kartıma bahşış yazabilir miyim?"

Matt'in gözleri parlıyor.

"Çok naziksiniz hanımefendi. Ne kadar?" Duraksadım. "Bin dolar."

"Ne?"

O közler alevlere dönüştü. "İki olsun."

Telefonu kapattığımda, Matt bana beşlik çakıyor. Bu küçük intikam eylemleri aklımı başımda tutuyor, ama o bunlardan benden daha fazla zevk alıyor. Rafe'e karşı kendi kini olduğu ortaya çıktı.

Noel günü Matt sarhoş oldu ve Rafe'e Anna'ya aşık olduğunu itiraf etti. Rafe ona sadece mesaj atmasını söyledi. En kötü ihtimalle "hayır" der.

Yanıliyordu. Arkadaşımın içten paragrafına yedi gülme emojisi ile cevap vermesi ve başka hiçbir şey yapmaması olabilecek en kötü şeydi.

Matt, "Raphael Visconti'nin canı cehenneme," diye mırıldanarak kanepeye uzandı ve ayaklarını sehpanın üzerine koydu. "Sikeyim onu da, boktan randevu tavsiyelerini de. O ne bilir ki zaten? Seni yanında bile tutamıyor ve sen de muhtemelen doğru şekerleme için donunu düşürüyorsun."

Matt'e sadece kapısına geldiğimde yarım yamalak gerçeği söyledim. Ona ne yardım hattından, ne milyon dolarlık çekten, ne de kalbimin şu menfaat düşmanı saçmalığı için fazla yumuşak olduğundan bahsettim.

Boktan bir karşılık vermek üzereydim ki iki ışık perdemi aydınlattı. Kalbim boğazıma fırlıyor ama aynı hızla göğsüme geri iniyor.

Sadece Nico olacak; o kronik olarak her şeye erken gelir.

Kanepeden kalkıp onu pizza yemeye çağırarak niyetiyle pencereye gidiyorum ama perdeyi araladığımda boğazım kurudu.

Nico'nun Tesla'sı değil, tanıdık bir G-Wagon. İçinde uyuduğum, yemek yediğim ve seviştiğim. Ve ön camın arkasında tüm bunları birlikte yaptığım adamın silueti var.

Uyuşukluk uzuvlarımı ağırlaştırıyor. Onun burada ne işi var? Tekrar yanıp sönen farlara boş gözlerle bakıyorum.

"Neler oluyor?" Matt sorar.

"Rafe."

Kanepe onun altında iniyor. "Kahretsin. Sence onun hakkında söylediklerimi duymuş mudur?"

"Ne? Hayır-"

Farlar tekrar titriyor ve bu sefer durmuyorlar. Retinalarım yanıyor ve turuncu lekeler pencere camında dans ediyor. Ani bir öfke içime doluyor, kanımı dolduruyor. Ne istediği umurumda değil - bu pisliğin yaptığı onca şeyden sonra, cidden evime gelip ışıklarını yakabileceğini ve benim de onu minnettar bir köpek yavrusu gibi karşılayacağımı mı sanıyor?

Siktir git.

Matt'e dairesinde Rafe'in ön camına fırlatabileceğim ağır, küt bir nesne olup olmadığını sormak istiyorum, ama bunun yerine onu iki elimle terslemekle ve perdeleri dramatik bir şekilde çekmekle yetiniyorum.

Kanepeye dönüp televizyona ters ters bakarken Matt beni izliyor. Uzaktan kumandayı kapıp sesi açtım.

"Kulaklarınızı kapatın."

"Ha? Neden-oh, siktir!"

Rafe'in aşağıdaki caddeden gelen korna sesinden irkilmiyorum bile; kulaklarımdaki uğultudan zar zor duyabiliyorum. İsterse bütün gece korna çalsın, umurumda değil. Oynadığımız onca oyun arasında kazanacağıma emin olduğum tek oyun bu.

Matt birkaç dakika sonra başını iki mindere dayayarak, "Tanrı aşkına, durdurun Çunu," diye inledi.

Belki Rafe Matt'in onun hakkında söylediklerini duyabilir, çünkü birden sessizliğe gömüldük. O rahat bir nefes alıyor ve ben de iç çekiyorum, ama farklı bir nedenle.

"Daha bitmedi," diyorum.

Apartmanımızın kapısı o kadar şiddetli açılıyor ki, pencere titriyor. Koridordan ağır ayak sesleri yankılanıyor ve ikimiz de dönüp ön kapıma bakıyoruz.

Matt gerildi. "Yukarı mı geliyor?"

Cevap vermek için odada sivri bir şey aramakla meşgulüm.

"Eh," diye titreyerek devam ediyor. "Kapınızı kırabilecek gibi değil. Geçen hafta denemiştim, hatırladın mı? Neredeyse ayağımı kırıyordum. Çelikten yapılmış olmalı ya da-"

Bang.

Kapı uçararak açılıyor ve koridordan gelen floresan ışığı halının üzerine vuruyor. Katıksız öfke beni ayağa kaldırıyor, ama Matt'in hayatta kalma içgüdüğü farklı: garip, kız gibi bir ses çıkarıyor ve yorganımı başına çekiyor.

Ve sonra tam burada. Kapımı karartıyor. Vahşi gözleri benimkilerle çarpışana kadar odayı tarıyor.

Gah. Onu görmek ciğerlerimi sıkıyor, sonra da boğazımı yakıyor. Onun kanlı yatağında, bir milyon dolarlık çekin ve Adsız Günahkârlar kartına yazılmış korkakça bir itirafın yanında uyanalı iki hafta oldu. Ve iki hafta boyunca, dengesiz bir karmaşa içindeydim. Hıçkırır hıçkırır ağlamak, onun ölümünü planlamak ve adını sırtımdan kazımak arasında gidip geldim.

Ama işte burada, en keskin kırışıklıkları olan en siyah takım elbisesi içinde. İki haftamı onun lanet tuzağında kıvranarak geçirdim ve tüm bu süre boyunca anahtarı kaybetmiş olması umurunda değilmış gibi etrafta gezindi.

Siktir et onu. Yirmi kere sik onu. "Defol. Dışarı."

Dikkati kanepenin üzerindeki yumruya yönelir ve siyah kıvılcımlar çıkar. Bir eli silahına uzanırken, diğeri yorganı yırtar.

Silahı Matt'in yüzüne doğrulttu. "Benim kızımı mı beceriyorsun?"

Matt ciyaklıyor ve teslim olmak için avuçlarını havaya kaldırıyor. Rafe onun sadece Golden Retriever cinsi komşum olduğunu anlayınca gözlerini deviriyor.

Silahın namlusunun ucunu koridora doğru çeviriyor. "Pekâlâ. Altına işemedi önce dışarı çık."

Matt dairemden çıkmadan önce bana dönüp bakmıyor bile.

Lanet olası hain.

Kapının çarpma sesi odanın içinde yankılanıyor, ardından ağır bir sessizliğe gömülüyor.

Sesimi bulana kadar üç kalp atışı boyunca birbirimize bakıyoruz. "Buraya girmeye cüret ediyorsun. Ve ben senin kızın değilim-"

Bana doğru ani bir adım atıyor ve cümlemi bitirmek için gereken nefesimi kaybediyorum. Ensemde uçuşan elini savuşturacak kadar hızlı değilim ama keşke olsaydım çünkü yakınlığı başımı döndürüyor. Kış soğuğunu da beraberinde getirmiş ama eli sıcak ve ağırlığı acı bir şekilde tanıdık.

"Penny." Gözleri yüzümü ararken yumuşuyor. Sonra güneşe kayıyor ve köprücük kemiğimde sertleşiyor. "O kolyeyi sana kim verdi?"

Ah, bir an için, neredeyse düşündüm ki... Tanrım. Ne düşündüğümü itiraf etmekten utanıyorum. Aşkın filmlerdeki gibi olmadığını bilmeliydim. Raphael Visconti aniden bensiz yaşayamayacağını fark ettiği için ön kapının menteşelerini kırmadı.

Çenem geriliyor ve başının arkasındaki duvara odaklanıyorum. "Dur tahmin edeyim; beni hayatından çıkarmış olmana rağmen hâlâ şanssızsın ve şimdi kendine bir kolye alırsan bunun sana yardımcı olacağını mı umuyorsun? Biliyor musun, şansının benimle hiçbir ilgisi olmadığını ve her şeyin senin koca bir pislik olmanla ilgili olduğunu düşünmeye başlıyorum-"

"Kadın, Penelope. Onu bana tarif et."

Elinden kurtulmaya çalışıyorum ama o sadece elini daha da sıkıyor. Ses tonunda umutsuz bir hava var ve bu benim merakımı uyandırıyor. Ona dönüp bakıyorum ve şimdi onun gözlerine de yansıdığını fark ediyorum. "Bilmiyorum."

"Bir düşünsene," diye homurdanıyor. "Koyu renk saçlı, ellili yaşlarında, belki." "Bana daha fazlasını ver."

"Bilmiyorum dedim, Rafe. Pahalı görünüyordu. Güzel bir elbise, yüksek topuklu ayakkabılar. Parmağında büyük bir taş vardı. O mor değerli taşın adı neydi?"

Göz kapakları çırpınarak kapandı. Beni bırakıyor ve pencereye doğru yürüyor. Parmaklarını başının arkasında birleştiriyor ve sokağa bakıyor. "Ametist. Ametist bir alyans."

Oda onun ağır nefes alışının sesiyle çalkalanıyor.

"Kimdi o?" Fısıldıyorum.

Omuzları gerildi. "Annem."

Ayaklarımın altındaki zemin yumuşuyor. Parmaklarım hala orada olduğundan emin olmak istercesine kolyeme gidiyor.

"Nasıl..." Bocalıyorum, başımı sallıyorum. "Nereden

biliyorsun?

Nasıl emin olabiliyorsun?"

Oflayıp pufluyor. "Eminim Penny. Şimdi her şey kadar net görebiliyorum. Kahretsin, noktaları daha önce nasıl birleştirmediyimi bilmiyorum. Sanırım tasarımda benzersiz ya da özel bir şey yok. Ve ciddi, şans nedir ki? Ama onu hiç çıkarmazdı, şık yemeklerde ve balolarda bile. Üzerine pırlantalarını ya da incilerini takardı. Hatırlıyorum..." Boğazını temizliyor ve bir elini saçlarında gezdiriyor. "Eve dönerken arabada hep onun için çözerdim."

Kalbim tam ortadan ikiye ayrılıyor. İleri doğru bir adım attığımda, bakışları penceredeki lekeli yansımamla buluşuyor. Birbirimize bakıyoruz, odayı bir durgunluk kaplıyor.

O haklı. Şansımız nedir ki? Vücudumdaki tüm öfke buharlaştı ve geriye solar plexusumun arkasındaki bu korkunç, içi boş ağrıyla kaldım.

"Kulağa kader gibi geliyor," diye boğuluyorum. Gülüşü mizahtan yoksun. "Evet, öyle."

Dönüp bana bakıyor. Gerçekten bakıyor, sanki yüzümün her açısını hafızasına kazımış gibi. Nefes veriyor, çenesini ovuşturuyor ve başını sallıyor. "Kahretsin, Penny. Şu haline bak."

Sersemlemiş bir şekilde eşofmanlarıma ve kabarık çoraplarıma bakıyorum ve kaşlarımı çatıyorum. "Peki ya ben?"

Cevap almak için başımı kaldırdığımda nabzım boğazımda atıyor. Aramızdaki boşluğu kapattı, kalçalarımı buldu ve beni o kadar yakınına çekti ki vücudum onunkiyle kaynaştı. Onun sıcaklığı

Kapüşonumun içinden yanan midem göğsümdeki buzları eritiyor. Ve alnını benimkine yaklaştırıp odadaki ışığı engellediğinde, şiddetli sevişmelerin ve nazik masajların anılarının kilidini açıyor ve lanet olsun, her zaman onlarla birlikte gelen lanet kelebekler.

"Ne düşünüyordum ki?" diye mırıldanıyor, burnunu benimkinin üzerine sürterek. "Gitmene izin verebileceğimi nasıl düşündüm Queenie?"

Düşüncelerim katılaşmadan saçlarımdan bir tutam yakalıyor ve ağzını ağızma getiriyor. Sert tutuşu yumuşak öpücüğüyle çelişiyor ve sağduyumu ekseninden saptırıyor.

Alt dudağımı iki dudağının arasına alıyor, sanki tadını çıkarıyormuş gibi yavaşça çekiştiriyor. Bu hareket alt çekirdeğimde yeni bir ateş yakıyor ve iki haftadır ilk kez öfke ya da kızgınlık değil, ihtiyaç duyuyorum. Dilini ağızma sokarken ve ona izin verdiğimde onaylayarak inlerken tek düşünebildiğim beni öptüğü.

Tenimi uyuşturan buz gibi bir yağmur yok ve onun kanıyla kayganlaşmıyorum ama aynı derecede dramatik hissettiriyor. Kalp atışlarım o kadar yüksek ki tüm düşüncelerimi bastırıyor ve şimdi duyularımdan başka bir şey değilim. Göz kapaklarımdan arkasında yıldızlar görüyorum, onları açmaya cesaret ettiğimde yeşil parıltılar. Nane aromasını tadıyorum, erkeksi kokusunu kokluyorum. Bacaklarımdan arkasından kanepenin kenarıyla buluştuğunu hissedene kadar hareket ettiğimizi bile fark etmiyorum.

Rafe başımı geriye çekiyor ve nabzımın attığı yeri emmeden önce dişlerini boğazımın kıvrımına geçiriyor.

"Eve gel, Queenie. Eve gel ve hayatının geri kalanında her gün sana tapmama izin ver."

Göğsünü avuçlayarak inliyorum. Belki de dudakları dudaklarıma saldırmadığı için, biraz tutarlı bir cevap vermeyi başarıyorum. "Ben geldim."

Avuçları omurgamdan aşağı kayıyor ve kıcıma şaplak atıyor. "Bizim evimiz," diye hırlıyor köprücük kemiğime doğru, şiddetli öpücükler kondurarak. "Yat, bebeğim. Çalıntı kıyafetlerini dolabıma as, iğrenç lazanyalarını benim fırınımda yap. Her odada kız mumlarını yak. Hepsini istiyorum, hepinizi. Sadece eve gel."

Beni kanepeye bıraktı ve üzerime çıktı. Craigslist'ten aldığım çürük iskelet ağırlığımızın altında çatırdıyor. Rafe bana bakıyor, gözleri kararıyor.

"Evimizde sağlam kanepeler var ve bir eroin deposuna benzemiyor."

Dizimi kasıklarına doğru götürüyorum ama dizimi yakalıyor ve kabaca yana iterek kalçalarımın arasına indiriyor.

"Tek istediğim yumruğumu suratına geçirmekken gerçekten şaka mı yapıyorsun?"

Üstümü yukarı çekip eşofmanımın bel bandını yalarken kelimelerim iniltiye dönüşüyor. "Ve tek istediğim tadının hâlâ hatırladığım kadar güzel olup olmadığını öğrenmek." Tehlikeli bir ateşle bana bakıyor, bel kemerimi bir hayvan gibi dişlerinin arasına alıyor. "Yumruğunu yüzüme daha sonra geçirebilirsin."

Neredeyse "Pinky söz mü?" diye soracaktım ama sonra sıcak dili klitorisime karşı cızırdıyor ve sanırım onun sözüne güvenmem gerekecek.

CHAPTER

Twenty-Two

Penny

RAPHAEL VISCONTI'NİN devasa gövdesi tek kişilik yatağın dört köşesinden dışarı taşıyor. Bu manzara Yatak benim olmasaydı ve o çıplak olmasaydı komik olurdu.

Ona bakmadan duramıyorum. Beyaz güneş perdelerimi delip beni uyandırdığından beri durmadım. O zamandan bu yana geçen saatler içinde güneşin renkleri ısındı ve şimdi bronzlaşmış tenini altın bir parıltıyla yıkıyor, dövmelerine canlı bir parlaklık veriyor.

Yan yatmış, kalın bir kolu yastığımın altında kayboluyor. Çenesinin gevşekliği elmacık kemiklerinin hatlarını derinleştiriyor; göğsünün hafifçe inip kalkması yakasındaki yılanın kaymasına neden oluyor.

Çok huzurlu görünüyor.

Kalp kıracak kadar yakışıklı görünüyor.

Tam bir pislik gibi görünüyor.

Ayağımı geri çekip kaval kemiğine tekme atıyorum.

Gözleri açılmadan önce vücudu hareket ediyor, beni sırt üstü çeviriyor ve sıcak bir tıslamayla üzerime iniyor.

"Az önce beni tekmeledin mi?"

"Şanslıydın, sikine nişan almıştım."

Sonunda bir gözünü açıyor ve gözleri kamaşmış bir şekilde bana bakıyor. "Bu ne içindi?"

"Size üç tahmin verirdim ama muhtemelen hepsi doğru çıkacak."

Bakışları dudaklarıma indiğinde kaşları yumuşuyor. Ağırlığını kaydırarak bir eliyle yanağımı kavlıyor ve ağzını dudaklarıma doğru indiriyor. "Sana da günaydın," diye mırıldanıyor ve beni nazikçe öpüyor. "Kafamı ısırmadan önce bir öpücük vermeme izin ver."

Yatağın içinde erimek istemsiz bir refleks. Boğazımda yükselen acınası iç çekiş de öyle. Rafe bunu beni tekrar öpmek için izin olarak alıyor. "Pekâlâ, belki iki," diyor dişlerini alt dudağımın üzerinde gezdirerek.

İç bacağıma karşı sertleştiiğini hissedebiliyorum ve meme uçlarım beklentiyle geriliyor. Dün gece seviştik, bütün gece. Hem de çok. Artık kırık kanepemde, çok küçük duşumda. Dudaklarının benimkilere değmesi bir yenilikti ve kulağımda ipeksi tatlı sözleri vardı, zayıf iradeli ve uysaldım - yatta çivilenmemiş her şeyi azgın Pasifik'e fırlatan kız artık ortalıkta görünmüyordu. İşten kaçtım. Pizza gönderdim, Tanrı aşkına.

Rafe'in öpücüğü güneye doğru ilerliyor ve eli de ereksiyonunun tabanını kavrayıp yarığıma sürtüyor. Gözlerim neredeyse başımın arkasına yuvarlanıyor.

Hayır.

Kalçalarımı sıkıca kapatıyorum. "Kes şunu," diye tıslıyorum, pencereden dışarı bakmak için dönüyorum. "Sana çok kızgıyım."

Çenemi yerimde tutuyor ve bir meme ucunu emmek için eğiliyor. Hay sikeyim. "Biliyorum bebeğim," diyor, ağzı göğsümü bırakırken özensiz bir patlamadan sonra. "Bunu telafi etmeme izin ver."

Ayak parmaklarım kıvrılıyor ve sırtım dikleşiyor. İnlememek için dişlerimi birbirine kenetliyorum. "Başka bir orgazm bunu kesmeyecek."

Tekrar boğazıma doğru ilerliyor ve gülümsüyor. "Hayır mı? O zaman ne istiyorsun? Elmas mı? Bir araba mı? İki araba mı? Bir ada mı Queenie? Her renkte Birkin mi? Siktir." Kulağımın arkasındaki hassas noktayı yalıyor. "İstersen sana dünyanın her rengini veririm."

Elimde olmadan onaylar gibi bir ses çıkardım. Sanırım içimdeki üçkağıtçı yüzünden. "Evet."

"Neye evet?"

"Hepsine."

Kıkırdaması nabzımda titreşiyor. "Anlaştık."

"Ve bir şey daha."

"Ne olursa olsun, senindir."

Saçından bir avuç tutup başını geriye doğru çektim.

"Gitmeni istiyorum."

Bakışları yarı kapalı ve şaşkın. "Neyi bırakayım?"

"Benim yatağım. Benim dairem." Yutkunuyorum. "Gitmen gerek."

Rafe'in söylediklerimi anlaması üç ağır saniye alıyor. Anladığında, ağırlığını avuçlarının üzerine veriyor ve bana ters ters bakıyor. "Ne?"

Aramıza koyduğu mesafeden yararlanıp kaçıyorum, altından atlıyorum ve çarşafı kendi etrafıma sarıyorum. Pencereye doğru koşuyorum, ondan yeterince uzaktayım ki o iri eller ve usta dil kararımı etkileyemesin.

"Ne olacağını sanıyordun, Rafe? Ön kapımı menteşelerinden sökebileceğini, amımı yalayabileceğini, bana o karın kaslarını gösterebileceğini ve her şeyin affedileceğini mi düşündün? Kaderin küçük bir cilvesi yüzünden mi? Beni ne tür bir sünger beyinli salak sanıyorsun?"

Şimdi yatağın köşesine oturmuş, boş gözlerle bana bakıyor. "O zaman dün gece beni neden siktin?"

"Azmıştım," diye karşılık veriyorum. Şaşkınlıkla kaşlarını çattığında, bir hayal kırıklığı sesi çıkarıyorum. "Dürüst olmak gerekirse nereden başlayacağımı bile bilmiyorum. Adsız Günahkârlar'ın sahibi olduğun gerçeğiyle başlayalım. On üç yaşımdan beri her gün o yardım hattına güveniyorum. O benim günlüğümdü, Rafe! Onu aradığımı ne zaman fark ettin?"

Ayağımı yere vurup cevap bekliyorum. Sonunda çenesini avuçluyor ve bir cevap veriyor. "Telefon kulübesindeki fırtınadan sonra. Numarayı ters çevirdim."

Kendimi hasta hissediyorum. Beni yıllardır dinleyen o yatıştırıcı robotik sesin arkasında onun olduğun gerçeğini

henüz kabullenemedim.

Bunca yıldır. Beynimin oraya gitmesine her izin verdiğimde, duymuş olması gereken tüm o iğrenç şeyleri düşünerek utançtan kıvraniyorum. Ayrıca kendimi aptal gibi hissediyorum; geriye dönüp baktığımda o kadar çok ipucu vermişti ki. En sevdiğim kahvaltayı, sevdiğim kokteyli biliyordu. Kendi saçımı öremeyeceğimi.

"Bir oyun sadece iki kişi de oynadığını biliyorsa eğlencelidir. Başka türlü seni eşek yapar," diye homurdandım. "Bana sahip olduğunu söylemek için milyonlarca fırsatın vardı ama yapmadın. Söylediğinde de bunu sadece bencilce nedenlerle yaptın." Yeni bir öfke dalgası midemin astarını yakıyor. "Peki ya bana söyleme şeklin? Tanrım, hiç başlamayayım bile." Hışımla şifoniyerin yanına gidip bir milyon dolarlık çeki kapıyorum ve sağa sola sallıyorum. "Bu da ne böyle? Sana ne olduğunu söyleyeyim; korkakça bir çıkış yolu. Parayı alıp kaçacağımı ve böylece benden ayrılmak zorunda kalmayacağını düşündün. Flaş haber-" Çeki ayaklarının dibine fırlatıyorum. "Ben hâlâ buradayım!"

İkimiz de halımın üzerindeki buruşuk kağıt parçasına bakıyoruz. Süpürüp şifonyerime geri koyuyorum. Öfkeden deliye dönmüştüm ama aptal değildim.

Derin bir nefes çekerek yatak çarşafını etrafımda sıkıyorum ve sesimi sabitlemeye çalışıyorum. "Aslında bu çılgınca. Beş dakikadır sana atıp tutuyorum ve henüz beni yatının kenarından oltaya takılmış bir balık gibi sallandırdığın gerçeğine değinmedim bile."

Birbirimize bakıyoruz, benim bakışlarım cehennemden daha sıcak, onunki okunamaz. Sonunda başını salladı ve

dirseklerini

dizlerini ve ellerini birbirine sürtüyor.

"zr dilerim," diyor sessizce.

"zr dilemek yeterince iyi değil," diye fısıldıyorum.

Gözleri parlıyor. "O zaman ne olacak Penny? Çünkü kesin olan bir Şey var; bu dünyada sensiz yrmeyeceğim." Bir pençesini göğsünde gezdirerek acı acı gülüyor. "Denedim. Hoşuma gitmedi."

Sessizlik duvarlardan Şurup gibi damlıyor. Birden bir Şeyin farkına varıyorum: Ondan ne istediğimi bilmiyorum. O da bana ne vereceğini bilmiyor. Biz aşkın nasıl iŐledięini bilmeyen iki aptalız.

Boğazım zımpara kağıdı gibi. "Peki o zaman. Bir yolunu bul."

Boynunu kıvrarak inliyor. "Rory bana bundan bahsetmemiŐti."

"Ne?"

Başını sallayarak ayağa kalkıyor. "Hiçbir Şey, bebeğim."

O giyinirken gözlerimi kaçırıyorum, kemerini sıkarken o pazuların esnemesini izlersem, tekrar yüzüstü yatağa uzanıp kıçımı havada sallayacağımı ve monoloğumun anlamsız olacağını biliyorum.

Onu n kapiya kadar takip ediyorum, eşek tekmesi sayesinde kapi çerçeveye çarpıyor. SoyulmamıŐ olmamın tek nedeni kapının önünde iki iri yarı adamın duruyor olması. Bütün patlamamı ve daha da kötüsü bütün gece Rafe'in adını farklı bir Şekilde haykırıŐımı kesinlikle duyduklarını fark ettiğimde yanaklarım kızarıyor. Ama biz giriŐe doğru yürürken kibarca arkalarını dönüp duvarlara bakıyorlar.

Rafe dönüyor, çarşafı kavırıyor ve ben uzanmasına engel olamadan beni kendisine doğru çekiyor. Başımı çevirmeye çalıştığımda eliyle çenemi kavırıyor ve ağzını ağzıma bastırıyor. "Gerçekten üzgünüm Queenie," diye mırıldanıyor dizlerimi jöle gibi yapacak şekilde. "Bir yolunu bulacağım, söz veriyorum."

Nefes almaya cesaret edemiyorum; sevimli bir şey çıkacak diye çok korkuyorum. Bunun yerine, yanlarımdaki kumaşı yumrukluyorum ve onun eşikten geçişini izliyorum.

"Bekle," diye ağzımdan kaçırdım.

Merdivenlerin başında dönüyor, umut dolu gözleri benimkilerle çarpışıyor.

"Siyah."

Daralıyorlar. "Ne?"

"Birkin'imi bu renk istiyorum." Duraksadım. "İlki."

Sonra kırık kapımı çarparak kapattım.

CHAPTER

Twenty-Three

Rafe

"G ROVEL."

Poker fişimi döndürmeyi bıraktım ve kaşlarımı çattım. "Ne?" Rory kahvaltı masasının karşısından bana bakıyor, sanki az önce keşfedildi I sadece var bir Beyin Hücre,ve her gün nasıl hayatta kaldığımı merak ediyor. "Ayaklarına kapanmanı istiyor, Rafe." Dudağı alaycı bir şekilde kıvrılıyor. "Ve haklı olarak.

Goose, gezegenin yüzeyinden kaybolmasına şaşmamalı, seni tam bir ucube."

Çenemin üzerinde bir parmak eklemi kesiyorum ve mermer tezgâha bakıyorum. Acaba kafamı ona vursam, aklım başıma gelir mi? Rory'nin tepkisinin en kötü yanı, ona hikâyenin sadece süper sterilize edilmiş versiyonunu anlatmış olmam. Öpücük bahsini, çeki ve kolyeyi kaybettim. Yardım hattı olayını, çıkarları olan vahşi düşman seksini ve tabii ki

Penny'yi sađanak yađmurda yataın pruvasına sűrűkledi. O da bűyle mi tepki veriyor?

Evet, ben birinci sınıf bir pisliğim.

Penny'nin bana getirdiđi kűtű řans gűzűmű o kadar kűr etmiřti ki, onu nasıl incittiđimi dűřűnmedim bile. Bir milyon dolarlık çekin darbeyi hafifletmeye yeteceđini dűřűnműřtűm ama bu sabah çeki hâla buruřuk bir řekilde řifonyerinin űzerinde gűrmek gűğsűme saplanan bir bıçak gibiydi. Benden o kadar nefret ediyordu ki, bozdurmadı bile.

aydanlık cızırdıyor ve Rory sıçrayarak dolaptan ű fincan alıyor. Onu izlerken, nadir gűrűlen bir panik dalgası sinirlerimi zıplatıyor. "Peki, ben ne yapacađım?"

"Ųzűr dile, bařlangıç olarak." "Bunu denedim, iře yaramadı."

Yanımda Angelo yumurtalarına gűlerek bakıyor. Ona ters ters bakıyorum. "Nasıl yalvardın?"

Tembelce bana bakıyor. "Yetmiř yařındaki niřanlısını kafasına sıktıđım bir kurřunla űldűrdűm. Ne için yalvarmam gerekiyordu?"

Rory onaylar gibi mırıldanıyor. Gűzlerimi deviriyorum, içimi bir acı ve kıskançlık kokteyli dolduruyor. Kardeřim ve karısı evlilik saadetinin mide bulandırıcı bir resmiydi. Sabahın erken saatlerindeki uçuřtan sonra hâla birbirlerine uyan tulumlarını giyiyorlar. Angelo kahvaltı hazırladı; Rory de çay yapıyor. Tanrım, eskiden koridorda yűrűyen erkeklere acırdım, řimdi ise en tepede durma dűřűncesi beni ele geçirmiř durumda.

Penny'yi bekliyor. Eminim beyazlar içinde seksi görünüyordur. Her şeyin içinde seksi görünüyor.

Ama önce yalvar. Tamam.

"İlk sorunun, kolyenin annene ait olduğunu öğrendiğin için onun için geri gelmiş gibi görünmen." Rory bir fincana bir yığın şeker atıyor ve düşünceli bir şekilde karıştırıyor. "Muhtemelen öyle olmasaydı kapısını hiç kırmayacağını düşünüyordur." Bana bakıyor. "Bu arada çok Gabe'vari davranıyorsun."

Angelo yine gülüyor. Bugün sinir bozucu derecede iyi bir ruh hali içinde. "Dalga mı geçiyorsun? Gözleri olan herkes Rafe'in her zaman sürünerek geri döneceğini görebilirdi. O kadar emindim ki, ne kadar süreceğine dair üç farklı bahse girdim."

Kaşlarımı çattım. "Bahse girmiyorsun."

"Ve eşofman giyip karımla çöp TV izleyemezsin. Bir istisna yaptım."

İnleyerek elimi yüzümde gezdiriyorum. Gömleğimin manşeti Penny'nin parfümü gibi kokuyor ve bu bende gözbebeklerimi oyma isteği uyandırıyor. Gerçek şu ki, Gabe'in bana Penny'nin uğurlu kolyesinin annemize ait olduğunu söylemesi bir bahaneydi, sebep değil. Elbette, kaderin en mükemmel cilvesi, onun başıma gelen en şanssız şey olmasını umursamamamı sağlayan bir şey, ama herhangi bir bahanenin yeterli olacağı bir noktadaydım. Şehri gerçekten terk etmediğini öğrendiğimde, dairesinde bir ataç bıraktığı için kapısını tekmeleyebilirdim.

Rory önüme dumanı tüten bir fincan koyuyor. "İşte çayın Rafey," diyor tatlı tatlı. Çok tatlı. Ben dumanı tüten sıvıya bakarken, Angelo onu ulaşamayacağım bir yere itiyor. "İçme onu," diye mırıldanıyor, bir dilim kızarmış ekmeği çiğnerken. "Bugün sana zinde ihtiyacım var."

"Gesù Cristo." Angelo ve kendisi için çay hazırlayan Rory'nin arkasından bakıyorum. Belli ki farklı bir kaşık kullanıyordu. "Senin kız tam bir psikopat," diyorum hızlı bir İtalyanca ile.

"Seninki de öyle," diye homurdanıyor. "Gabe'in adamlarının yatınızın durumu hakkında konuştuklarını duydum."

Yüzümü buruşturuyorum. Penny'yi yatağında bıraktığımdan beri oraya hiç gitmedim. Yaşanabilir olduğunu bildiğim için değil, bir zamanlar onun doldurduğu odalarda bulunma düşüncesi beni şiddet dolu hissettirdiği için.

"Siktir et, benimle birlikte olması için onu zorlayacağım. Herkes böyle yapıyor-"

Angelo'nun yumruğu uzandı ve benimkinin üzerine kenetlendi. Poker fişimi yeniden, bu kez dakikada bir milyon devirle çevirdiğimi fark etmemiştim bile. "Bütün o hesap tabloları ve sözleşmeler ve sen hâlâ aptalsın. Çok kolay. Tek istediği, ona kendini gösterdiğin gibi kocaman bir sik olmadığını kanıtlaman." Elimi bıraktı ve pastırmasını bıçakladı. "Bunu düzelteceksin, çünkü senin yaptığın şey bu: bir şeyleri düzeltmek. Ona serenat yaparken taşaklarını yanan kömürlerin üzerinde sürüklemen gerekse bile bunu yapacaksın." Duraklıyor, dudaklarında bir gülümseme beliriyor. "Önümüzdeki on yıl boyunca senin canına

okuyacağım ama sen bunu yapacaksın."

Çenem çalışıyor. Ne yazık ki haklı olduğunu biliyorum. Sessizliğimi anlaşıma olarak kabul ediyor. "Güzel. Mızımızlanmayı bitirdin mi? Çünkü daha acil konular hakkında konuşmamız gerekiyor."

Hâlâ kızıl saçlar ve çarpan kapılar dikkatimi dağıtıyor. "Ne gibi?"

"Gabe gibi. Yine firar etti." Bana bakıyor. "Gidip bıçaklanman gerekiyordu, değil mi?"

Bakışlarım onunkilerde sertleşiyor. Ona Gabe'i dün kilisede gördüğümü söylemedim, onun durumunu anlatmadım bile. "Onun nasıl biri olduğunu biliyorsun, geri dönecektir."

"Evet, ama nereye gitti ve ne kadar süre için? O artık sadece kardeşimiz değil; bizim danışmanımız. Yapması gereken bir işi var. Dante'nin icabına bakıldı diye canı ne zaman isterse tatile çıkabileceği anlamına gelmez." Omzunun üzerinden koridora bakıyor ve sesini alçaltıyor. "Ayrıca, onun adamlarıyla uğraşmayı sevmiyorum. Sineklerin Tanrısı'nı okudun, değil mi?"

"Gabe'i merak etme," diye araya giriyor Rory, Angelo'nun önüne bir fincan koyuyor ve kahvaltı barındaki yerine oturuyor. "O iyi."

Kardeşimin tabağındaki bir dilim kızarmış ekmeği, o uzanamadan kapıyorum. "Öyle mi? Sen nereden biliyorsun Medyum Sally?"

"Dün gece onunla konuştum."

İkimiz de ona bakıyoruz. Angelo boğazını temizliyor. "Sen ne?"

Kupasını dudaklarına götürürken gözleri bir buhar perdesinin ardında kayboluyor. "Tanrım, siz ikiniz ne kadar erkeksiniz. Onun için endişeleniyorsanız, arayın gitsin."

Sessizliğe inançsızlık karışıyor. Rory tembelce bir yudum alıyor, gözleri benimle kardeşim arasında gidip geliyor.

"Gabe'in nerede olduğunu biliyor musun?" Angelo ona sakince sorar.

"Evet, ama ben muhbir değilim." Telefonu tezgâhta titriyor ve gözleri parlıyor. "Aman Tanrım, arayan Matt, yani Penny olabilir!"

Onun adını duyunca kalbim küt küt atıyor. Daha dik oturuyorum, aniden Gabe'in nerede olduğu umurumda bile olmuyor. "Cevap ver."

Rory bana delirmişim gibi bakıyor. "Senin önünde mi? Sanki!"

Odadan fırlayıp merdivenleri çıkıyor, telefonu kulağında.

Angelo çatalının tabağına çarpmasına izin verdi. "Garajda Gabe'le bu kadar çok takılmasına izin vermemem gerektiğini biliyordum. Kötü örnek oluyor."

Yarısı yenmiş tostunu ona fırlatıyorum. "Karın az önce beni zehirlemeye çalıştı; sanırım kendi başının çaresine bakabilir." Ayağa kalkarak kol düğmelerimi sıkıyor ve kapıya doğru ilerliyorum. "Ben çıkıyorum. Yapacak işlerim var."

"Ne gibi?"

"Sürünmenin ne demek olduğunu Google'da aramak gibi."

Ben kapıdan geçerken Angelo adımı sesleniyor. Dönüyorum ve onun yarım sırtışıyla karşılaşıyorum.

"Yardım hattını arıyordu, değil mi?" enem gergin, başımı salladım.

"Ve sen de onun telefonlarını dinliyordun, değil mi?"

Tekrar başımı sallıyorum ve kardeşim en yüksek sesli kahkahayı patlatıyor. "Lanet olsun, bunun nasıl sonuçlanacağını görmek için sabırsızlanıyorum. Rory'nin yardım hattını aradığını öğrendiğimde dinlemedim. Sen de aynısını yapsaydın, şu anda sikini ıslatıyor olurdun."

Ona ters ters baktım. "Rory'nin telefonlarını dinlemedin mi?" "Hayır. Senin gibi meraklı değilim."

"Merak etme; çok şey kaırmıyorsun kardeşim. İtirafları bok gibiydi."

Ayağa fırlayıp bana saldırmadan önce girişe doğru yürüyüp omzumun üzerinden onu savuşturuyorum.

CHAPTER

Twenty-Four

Penny

TYEMEKHANE SARI IŞIKLI, duvarları arasında uğuldayan sıkıştırılmış sohbet beni uyuşukluğa sürüklüyor. Bu Dışarısı kasvetli, mükemmel bir uyku havası. Buğulanmış pencerenin diğer tarafındaki gökyüzünü zar zor görebiliyorum ama yanağımı ıslak cama bastırdığımda Main Street'te ıslık çalan rüzgârı duyabiliyorum.

Göz kapaklarım titreyerek kapandı. Dostum, çok yorgunum. Artık gece boyunca uyumanın nasıl bir his olduğunu bildiğime göre, eskiden nasıl uyanık kaldığımı bilmiyorum.

Kapının üstündeki zil çalıyor ve ardından bir telaş başlıyor. Daha gözlerimi açmadan gülümsüyorum, çünkü Rory, Wren ve Tayce'de fark ettiğim bir şey var. Ne zaman bir odaya girseler, kaotik bir enerji onları içeri çekiyor. İyi, bulaşıcı türden.

"Aman Tanrım, Penny! İyi misin?"

Bebek pembesi ve sarı saçlarıyla Wren'in kabinlerin arasında tıklar tıklar yürüdüğünü görmek için boynumu eğiyorum. Yanıma kayıyor ve kollarını boynuma doluyor. Sakız kokusu boğazımı sıkıyor. "Ben iyiyim, Wren. Sen nasılsın?"

Parıltılı eldivenini çekip çıkarıyor ve bana vuruyor. "Endişeden hasta oldum, ben de öyleydim." Gözleri bir şey arıyormuş gibi yüzümde geziniyor. "Neden beni aramadın?"

"Çünkü ne zaman biri seni bir sorun için arasa, tavsiyen ABBA'nın en iyi şarkılarını tekrar tekrar dinlemek oluyor." Döndüğümde Tayce'in karşımdaki koltuğa kıvrıldığını görüyorum. Yanıma yaklaşıyor ve yanağıma bir öpücük konduruyor. Her zaman çok havalı görünüyor ve erkek arkadaşı blazer ceketini ve siyah saçlarını geriye iten büyük boy güneş gözlükleriyle bugün de bir istisna değil.

"Wren'i neden aramadığını anlıyorum ama beni neden aramadın?" diyor milkshake'imi ona doğru sürükleyerek. "Seni Cove'da çılgın bir geceye götürebilirdim. Masaların üzerinde dans ederdik, çok fazla içki içerdik. Bırak Rafe'nin adını, kendi adını bile hatırlamayacak kadar sarhoş ederdim seni."

Ben gülüyorum ama Wren bunu o kadar da komik bulmuyor. "Ah, ne güzel. Ve gecenin sonunda, sen çöp tenekesinde hastayken sana parmak arası terlik uzatan ve saçlarını arkada tutan ben olurdum."

"O halde Cove'da sarhoş insanlara bakmak için gönüllü olmamalıyım," diye düşünüyor Tayce, shake'imden hüpürdeterek.

Wren, "Gönüllülerin iyiliği dünyanın dönmesini sağlıyor, tatlım," diye homurdanıyor. Gözlerini kasaya dikeyor. "Rory ne yapıyor?"

Bakışlarını takip ediyorum ve Rory'nin masanın arkasındaki kıza aşırı doldurulmuş bir zarf uzattığını görüyorum, yüzünde özür dileyen bir gülümseme var.

"Rafe birkaç gün önce burada kendini kaybetti ve birkaç şeyi kırıp döktü. Sanırım Rory, Visconti'ler adına hasar kontrolü yapıyor."

Dikkatimi tekrar Tayce'ye veriyorum. "Ne?"

Gülüyor. "Aşk insanı delirtiyor, değil mi?"

Rafe'in buraya gelip eşyaları kırıp döktüğünü düşününce yanaklarım yanıyor. Çok centilmenlik dışı, çok görgüsüzce. İçimi hastalıklı bir heyecan kaplıyor ama ürpertiği soğukkanlılıkla geçiştiriyorum. Siparişini yanlış aldılar diye çekip gidecek türden bir adam değil.

Belki de beni terk etmeyi ilk düşündüğüm kadar kolay bulmadı.

Rory çantasını ilikleyerek yanıma geldi. Masanın başında durup bana surat asıyor. Gözlerinde dönen acıma duygusundan, aynı soruyu üçüncü kez sormak üzere olduğumu anlıyorum.

"Oh, Penny. Neden beni aramadın?"

Bu sefer suçluluk duygusu göğsümü şişiriyor. Üzerimdeki baskıyı biraz olsun hafifletmek umuduyla yavaşça nefes alıyorum. Teknik olarak, ben aradım

Onun kastettiğinden sadece iki hafta sonra. Bu sabah tüm öfkem dağınık yatak odamın zeminine döküldükten ve Rafe'i kovduktan sonra kendimi korkusuz hissettim. Sanki her şeyle yüzleşebilirmişim gibi, hatta telefonu elime alıp kızları aramakla bile.

Fikrimi değiştirmeden önce Matt'in evine gittim ve cep telefonunu kullandım. Rory ilk çalmada açtı. Soru sormadı, sadece bir yer ve zaman söylememi, kendisinin, Wren'in ve Tayce'in orada olacağını söyledi.

Dişlerimle alt dudağımın üzerini görüp onlara gerçeği söylüyorum. "Çünkü sen Rafe'in baldızısın," diyorum Rory'ye, Wren'e dönmeden önce. "Ve ne zaman biri Raphael Visconti'nin adını ansa göğsünü tutup ona beyefendi diyorsun." Milkshake'ini bitirmek üzere olan Tayce'e bakıyorum. "Ve sahip olduğu tüm o dövmelerle onu benden daha fazla çıplak görmüşsündür."

"Ne demek istiyorsun?" Tayce soruyor.

"Demek istediğim, onu daha iyi tanıdığınız için hepinizin Rafe takımında yer alacağınızı düşünmüştüm. Ve ayrıca..." Yutkunuyorum. "Sanırım olanlardan dolayı utandım."

Sessizlik masayı süpürüyor. Tüm kırılğanlığımı bu şekilde sergilediğim için kendimi aptal gibi hissediyorum. Boğazımı temizliyorum, garip bir şaka yapmaya hazırlanıyorum ama Wren elimi tutuyor.

"Bundan sonra burnumu kıvrıp ona pislik diyeceğim. Ya da sik kafalı, ya da hıyar. Sen nasıl istersen."

Tayce, "Bir dahaki sefere dükkânıma geldiğinde bunu üzerine dövme yapacağım," diye söze giriyor.

Rory onun yanındaki kabine kaydı. "Bu sabah bana seni yatta nasıl bıraktığını anlattı, ben de çayına müshil attım. İçmedi ama yarın tekrar deneyeceğim. O benim kayınbiraderim olabilir ve evet, elbette onu seviyorum ama sen bizim arkadaşımızsın."

"Arkadaşlar üzgün olduklarında arkadaşlarını ararlar," diyor Wren, elimi sıkarak. "Bizimle konuşursun, bize ağlarsın."

Tayce göz kırparak, "İntikam planını bizimle yap," diyor.

Sıkıca başımı sallıyorum. Yapabildiğim tek şey bu, çünkü konuşursam hıçkırığa benzeyen korkunç bir ses çıkacağını biliyorum. Şimdiden boğazımda düğümlendiğini hissedebiliyorum.

Tayce'nin yüzü farkına vararak yumuşar. "Oh, hayır. Wren bize ağlayabileceğinizi söylerken şimdi ağlayabileceğinizi kastetmemiştir."

Ama artık çok geç. Bir damla gözyaşı yüzümden aşağı akıyor ve sıcak yanağımda cızırdıyor. Peçeteye doğru hamle yapıyorum ve cızırtılı bir mendilin arkasına saklanıyorum. "Ah, beni görmezden gel. Sadece yorgunum; hepsi bu."

Tanrım, bu çok utanç verici.

İki haftadır ilk kez incindiğim için değil de başka bir sebepten dolayı ağlıyorum. Hayır, ağlıyorum çünkü aniden bunaldım. Hayatım boyunca güvenilebileceğim tek bir arkadaşım oldu ve o da cevap veremeyen bir telefon hattı sesiydi. Beni önemseyen kızlarla çevrili olmaya alışık değilim.

Wren dayanışma içinde inliyor çünkü anlaşılan birinin ağladığını görmek onu da sinirlendiriyor. Rory zıplayarak

onun yanından geçip bana sarılırken, Tayce de

ekstra çikolatalı bir Şeyler getirme syle.

Rory'nin kapüşonunun omzuna doğru burnumu çekerken,
beni daha da çok ağlatan bir Şey aklıma geliyor.

Bu kızlar kotlarını benimle anında paylaşırlardı.

CHAPTER

Twenty-Five

Penny

KARARMİŞ GÖKYÜZÜ, tıpkı birkaç saat önce benim
Tokantada yaptığım gibi, sonunda kırılıyor. Yağmur gökten
özgürce yağıyor ve oturma odamın penceresine çarpıyor.
Yukarı bakıyorum at ve ani Sağanak
yağmur, sonra dön geri için ve
Televizyon.

The Notebook'u Friends'in tekrarıyla değiştirdim.
Konserve kahkahalar çıplak duvarlarımda yankılanıyor ama
Joey'nin kafasına hindi geçirerek dolaşmasını hiç komik
bulmamıştım. Zaten pek izlediğim de söylenemez; Matt
hokey antrenmanını bitirene kadar vakit geçiriyorum.
Kısmen evindeki bütün pizza artıklarını yiyebilmek için,
kısmen de Rafe yüzüne silah doğrulttuğunda küçük bir
sürtük gibi ciyakladığı için onu parçalamak için can
atıyorum.

Rafe.

Bugün onu her düşündüğümde göğsümde bir sancı oldu. Sanırım belirsizlik böyle hissettiriyor. Bu sabah onu dairemde bağırarak kovduğumda topu onun sahasına attım. Artık topla ne yapacağı ona kalmış, tabii bir şey yapacaksa.

Parmaklarımı dalgınca kolyemin üzerinde gezdiriyorum. Bunu bana veren kadının onun annesi olduğuna inanamıyorum. Şimdi, o karanlık sokaktaki anım gül pembesine boyanmış durumda. O isimsiz bir koruyucu melek değil, Maria Visconti: gülünç bir şekilde aşık olduğum adamı doğuran kadın.

Ama yine de yeterli değil.

Elbette kalbim yıldızların aynı hizaya gelmesiyle dans etmek istiyor ama aklım ihanetten dolayı acı çekiyor. Bir adamın bana kazık atması çok tanıdık bir şarkı ve ben bu şarkıyı o kadar kolay bırakamıyorum.

Sadece birkaç saat olduğunu biliyorum ama Rafe'den henüz bir ses duymadım. İletişim kurmaya en yakın olduğum an eve geldiğimde yeni bir ön kapım olduğunu görmek oldu. Keşke kanepemi de değiştirseydi; şu anda yerdeki bir minderin üzerinde oturuyorum çünkü Craigslist'ten aldığım koltuk arkamda paramparça yatıyor.

Öğleden sonra geceye karışıyor, zaman durmak bilmeyen yağmur ve bitmek bilmeyen sağlık sigortası reklamları eşliğinde akıp gidiyor. Kığım uyuşmaya başlıyor ve kaskatı kesilmiş uzuvlarımı esnetmek için ayağa kalktığımda ön kapı sert bir şekilde çalınıyor.

Zamanı gelmişti. Koridorda ilerliyorum, midem soğuk pizza düşüncesiyle homurdanıyor. Ama kapıyı açtığımda kalbim birkaç santim sıçırıyor, sonra biraz daha hızlı atıyor.

Matt değil, Rafe.

Şık takım elbisesi ve zarif silüetiyle hoş geldin paspasıma eğlenerek bakıyor.

"Komik bir kelime oyunu bile değil."

Sadece ona bakabiliyorum. "Burada ne yapıyorsun?"

Bakışları eşofmanlarıma tırmanıyor ve beni hapsediyor.

"Sürünüyorum." Gözlerimi kırıştırıyorum. "Sürünüyor musun?"

"Mm." Arkasından bir buket çıkarır. "Groveler çiçeklerle başlar." Elindeki güllere kaşlarımı çatıyorum. Kan kırmızısı ve kafa karıştırıcıydılar. Rafe inançsızlığımdan yararlanarak beni yana kaydırıyor ve daireme giriyor. "Google'a göre öyle," diye devam ediyor mutfağımda kaybolmadan önce. "Ama Google aynı zamanda otuz sekiz yaşında olduğumu ve Cookie adında bir Rottweiler'ım olduğunu düşünüyor, yani gerçekten kim bilir?"

Onu takip ediyorum ve mutfak kapısında beceriksizce duruyorum. Gülleri yere bırakıyor ve sanki buranın sahibiymiş gibi dolapları ve çekmeceleri açıyor. "Vazonuz var mı?"

"Ne?"

Bana bakıyor, eğleniyor. "Çiçekler için." "Hayır mı?"

"Figürler. A sürahi?" O anketler benim
kirli beyaz sayaçları, hoşnutsuzluk içinde
gözlerini kısarak. "Bong mu?"

Pasif-agresif bir şekilde evimi hedef alması aklımı başıma getirdi. "Kullanabileceğin bir çöp kutum var. İstersen kendini de içine atabilirsin."

Sırtarak Nutribullet'imi standından çıkarıyor ve lavaboya götürüyor. Musluğun soğumasını beklerken tezgâhı avuçluyor, sonra smoothie bardağını altına koyuyor. "Git giyin."

"Giyindim."

Bana bir bakış attı. "Akşam yemeği için değil, değilsin." "Yemek yedim," diye yalan söylüyorum.

Pencerenin yansımasında çenesinin gerildiğini görüyorum. "Eminim bir tane daha sığdırırsın."

"Bana şişman mı diyorsun?"

Neredeyse musluğu yumruklayarak kapatacaktı. "Bebeğim, sana her gece iki öğün yemek yiyen bir kız diyorum. Bu bir gerçek. Kendi gözlerimle gördüm." Dönüyor, lavaboya yaslanıyor ve beni inceliyor. "Bunu benim için kolaylaştırmayacaksın, değil mi?"

Boğazım kuruyor ve başımı yavaşça sallıyorum. "Kolay olanı hak etmiyorsun."

Birbirimize bakıyoruz, yağmurun camı dövmesi mutfağımı dolduran tek ses. Sonra gergin bir nefes verirken göğsü çöküyor. "Buraya gel."

Hareket etmiyorum. Öncelikle, neden hareket edeyim ki? Onun da bacakları var. İkincisi, "buraya gel" demek, "oraya" gitmem gerektiği anlamına gelir ve "orası" kötü kararların verildiği yerdir.

Bana tam olarak nerede dokunacağını bilen sıcak elleri gibi dış etkenler, tüm mantığın beynimden dışarı akmasına neden oluyor.

Burada daha güvendedeyim.

Külotumu burada tutma şansım daha yüksek.

Keskin bir tıslamayla kendini tezgâhtan itiyor ve bana doğru yaklaşıyor. İki adım geri çekiliyorum ama uzandığı yerden kaçmak için yeterince hızlı değilim. Beni kendi yörüngesine çekip tezgâha doğru taşıyor ve kıcıımı tekrar yüzeye kaydırıyor. Aşağı atlamak için çabalıyorum ama bacaklarımın arasına girip beni hapsediyor.

Ellerinin kalçalarımı kavradığı yere bakıyor. "Bunu telafi etmeye çalışıyorum. Sana ne kadar değer verdiğimi göstermeye çalışıyorum." Gözlerini benimkilere dikeyor, yumuşak ve ona yakışmayan bir şeyle dolu. Çaresizlik. "Sana yalvarıyorum Queenie. Ama bana izin vermelisin."

Kalp atışlarım yavaşlıyor, sanki şuruba batırılmış gibi. Midemdeki kelebekler uçuşuyor ama sanki kış uykusundan çok erken çıkmışlar gibi geliyor. Hâlâ sözüne inanamayacak kadar kırgın ve incinmiş durumdayım, sanırım bu yüzden sonraki kelimelerim ağızımdan kaçıyor.

"Lütfen deyin."

Bakışları kararıyor. "Lütfen ne?"

"Beni yemeğe davet et, ama lütfen de."

Burun delikleri şişiyor ve tavana bakışından, bu aşağılanmaya değip değmeyeceğimi merak ettiğini anlıyorum. Ama sonra bakışları tekrar benimkine dönüyor, çenesi geriliyor. "Penny, bana

"Seni yemeğe çıkarma onurunu bana bahşeder misin?"
Dişlerini gıcırdatıyor. "Lütfen mi?"

Gözlerini oymak isteyip istemediğime karar veremesem de, omurgamdan aşağı zevk akıyor. Sanırım bu kelimenin Rafe'in dudaklarından dökülmesi hoşuma gidiyor. "Hmm," diye düşünüyorum, avuçlarıma yaslanıp seçeneklerimi tartıyormuş gibi yapıyorum. "Ödeyecek misin?"

Gülüyor. "Ne biçim soru bu?" "Tatlı olacak mı?"

"Tabii ki."

"İki tane alabilir miyim?"

"İstediğin her şeyi alabilirsin."

Dişlerimi alt dudağımın üzerinde gezdiriyorum.
"Bilmiyorum. Başka seçeneklerim de var-"

"Diğer tek seçeneğin dizlerimin üzerine çöküp şaplak yemek," diye çıkışıyor ve elini kalçamdan çekip kemerinin tokasına uzanıyor. "Ondan da iki tane alabilirsin."

"Pekâlâ, pekâlâ," diye ciyaklayarak onun elinden kurtuluyorum. "Sanırım akşam yemeği için zamanım var. Yine de kıyafetlerimi değiştirmeyeceğim."

Gri eşofmanımın, kapüşonlu tişörtümün ve dağınık topuzumun üzerinden inançsız bir bakışla geçiyor. "Güzel bir restoran."

"Güzel görünmediğimi mi söylüyorsun?"

Duraksıyor, sonra bana plastik bir gülümseme fırlatıyor. "Patates çuvalının içinde çok güzel görünürdün," diyor samimiyetsizce. Beni tezgâhtan kaldırıp ayağa kaldırıyor. "Gel bakalım."

Beş dakika geçmeden Rafe'in şemsiyesinin altında yolun karşısına geçiyoruz, adamları gölgelerimizi takip ediyor. Heyecan derimin altında uğulduyor ve dilimde pervasız bir tat var. Belki sadistim ama Rafe'in ayaklarına kapanma fikrine bayılıyorum. En büyük oyun gibi geliyor ve kurallarını ben koyuyorum. Kazanıp kazanmayacağını bilmiyorum ama bunu öğrenmek için onu çok zorlayacağımdan eminim.

Yolcu tarafındaki kapıyı benim için açık tutuyor. Arkasındaki sedan konvoyuna binen adamlarına bakıyorum. Her zamankinden daha kalabalıklar ve tanıdığım tek bir yüz bile yok. Sonra Rafe'in Griffin'in onu öldürmeye çalıştığına dair bir şeyler söylediğini hatırlıyorum ve ürperiyorum.

Bu uşaklardaki ani değişimi açıklar.

Koltuğa oturduğum anda heyecanım azalıyor. Rafe'in parfümüyle sarmalanmış sıcak deri kokusu. Arkalığın kalçalarımı mükemmel bir şekilde sarması. Terliklerim hâlâ ayak bölmesinde duruyor. Bu dört araç duvarı arasında yaşayan aşinalık içime bir yumruk gibi iniyor.

Rafe sürücü koltuğuna geçtiğinde ruh halimdeki değişikliği hissetmiş olmalı, çünkü geriliyor. Kapımı kilitlerken bir tıkırtı duyuldu. "Fikrini değiştirmiyorsun. "Lütfen dedim zaten."

Profiline bakıyorum, duygularım boğazımda düğümleniyor. "Neden rahatsız ediyorsun?"

Yola çıkarken bakışları tembel, ön cama dikilmiş. "Çünkü seni seviyorum," diyor basitçe.

Karnıma bir darbe daha, ama bu seferki daha çok bir bıçak gibi. Çünkü seni seviyorum. Çok kayıtsızca, çok umursamazca söylenmiş olsalar da, sözleri arabanın etrafında sekiyor ve beni sağır ediyor. Aniden nefes almakta zorlanmama rağmen başımı sallamayı başarıyorum.

Ondan tutkuyla nefret etmeme rağmen onu nasıl ve neden sevdiğimi anlıyorum. Ama bunun nedeni kendimi ondan koparmamış olmam. O bizi bir milyon dolarlık bir çek ve bir itirafla ayırmayı seçti.

Ve ihanetine rağmen, gerekçesini anlayabiliyorum. "Ama ben şanssızım," diye mırıldanıyorum, onun kanını düşünerek

Karın kaslarından süzülüp duş giderinden aşağı akıyordu. Hâlâ ona ne olduğunu bile bilmiyorum, sadece kötü talih kemerine bir çentik daha attığını biliyorum. "Hayatının geri kalanında şanssız olacaksın."

Şerit değiştiriyor, sonra kapüşonumun yakasının altında kaybolan gümüş zincire bir bakış atıyor. "Annemin öğüdünü tutmaya çalışıyorum."

"Hangisiydi?"

"Şans, şanslı olduğuna inanmaktır," diyor. "Sana söylediği buydu, değil mi?"

Bu anıyı hatırlayınca kalbim sıkışıyor ve sadece başımı sallayabiliyorum.

"Şu andan itibaren şanslı olduğuma inanıyorum." Eli kalçamın üzerinde kayıyor ve içime bir sıcaklık yayıyor. "Seni bir randevuya götürmeme izin verdiğin için şanslıyım, değil mi?"

Elini ittiğimde kıkırdıyor. Dokunmak sevişmeye, sevişmek

de yapmamam gereken aptalca şeyler söylememe yol
aıyor,

Ben de seni seviyorum.

Ana Cadde'den dönüp kiliseye giden yokuşu tırmanırken ani ve keskin bir çatırtı duyuyoruz.

Çığlık atıyorum. Rafe bir eliyle direksiyonu kırarken, diğer eliyle karnıma doğru uçuyor ve beni koltuğa hapsediyor. Ağaçların arasında durmak için yuvarlanırken gözlerimi açıyorum.

Rafe iç lambayı yakıp çenemi tutuyor ve gözleriyle beni tarıyor. "İyi misin?"

"Evet." Titrek bir nefes veriyorum, sonra başımı sallayarak ön cama bakıyorum. Sağ tarafta çakıl taşı büyüklüğünde bir krater var ve içinden örümcek ağı gibi çatlaklar çıkıyor.

Şöyle bir bakar. "Gevşek bir çakıl parçası ya da onun gibi bir şey olmalı," diye mırıldanıyor samimiyetsizce.

"Yeterince inanmıyorsun."

Başparmağını alt dudağımın üzerinde gezdiriyor ve bana mizahsız bir sırıtış atıyor.

"Bu devam eden bir çalışma, Queenie."

Rafe'in G-Wagon'unu kıcıma kadar gelen sedanlardan biriyle değiştirdikten sonra kendimizi Hollow'da buluyoruz. Bir asansör bizi deniz seviyesine yaklaştırıyor ve içinden indiğimizde, arkamı dönüp kafamı kapanan kapılarına çarpma isteği duyuyorum.

Lanet olsun. Bu restoran çok süslü. Tabağın her iki yanında çok fazla çatal olan ve üstünde yeterince yemek olmayan türden. Eşofman altı ve milkshake lekeli kapüşon giymeyeceğiniz türden.

Keşke bu kadar inatçı olmasaydım.

Rafe sırtımı avuçlayıp beni ana salona doğru itiyor, orada bir garson bizi karşılamak için koşturuyor. "Bay Visconti, Bayan Visconti," diyor bize kibarca başını sallayarak. Başka hoş sözler de söylüyor ama bunlar kulaklarımın dibinde yüzüyor, titrek ve tutarsız. Bayan Visconti mi?

Rafe'in eli tekrar sırtımı bulup beni bir masaya yönlendirirken, profiline ters ters bakıyorum. "Neden evli olduğumuzu düşünüyor?"

Gamzesi derinleşiyor. "Çünkü ona öyle olduğumuzu söyledim." "Ne? Neden?"

Altıma bir sandalye kaydırana kadar cevap vermiyor. Sonra dudaklarını kulağımın arkasındaki yumuşak kısma indiriyor ve cevabını kulağıma fısıldıyor. "Çünkü en sevdiğimiz oyunu oynamak istedim." Boynuma bir öpücük konduruyor. Çok nazik ama içimi deprem gibi sarsıyor. "İnanmak."

Şaşkın bir halde, masanın etrafında dönüp karşıma otururken gözlerim onu takip ediyor. Elllerinde gülümsemeleri, peçeteleri ve deri ciltli menüleriyle bir sürü garson var ama böyle bir zamanda günlük spesiyaller gibi önemsiz şeylere nasıl odaklanabilirim?

Yalnız kaldığımızda, Rafe'in bakışları benimkileri ısıtıyor. Güvenlik amacıyla ondan uzaklaşıyorum ve etrafı gözden geçiriyorum.

uzay.

Mağara ürkütücü derecede güzel. İnsan eli değmemiş küçük, oval bir oda. Sadece altı masa var, bizimki hariç hepsi boş ve hepsi kayadan kesilmiş. Bar da öyle - arkadan aydınlatmalı bir kutuda özel üretim Smuggler's Club şişelerini sergilemek için yeterli alana sahip, uzak duvardan çıkıntı yapan sarp bir çıkıntıdan başka bir şey değil.

Bakışlarım tavana doğru kayıyor. Damlıyor gibi görünüyor. Buz saçağı şeklindeki her bir kaya ince peri ışıklarıyla sarılmış, mağarayı romantik bir ışıltıya boğuyor.

"Dikitler," diyor Rafe, beni izlerken. "Mağara tavanından damlayan suyun minerallerinin çökmesiyle oluşuyor."

"Sarkıtlar."

"Pardon?"

"Dikitler yerden yükselir, sarkıtlar tavandan sarkar." Terli avuçlarımı spor ayakkabılarıma sürterek ekliyorum, "Bana Aptallar için Petroloji almışsın."

Gülüşü çok güzel ve bir anahtar gibi göğsüme saplanıyor, onu böyle güldürdüğüm diğer zamanların anılarının kilidini açıyor. Çenemi sertleştiriyorum ve onları uzaklaştırıyorum.

"Elbette." Etrafında umursamaz bir el sallıyor. "Peki, beğendin mi?"

"Diğer randevuların hoşuna gitti mi?"

Kızgınlık yüzünde bir gölge gibi dolaşiyor. "Buraya getirdiğim ilk kadın sensin." Dikkati dudaklarıma kayıyor ve kendi dudaklarını yalıyor. "Sonuncusu da sen olacaksın."

Nefesimi sabit tutmaya çalışıyorum. Cazibesine kapılmamaya çalışıyorum. İlk tanıştığımızda bunu bu kadar kolay anlamam delilik ama şimdi görüşümü bulandırıyor ve beni yolumdan saptırmakla tehdit ediyor.

Bakışlarının ağırlığını görmezden gelerek parmağımı peçetenin işlemeli kenarlarında gezdiriyorum. "Demek mükemmel beyefendiyi oynamaya geri döndün."

"Bir beyefendi olmamamı mı tercih ederdin, Penny?"

Bakışlarımı onunkilere kaydırıyorum, tam o sırada masamızda bir garson beliriyor.

"Yemeğiniz için bir şarap eşleştirmesi önerebilir miyim?" diye soruyor. Rafe'in gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor. "Siktir git, Julia."

Nefesin kimden geldiğini bilmiyorum, benden mi, Julia'dan mı, yoksa ikimizden birden mi, ama o koşarak uzaklaştığında, utanç yanaklarımı ısıtıyor.

"Bu çok kabaydı."

Rafe'in sözlükteki tanımını şaşırmamaktır. Beni duymamıG gibi davranıyor, sonra kol düğmelerini sıkıyor ve aramızda titreyen mumun ıGığına doğru eğiliyor.

"Bir sır öğrenmek ister misin Queenie?"

"Hayır." Evet.

Aniden masanın etrafına uzanıyor, sonra sandalyemi kireçtaşı zeminde sürüklerken mide bulandırıcı bir kazıma sesi geliyor, böylece tam yanında oturuyorum.

Kalçalarımızın birbirine değmesine bakıyorum. Onun keskin pantolonunun yanında benim yumuşak eşofmanım. Onun kibarlığına karşı tatlıyım. Bir sonraki nefesim kekeliyor. Kahretsin, bu adamdan nasıl nefret etmek

istiyorum.

Kolunu sandalyemin arkasından geçirip dudaklarını şakağıma değdirirken tanıdık kokusu beni zayıflatıyor.

"Başından beri haklıydın."

"Ne hakkında?" Nefes veriyorum.

"Bir centilmen gibi davranmam hakkında." Parmak eklemlerinin arkası ensemdede geziniyor ve oradaki tüyleri diken diken ediyor. "Ama sadece başka kadınlara karşı, sana asla. Sana karşı hiç numara yapmadım Penny. Sen konuştuğunda dinliyorum çünkü söylediklerin hoşuma gidiyor. Seni arkadan becerdiğimde, bunun nedeni seni yüz yüze becerme ayrıcalığına da sahip olduğumu bilmemdir. Ve yatağımdan ayrıldığında, bunun sonsuza kadar süreceğı düşüncesine katlanamıyorum."

Bacaklarımızın birbirine değmesine bakmaktan başka bir şey yapamıyorum. Hareket edersem, gözbebeklerimin arkasındaki yanmanın daha fazla bir şeye dönüşmesinden korkuyorum. Parçalandım, tam ortadan ikiye ayrıldım. Bir yanıma ona biraz daha bağırarak istiyor, diğer yanıma ise çenemi eğip onu öpmemi, sadece ağzından çıkan itirafın tadına bakmamı istiyor.

İkisini de yapmıyorum. Yapamıyorum. Julia'nın yerine başka bir sunucu gelip çekingen bir şekilde bize tekrar şarap eşleştirmelerini sorana kadar sadece bacaklarımıza bakıyorum.

Eve dönüş yolunda Nappa deri ve motorun tanıdık mırıltısı beni rahatlattı. Üçüncü çölü bitirdiğimde Rafe'in ön camı tamir edilmişti ve keşke olmasaydı diyorum. Bir yabancıнын sedanında olsaydım, Rafe kullanıyor olsa bile, uyuklamaya bu kadar yakın olmamın imkânı yoktu.

Yemek, şarap ve memnuniyetle doluyum ve göz kapaklarım her geçen sokak lambasıyla daha da ağırlaşıyor. Rafe'in bana bakıp radyoyu kapattığını ve ısıtmalı koltuğumun sesini açtığını fark etmeyecek kadar kendimden geçmiş değilim.

Şeffaf biri. Yeterince sıcaksa ve yeterince sessizse, tıpkı eski günlerdeki gibi uykuya dalacağımı düşündüğünü biliyorum.

Gece umutlu bir ışıltıyla renklendi. Tüm çabalarımaya rağmen bu gece çok güldüm. Göğsümde ve kalçalarımın arasında hissetmek istemediğim şeyler hissettim. Tanrım, burada uyuyakalmak ve sabah Rafe alnımı okşarken uyanmak çok kolay olurdu ama içimde çok fazla gurur ve acı var ve onun hâlâ kanıtlaması gereken çok şey var.

Ön camdan gözlerimi kısarak nerede olduğumuzu değerlendiriyorum. Bir dakikadan kısa bir süre içinde evimin önüne yanaşmış olacağız. Ama sonra Ana Cadde sapağı soldan geçiyor ve başımı çevirip Rafe'ye bakıyorum. "Şu tarafa gidiyorsun

yanlış yol." Ne zaman Ben met ile Sessizlik,
benim karnım sıkıştı. "Hey, nereye gidiyoruz?"

Rafe'i n p a r m a k eklemleri, kayıtsız ses tonuyla
çelişecek şekilde direksiyonda sıkılaşıyor. "Eve."

"Evim şu tarafta." Beni

görmezden gelerek hızlandı.

"Rafe," diyorum elimden geldiğince sakın bir şekilde,

"Arkanı dön." "Yat hazır."

"Arabayı geri çevir!"

İtalyanca küfrederek arabayı kenara çekti. Motor durdu ve
bizi gergin bir sessizliğe sürükledi.

Başını koltuk başlığına yaslıyor. Bir elini boğazında
gezdiriyor. "Ayaklarına kapandım," diyor sessizce. "şimdi.
Gel. Eve."

Keskin profiline bakıyor, çenesindeki kasların seğirmesini
izliyorum. "Üç saat yirmi dakika boyunca süründün."

Başını çeviriyor ve yumuşak bir bakışla beni iğneliyor.
"Benden hâlâ nefret ediyor musun Queenie?"

Gerçek boğazıma düğümlenmesine rağmen başımı
sallıyorum.

Bir an düşünür, sonra umursamaz bir omuz silkme
hareketi yapar ve kontağ a uzanır. "Teknede benden nefret
et o zaman."

"Evimden senden nefret edeceğim."

"Ya da, arabada uyuyabilirsin-"

"Rafe."

Ses tonumla ilgili bir şey onun sözünü kesti. Başını sallayıp
beni sessizce eve bırakmadan önce uzun süre ön camdan
dışarı bakıyor.

Evimin önüne o kendine özgü pislik tarzıyla park ettiğinde, kızgınlığı yumuşamıştı. Beni incelemek için koltuğunda kayıyor, gözleri parlıyor. "En azından beni kahve içmeye davet et."

Gülüyorum. "Hiç şansın yok."

Gülümsüyor ve uzanıp saçımın bir tutamıyla oynuyor. "Muhtemelen sende sadece o anlık şey vardır zaten."

Ona 'o hazır şeylerden' bile içmediğimi söylemek üzereydim -evimde musluk suyu ve çoklu portakallı soda paketinden başka içecek yok- ama sonra odağı ağzıma kaydı. Araba ısınıyor ve kahve konusu birden alakasızlaşıyor.

Saçımı sıkıca kavriyor. "İyi geceler öpücüğü alacağım ve bu pazarlığa açık değil."

İç çekiyorum, yüzümü avucunun içine doğru çevirme dürtüsüne direniyorum. Onu öpmek çok kolay olurdu. Ellerin istedikleri yerde dolaşmasına izin vermek, sonra da cinsel gerilim taşıdığı anda beni arka koltuğa çekmelerine izin vermek.

"Bu sana pahalıya patlar."

Eğlenerek başını sallar. "Bahsi kaybettiğimde sana zaten bir milyon dolar ödedim. Eminim bu hayattaki tüm öpücükleri karşılayacaktır?"

Çekten bahsedince içime sıcak bir zehir yayılıyor. "İkimiz de biliyoruz ki bahsi kaybettiğin için bana ödeme yapmadın."

Kalbim güm güm atıyor, sessizlikte yankılanıyor. Boş bir yatakta uyanma anısı boğazımı düğüm düğüm ediyor. Kahretsin, nasıl

Bunu düşündüğümde midem bulanmayacak mı? Rafe bana nasıl bakacağımı bilmediğim güller alabilir ve onun parasıyla üç tatlı yememe izin verebilir ama gitmem için bana para ödediği için onu nasıl affedeceğim? Adsız Günahkârlar'ın sahibi olduğunu sadece gitme kararımı mühürleyeceği umuduyla kabul ettiği için mi?

Rafe ruh halimin değiştiğini hissederek kaşlarını çatıyor, sonra başparmağını elmacık kemiğimin üzerinde gezdirirken kaşlarını yumuşatıyor. "Peki, ne kadar?"

"Elli dolar."

Gülüyor ve cüzdanını kucağıma atıyor. "Sattım."

O eğilirken, elimi göğsüne bastırıyorum. "Yüz demek istedim!"

"Tanrım. Bir yüzlük için, biraz dil hareketi istiyorum."

Ben pazarlık edemediğim parmakları kafatasıma doğru kayıyor ve beni içine çekiyor. Dudakları benimkilere değiyor, rüzgârdaki bir fısıltı kadar yumuşak. En hafif fırça darbesi ama içimi parçalıyor, beni boşlukta ve daha fazlası için çaresiz bırakıyor.

Siktir et. O ödedi, değil mi?

Çenesini kavriyorum ve dudaklarını kendime doğru daha sert çekiyorum. Onay hırıltısı ağzımda titreşiyor ve dilimi onunkinin üzerinde kaydırarak tadına bakıyorum. Alt dudağımı emiyor, içgüdüsel bir patlamayla ağzından çıkarırken yarı kapalı, tehlikeli gözlerle bana bakıyor.

Sikeyim. Bu ses cinsel bir günah ve kanımı ısıtması sadece tekrar duymak istememe neden oluyor. Geri çekilişini takip ediyorum, onu daha şiddetli öpüyorum. Her öpücük daha sıcak ve

daha ıslaktı, dillerimizin her sürtünmesiz dokunuşu pencereleri biraz daha buharlaştırıyordu.

Tadına kendimi o kadar kaptırmışım ki, bel kemerimi çekiştirene kadar avucunun uyluğumun yan tarafında bir yol açtığını fark etmiyorum bile. Hava kalçama değdiğinde, ani bir berraklık beni kavlıyor.

Onu uzaklaştırıyorum ve sırtımı kapıya dayıyorum. Bana tekrar hamle yapıyor ama ayağımı orta konsola koyuyorum, dizim aramızda fiziksel bir bariyer oluşturuyor. "Yeter," diye soluyorum, dudaklarımdaki tadını elimin tersiyle siliyorum.

Gözleri kapüşonumdan aşağı inip göğsümün inip kalkmasını izlerken siyah ve aç. "Diğer dudaklarını öpmek için ne kadar istiyorsun?"

Son derece ciddi olmasına ve bu düşüncenin klitorisimi zonklatmasına rağmen bir kahkaha atıyorum. "Daha fazla değil. İyi geceler, Rafe. Yemek için teşekkürler."

Çenesini dizime doğru indirerek inliyor. "Bu kadar inatçı küçük bir pislik olma. En azından arabada uyu." Başımı sallıyorum, beceriksizce çantama uzanıyorum. "Peki başka ne yapacaksın?" Sanki en büyük düşmanıymış gibi oturma odamın penceresine bakıyor. "Uyumayacaksın. Bütün gece oturup hamam böcekleriyle satranç mı oynayacaksın?"

Hayır, daha zayıf iradeli olsaydım bunun nereye gidebileceği düşüncesiyle kendime dokunacağım, sonra gecenin her ayrıntısına gerçekten takılırken yirmi bölüm Friends izliyormuş gibi yapacağım.

Tabii ki bunu ona söylemedim. Dairemle ilgili hakaretine de karşılık vermiyorum. "Kulağa mükemmel bir gece gibi geliyor."

"Fikrini değiştirirsen diye bütün gece burada park halinde olacağım."

Dönüyorum ve kapımı açıyorum. Serin hava içeri girip beni ısıtırken, Rafe'in eli bileğimi kavırıyor. Son bir yalvarış bekleyerek arkamı dönüyorum ama sert bir çene hareketiyle karşılaşıyorum.

Gözleri benimkileri arıyor, ciddi ifadesinin ardında kırılğan bir şey dans ediyor.

"Bana bir şansım olduğunu söyle Queenie." Başparmağı nabzımın üzerinde geziniyor. "Bilmem gereken tek şey bu."

Kalbim ekseninden çıkıp göbeğimin üzerinde bir yerde atmaya başlıyor. Ona bakıyorum, düşünceli bakışlarını ve yüzünün her keskin düzlemini alıyorum.

Duygular beni boğmakla tehdit ediyor ama buna izin vermeyeceğim. En azından Rafe'in arabasında. Cüzdanından alacağımı alıyorum - tabii bahşış için biraz daha ekliyorum - ve bardak tutucusuna atıyorum.

Sorusuna cevap verirken ona bakıyorum.

"Sana cehenneme giden yolu seçmeni söylemiştim, Rafe," diyorum sessizce. "Uzun yolu seçmiş olman benim suçum değil."

Yolun karşısına geçip apartmanın içinde kaybolurken bakışları sırtımı kabartıyor.

CHAPTER

Twenty-Six

Rafe

RORY'NİN YELPİRİĞİ SOYUNMA ODASINI DOLDURUYOR.
"Çok sıkı değil.

Goose, ipleri bir Neandertal gibi tutuyorsun."

Makyaj aynasında onun bakışlarıyla karşılaşıyorum.
"Geçen sefer çok bol olduğunu söylemiştin. Şimdi ise çok sıkı. Belki de sorun düğümlü saçlarındır."

Etkileyici bir şekilde hızlı davranıyor, fırçasını şifonyerden alıyor ve parmak eklemlerimi kırmak için geri uzanıyor. Tıslıyorum, saç örgüsünü çekiştiriyorum.

"Başka biri olsaydın, kardeşim, o parmaklarını koparırdım."

Angelo'nun çerçevesine yaslandığı kapıya doğru dikkatsizce bir bakış atıyorum, yüz ifadesi de sesi kadar ekşi.

"Neredeyse onları karınızın kuş yuvasında kaybediyordunuz."

Rory saç örgüsünü silkeleyip buklelerini karıştırıyor. "Yarın aynı saatte mi?"

"Maalesef."

Yansımasına göz kırpıyorum, sonra saç bandını şifonyerin üzerine fırlatıyorum. Angelo'nun yüz ifadesi eğlenceye dönüşüyor. Ceketimi omuzlarıma atıp Maggie'ye veda tırmalaması yapmak için eğildiğimde beni takip ettiğini hissediyorum. Geçmeme izin vermek için koridora adım attığında, bu kendini beğenmişlik beni kızdırmaya başlıyor.

"Onun yerine şimdi söyle."

Sırtışını elinin arkasına saklamakta berbat bir iş çıkarıyor.
"Ne?"

"Ben merdivenlerin yarısına gelene kadar sakladığın ukalaca söz neyse. Şimdi söyle, sağ kancama ulaşabilecekken."

Dudaklarını büzüyor. "Bir şey söylemeyecektim." "Güzel."

Ama piç kurusu yalancının teki, çünkü sert sesi beni kovaladığında giriş holünden üç adım uzaktaydım.

"Üç hafta oldu."

Avizeden sarkan pembe parıltılı kalplere bakarak yavaşça duruyorum. Anlaşılan Rory Noel için dekorasyon yaparken o kadar eğlenmiş ki, Sevgililer Günü'ne iki hafta önceden başlamış.

"Farkındayım," diye mırıldanıyorum.

"Üç hafta yalakalık yapmak için uzun bir süre, değil mi?"

Sinirlerim geriliyor ama daha çok haksız olmadığını bildiğim için.

Üç haftalık yalvarma. Kefaret arafında sıkışıp kalmış, kurallarını sadece Penny'nin bildiği bir oyunu oynayarak geçen üç hafta. Üç hafta boyunca onu dışarı çıkarıp, her öpücük için yüz dolar artı bahşış ödemek. Arabamda uyumamak konusundaki fikrini değiştirir diye bütün gece, her gece sokağın karşısındaki oturma odasının penceresine bakarak geçirdiğim üç hafta.

İşin garibi, nefret ettiğimi söylersem yalan söylemiş olurum. Lanet olsun, en azından üç haftadır hayatımda. Ayrıca, onu neyin mutlu ettiğini bulmayı tuhaf bir şekilde takıntı haline getirdim. Mum ışığıyla aydınlatılmış bir yemek masasının üzerine kaydırđığım her güzelce paketlenmiş kutuda, nefesimi tutarak fiyonkunu çekmesini izliyorum, gözlerinin aletimi sertleştirecek şekilde parlamasını umuyorum.

"Birkin işe yaramadı o zaman?"

Arkama baktığımda Rory'nin merdivenlerin başında kocasına katıldığını görüyorum.

"Hangisi?" Ben de homurdanıyorum. Sikimi kırmaktan bir yumruk kadar uzakta olmam bir yana, basit modda yaşamamanın tek sinir bozucu yanı, gözlerini parlatan o şeyi henüz bulamamış olmam. Hayır, lanet Birkin işe yaramadı. Sonraki üçü de işe yaramadı. Ya da Cartier bilezik, ya da dairesinin önünde park cezası toplayan Benz.

"Ah, aşk için ne boklar yiyorsun, ha?"

Bakışlarım kardeşimde sertleşiyor. Kolunu Rory'nin beline dolamış, yüz ifadesinde öyle bir kendini beğenmişlik var ki

üzerine asit dökmek. Yemek masasında bir eş almasından söz edildiğinde tiksintiyle dudak büken aynı sefil amcık olduğuna inanmak zor.

"Gerçekten de yaptığınız boktan şeyler. Mesela, ne bileyim, akşam yemeğindeki tüm misafirlerine gizlice Barbie'nin oyun evi kadar pembe olduğu için karının hindisine dokunmamalarını söylemek, sonra da yarısını yiyip salmonella nöbetini atlatmak yerine hindiyi fırına geri koyup kırk beş dakika daha pişirmesini söylemek gibi." Elimi kalbimin üzerinde tutuyorum ve Angelo'nun yüz ifadesinin tehlikeli bir hal almasının tadını çıkarıyorum. "İşte gerçek aşk budur."

Rory'nin ağzı açık kalır ve kocasına döner. "Herkes hindimi yememelerini mi söyledin?" Gözleri benimkilere kaydı. "Gerçekten mi? Kimse hindimi yemedi mi?"

Ona gülümsüyorum ve kapıya doğru ilerlemeye devam ediyorum. "Sanırım Gabe haklıydı, ben bir ispiyoncuym."

Çok memnunum, kardeşimin yalvaran sözleri beni araba yoluna kadar takip ediyor. En azından bu gece sürünen tek Visconti ben olmayacağım.

Penny'nin dairesine giden yol yavaş ve acı vericiydi. Geceyi geçirmek için Hollow ya da Cove'a giden araba konvoyuna katılarak trafiğin en yoğun olduğu saate girdim. Felaket kartımla tanışmadan önce, oraya daha hızlı varmak için bir pislik gibi kaldırımdan, tek yönlü caddelerde ters yönden giderdim. Ama bugünlerde, bunu yaparsam oraya hiç varamama ihtimalim daha yüksek.

Penny'nin binasının önüne yanaşıp ışıklarımı penceresine tuttuğumda, onu görmek için can atıyorum. Perdesi seğiriyor, ama aşağı inmek için kıcını kaldırmıyor. Yeni cep telefonuna bir uyarı mesajı göndermeyi yarılamıştım ki apartmanından çıkıp küfür ederek beni durdurdu.

Vay anasını. Gerçek dışı görünüyor.

Telefonumu bardak tutucusuna bıraktım ve sokağa çıktım. Bunun sadece kapısını açmak için olduğunu söylersem yalan söylemiş olurum - gerçekten, ona iyice bakmak istiyorum.

Bir elbise giyiyor. Pembe, ışıltılı, etek ucu ve manşetleri tüylü bir elbise. Beyaz topukları o kadar yüksek ki, ondan öpücük çalmayı daha da kolaylaştıracak.

Bu görüntü, onun gülünç derecede seksi görünmesinden başka bir nedenle göğsümü dolduruyor. Onu her dışarı çıkardığımda, gideceği yer ne kadar lüks olursa olsun, eşofman dışında bir şey giymeyi reddediyor.

Belki de sonunda onunla bir yerlere varıyorumdur.

Yolun karşısına geçerken bakışları benimkilerle buluşmak için yukarı kayıyor. Kayıtsızmış gibi davranmak için elinden geleni yapıyor ama her zamanki gibi ufak bir hareket onun boktan poker suratını mahvediyor. Bu gece, kemerimin altındaki boşluğa bakarken yutkunma şekli.

Tek söylediği "Geç kaldın," oldu.

Onun için kapıyı açıyorum ve koltuğuna tırmanırken kıcını inceliyorum.

"Ve sen çok güzelsin." Avuçlarımı kapı çerçevesinin üstüne koyuyorum ve o kalçaları gözlerimle beceriyorum. O kadar uzun zamandır kulaklarıma bastırmamıştım ki halüsinasyon görmeye başladım. "Güzel elbise."

Tatlı tatlı gülümsüyor. "Teşekkürler, parasını sen ödedin." Gülerek kapısını biraz fazla sertçe çarptım.

Ben sürücü koltuğuna geçerken o tırnaklarını inceliyor. "Bu gece nereye gidiyoruz?"

"McDonalds."

Yanağımdaki bakışlarının sıcaklığıyla sırtıyıyorum. Ana caddeye çıkarken elimi çıplak kalçasının üzerinde gezdiriyorum. Tabii ki elimi hemen itti ama Tanrı zoru sever.

"Böyle şık bir kurum için biraz az giyinmişim, sizce de öyle değil mi?"

Korse büstünün içindeki göğüslerine bakıyorum. Görüntüyü retina kazımak ve şaplak bankama eklemek istiyorum.

"Her zaman çıkarabilirsin; benim için sorun olmaz."

Bir kahkaha attı. Bunun gerçek bir kahkaha olduğunu biliyorum, çünkü onun gerçek kahkahaları kalbimi pençeleyip sıkıyor.

Yola geri dönüyorum. "Le Salon Privé'de sekiz çeşit moleküler gastronomi deneyimi için rezervasyon yaptırdım. Kıyafetinizin iyi olacağına eminim Queenie."

"Çok fazla kelime var ama pek bir anlamı yok." Çantasındaki telefonu çalıyor ve benim hoşuma gitmeyecek kadar hızlı bir şekilde çıkarıyor. Bir mesaja kıkırdıyor ve benim gözlerim kısılıyor.

"Paylaşmak ister misin?"

"Hayır." Cep telefonunu yüzü aşağı bakacak şekilde kucağına koyuyor ve dümdüz önüne bakıyor. "Akşam yemeğinden önce bir yere uğramam gerekiyor."

"Nerede duracağız?"

"Cove'da bir yerde. Sizi yönlendireceğim."

Şüphe içimi kemiriyor. Mola vermek gibi şeyler için fazla şanssızım ve bu kız hakkında, tanımadığı mesaj atanlara kıkırdamayacak kadar nevrotikim.

Direksiyonu daha sıkı kavrayarak, "Hayır," diye bağırdım.

Parmakları orta konsolda duran ön kolumun üzerinde hafifçe geziniyor. Bileğime doğru yılan gibi kıvrılıyor ve elimi sıkıyor.

"Lütfen?" diye soruyor, sesi bulut gibi yumuşak ve şeker gibi tatlı.

Tanrı aşkına. Araba, lütfen dediği diğer tüm zamanlarla ısınıyor, boşalmasına izin vermem için bana yalvardığı zamanlar gibi. O da benim kadar biliyor ki, onun parmağının altındayım, parmak izinin tadını alabiliyorum.

Elimi onun elinin etrafına sıkıştırıyorum ki çekip alamasın.

"Tamam, ama çabuk olsa iyi olur."

Dip'in uyuşukluğu Hollow'un huzuruna dönüşür ve ardından Cove'un parlak ışıltısı tarafından yıkanır. Strip Cuma gecesi çılgıncadır. Bir ışık ve kahkaha bulanıklığı içinde geçiyor ve dolambaçlı yoldan geldiğim için kızgın olmama rağmen kanıma işleyen heyecan uğultusunu görmezden gelemiyorum.

Cove'un atmosferine bayılıyorum. Sonunda Tor'dan istediğim hissedar hissesini aldığımda daha da çok seveceğim.

Penny tekrar cep telefonuna bakar. "Pekala, şeridin altından sola dönün."

Kaşlarımı çattım. "Beni kuzey burnuna mı götürüyorsun?" Tanrım, çocukluğumuzdan beri oraya gitmemiştim. Eskiden orada bir lunapark vardı ama annemiz orada öldürüldükten sonra Angelo orayı yaktı. "Penelope -" Sesim alaycı bir uyarıya dönüşüyor. "Eğer beni itip kakmayı planlıyorsan, bana haber ver. Yarınki tüm toplantılarımı iptal etmek zorunda kalacağım."

İşte yine o kahkaha, lezzetli alevleriyle tenimi yalıyor. Elini sıkıyorum, umarım bu olumlu destek onu biraz daha gülmeye teşvik eder.

Bana bir zamanlar fuarın otoparkı olan yerde kenara çekmemi söyledi. Şimdi, yüksek baldıran ağaçları ve onların kıvrık kökleri tarafından işgal edilmiş beton bir levhadan biraz daha fazlası.

Uzak uçta park etmiş üç arabaya bakıyorum. Görünüşe göre köpekler tarafından sahiplenilmişler.

Arabadan atlamaya çalışıyor ama elini sıkıca kavriyorum. "Battaniye," diyorum, arka koltuğa uzanıyorum ve o itiraz edemedi onu battaniyeye sarıyorum. Şubat ayının başındayız ve o bir yaz balosuna gider gibi giyinmiş.

Kolumu omuzlarına attıktan sonra beni ağaçların arasından ve panayırın yanmış kalıntılarından arasından geçiriyor

ve dudaklarımı şakağına bastırdım. "Şimdi fark ettim, beni uçurumdan atmayı planladığını ne doğruladın ne de reddettin. Kesinlikle o yöne doğru gidiyoruz."

Penny bana tatlı tatlı gülümseyerek, "Seni oradan itmek gibi bir planım yok," diyor. Omuz silkerek elimden kurtuluyor ve o gülünç topuklu ayakkabılarıyla sallana sallana ilerliyor. "Beni başka kim yemeğe çıkaracak?"

"Eminim sizi akşam yemeğine götürmek için sıraya giren bir sürü erkek olurdu."

"Mm, eminim ben de isterdim, aslında."

Omurgamdan aşağı fırlayan şiddet zıplaması mantıksız ama yine de şiddet. İki kez düşünmeden yumruğumu saçlarının dibine indiriyorum ve sırtı göğsümle aynı hizaya gelene kadar onu geriye doğru çekiyorum.

"Sana olan takıntımı küçük bir sürtük olduğum şeklinde algılayan aptallık olur Queenie. Oyunlarını oynayacağım ve sen tam zamanlı düdüğü çalana kadar tüm çemberlerinden atlayacağım. Ama yapmayacağım şey, varsayımsal ya da başka türlü, başka bir erkekten bahsetmene tahammül etmek." Başımı kaldırıp baktığımda dudaklarından çıkan beyaz buğuların kesildiğini fark ediyorum. "Yeterince açık konuştum mu?"

Sırtından aşağı bir ürperti yuvarlanıyor ve ben bunu midemin duvarında hissediyorum. Vücudunun yakınlığı, şampuanının tanıdık kokusuyla karışarak bu ürpertiye daha da güneşe yayıyor.

Cevap vermeyince saçını hafifçe çekiştiriyorum. "Eee?"

"Olmadığını biliyorum," diye fısıldıyor. "Ne değil?"

"Gevşek sikli küçük orospu." Kıcını kasıklarımın üzerine kaydırıyor ve ben onu daha da sıkı kavıyorum. "Bu battaniye çok kalın, yine de ereksiyonunun beni dürttüğünü hissedebiliyorum."

Bir kahkaha atıyorum ve onu nazikçe ileri itiyorum. "Benden kaçış olmadığı gerçeğini kabul ettiğinde, beni atlattığın her çember için sana bir şaplak atacağım."

Uçurumun kenarına vardığımızda bana bakıyor, gözleri muziplik ve biraz daha belirsiz bir şeyin karışımıyla dans ediyor. Saçları rüzgârda dans ederek ufka bakıyor. "Sanırım bana bundan daha fazlasını vermek isteyeceksin."

Kafam karıştı, dikkatini takip etmek için döndüm. Onu görmem tam olarak yarım saniye sürdü. Kahretsin, tüm sahil şeridi görebiliyor.

Hollow'un yukarısındaki uçurumda beliren reklam panosu her zaman oradaydı, ancak genellikle 'Smuggler's Club Whiskey'nin Evi' reklamını sergiliyordu. Ama bu gece değil. Hayır, bu gece, çok büyük, arkadan aydınlatılmış bir resmim var. Kafama kocaman bir sivri uçlu kalemle sik çizilmiş, tam ortasında da sol tarafta büyük siyah harflerle bir slogan yazılmış.

"Raphael Visconti tam bir sik kafalı," diye mırıldanıyorum, en sıkılmış ses tonumla okuyarak. "Vay canına, bu sloganı düşünmen ne kadar sürdü?"

"Reklam ajansı 'amcık' kelimesini kullanamayacağımı söyledi."

"Bunu asmanıza izin vermelerine şaşırdım."

"Mm. Nico birkaç torpil yaptı. Ama bunun onun fikri olmadığını söylememde ısrar ediyor."

Ona bakıyorum, göğsümü bir eğlence kaplıyor. "Kimin fikriydi o zaman?"

"Tayce'in, tabii ki."

"Belli ki."

Takım elbisemin cebindeki cep telefonum vızıldamaya başladı. Sonra tekrar tekrar çalıyor ve hiç şüphem yok ki on millik bir yarıçap içindeki herkes bana sahilin en son dönüm noktasını soruyor.

Penny yanıma kayıyor, kapitone bedenini yanıma bastırıyor. "Delirdin mi sen?"

Gülüyorum, kolumu ona doluyorum. "Etkilendim, bebeğim. Göz kırparken çekilmiş bir fotoğrafımı bile bulmuşsun. Halkla ilişkiler ekibimin hepsini Google'dan sildiğini sanıyordum."

"Var. Şık bir galada çekilmiş bir videonuzdan ekran görüntüsü almak zorunda kaldım. Yeterince yaklaşırsan bulanık çıkıyor."

İtalyanca hafif bir küfür mırıldanıyorum ama Penny geriliyor. "Gerçekten kızmadın mı?"

Rüzgâr hızlanıyor, aramızda ısıklık çalıyor. Bir tutam saçımı kulağının arkasına sıkıştırıyorum ve parmak eklemimi soğuk yanağına sürüyorum. "Kızmamı mı istiyorsun?"

Yutkunuyor. Bir şey söylemek için ağzını açıyor ama sonra kararlılıkla kapatıyor. Burası karanlık.

ama mavi gözlerini kaplayan şüpheli parıltıyı göremeyeceğim kadar karanlık değil.

Kalbim sıkışıyor. "Neyin var?" Onu göğsüme çekiyorum, ellerimi battaniyenin altına kaydırıyorum, böylece onu daha fazla hissedebiliyorum. Kahretsin, tüm ekstra dolgulara rağmen titriyor. "Konuş benimle Queenie. Kızmamı mı istiyorsun?"

"Ne istediğimi bilmiyorum," diye homurdanıyor, sıcak nefesi tişörtümden sızıyor. "Hiçbiri işe yaramıyor."

"Ne demek istiyorsun?"

"Bütün paranı harcamak beni daha iyi hissettirmiyor, Rafe. Hediyelerin de umurumda değil. Kahretsin, dün gece benzin almak için durduğunda cüzdanından üç yüz dolar aldım ve hiçbir şey hissetmedim. Bana bakmak için çenesini eğdi. "Geri koydum."

"Tanrım," diye mırıldanıyorum, ensesini okşayarak. "Gerçekten mi?"

Başını reklam panosundaki devasa yüzüme doğru salladı. "İhtiyacım olan şeyin intikam olabileceğini düşündüm. Buraya geleceğimizi, ışıklar içinde senin fallık yüzünü göreceğimi ve aramızdaki her şeyin düzeldiğini hissedeceğimi düşündüm. Ama öyle olmadı."

Alnımı onunkine değdiriyorum, içimde bir acı kabarıyor. "Para istemiyorsun; hediye istemiyorsun. Milyonlarca kez özür diledim. Bunu nasıl düzeltebilirim bebeğim?"

Titriyor. Lanet olası titriyor. İçine girip bunu durdurmak istiyorum.

Sakinleştirici bir nefes alıyor ve yanağını yaka iğnemin altına dayıyor. Midemin duvarları geriliyor. Yemin ederim;

eğer

soruma cevabı "Hiçbir şey" olursa, cebimden Zippo'yu çıkarıp dünyayı yakacağımdan yüzde doksan dokuz eminim.

Bunun yerine, parmaklarını gömleğimin cebine sokuyor ve bedenini benimkinin içinde eritecek kadar büyük bir iç çekiyor. "Diğerleri gibi olmadığını bilmem gerek."

Birkaç dakika orada duruyoruz, çenem onun tepesine yaslanıyor, sıcak nefesleri boynumda geziniyor. Acı soğuğa rağmen benim sıcak ve dürtüsel bir şekilde yanıyor. Kafamdaki onca gürültünün arasında düşünemiyorum. Kardeşimin kendini beğenmiş ses tonunun kaosun içinden süzülüp bana cevabımı getirmesinden nefret ediyorum.

Ön kolumu beline doladım ve onu yavaşça kaldırdım.

"Hadi, akşam yemeğinden önce bir yolumuz daha var."

CHAPTER

Twenty-Seven

Rafe

PENNY elini benimkinden çeker ve yavaşça kilisenin kapısından geri çıkar.

"Oraya gireceğimi düşünüyorsanız, çıldırmış olmalısınız."

Tembel bir eğlence bakışıyla onu iğneliyorum. "Gabe içeri adım attığında vurulmazsa, eminim iyi olacaksın."

"Tanrı beni ilgilendirmiyor. Öte yandan, gerçek bir suç belgeseline konu olmak..." Arkamdaki siyah uçuruma bakıyor. "Sen önden git ve ışıkları aç. Ben burada bekleyeceğim."

Şu anda belirtebileceğim iki şey var. Birincisi, bu mekâna yıllardır elektrik gelmemiş olması. İkincisi, dışarıda mezarlıkta tek başına durmak, karanlık bir kiliseye benimle birlikte girmekten çok daha ürkütücü, adamlarım yoldan izliyor olsa bile.

Yine de ayin odasına girip eski adak mumlarının tozunu üflüyorum ve onları mihrabın üzerine serpiştiriyorum. Zippo'mla onları yakarken Penny'nin bakışları sırtımı kavuruyor. Puslu turuncu bir parıltı karanlığı yeterince yok ettiğinde, isteksiz ayak sesleri koridorda yankılanıyor.

"Neden buradayız, Rafe?"

Ben Meryem Ana'ya bakarken onun sıcaklığı sırtımı okşuyor.

"Bu kilisenin sahibi babamdı."

"Biliyorum. Ben de Dip'te büyüdüm, hatırladın mı?" "Onun bir sahtekar olduğunu da biliyor muydun?"

Penny garip bir kahkaha atar. "Sanırım mafya liderinin aynı zamanda bir diyakoz olmasını hep şüpheli bulmuşumdur. Bunun bir vergi kaçırma olayı olduğunu düşünmüştüm."

Gülümsüyorum. "Kısmen vergi kaçırma, kısmen de şantaj olayıydı."

"Ne demek istiyorsun?"

Arkamı dönüp ona bakıyorum. Battaniyesine sarınmış, kocaman gözleri ve birkaç tutam kızıl saçı dışında hiçbir şeyi görünmeyen çok sevimli bir kız.

"Babam diyakoz oldu çünkü Roma Katolikleri iyi bir günah çıkarmadan başka bir şeyi sevmezler." Bakışlarımı köşedeki günah çıkarma kabinine kaydırıyorum. "Herkes ve anneleri hakkında kirli çamaşırları vardı."

Penny göz hizamı takip ediyor ve başını eğiyor. "Aslında bu oldukça zekice," diye itiraf ediyor.

Tabii ki böyle düşünecekti, lanet olası küçük dolandırıcı. "Gel." Elini tutup onu kulübeye doğru çekiyorum. Cep telefonumun ışığıyla arkasındaki dar saçağı aydınlatıyorum, örümcek ağıları parıltı telleri gibi ışıldıyor. "Kardeşlerim ve ben buranın arkasına saklanır ve tüm yerlilerin günahlarını itiraf etmelerini dinlerdik."

"Ah, demek her zaman meraklı bir pisliktin," diye tersleyerek elini elimden çekti. Arkamızda kapı rüzgârda inliyor ve o hızla tekrar bana yapışıyor.

"Sadece dinlemezdik Queenie. Babamız hafta boyunca duyduğumuz en kötü günahlara karar vermemizi isterdi ve sonra..." Dudağımın içini çiğniyorum. Elbette Penny bir aziz değil ama yine de ona karşı bu kadar kaba olmaktan nefret ediyorum. "Onları ortadan kaldırın."

Gözleri gölgeleri delip geçiyor. "Ne?"

"En kötü günahkârları öldürürdük." Çocukluğumun güzel anılarını hatırlayarak omuz silkiyorum. "Bardan eve çok sarhoş geldiklerinde karılarına tecavüz ettiklerini itiraf edenleri. Gece vardiyasından sonra eve dönerken Azrail yolunda bisikletlilere çarpıp onları ölüme terk edenleri."

Penny derin bir nefes alarak sözlerimi değerlendiriyor. "Yani siz aslında koro çocuğu kanunsuzlar mıydınız?"

Gülmekten kendimi alamıyorum. "Daha çok eğitimdeki Viscontiler gibi. Şiddet ailem için bir yaşam biçimi ve sanırım babam erken başlamamızı istedi."

"Nefret ettin mi?"

Ona bir bakış attım. "Hayır. Gerçek şu ki, biz onu sevdik - ben kardeşlerimden daha çok. Sanırım oyunlara olan düşkünlüğüm böyle başladı."

Battaniyeyi kendi etrafında sıkıyor, sanki aniden canlanacak ve meşe duvarlarına dökülen tüm sırları ona anlatacakmış gibi günah çıkarma odasına bakıyor. "O kadar çok sevdin ki yardım hattını kurdun."

"Evet. Babamız öldükten ve kardeşlerimle ben dünyanın farklı köşelerine dağıldıktan sonra, oyunu daha profesyonel bir seviyeye getirmeye karar verdim. Bu bize yakın kalmak için bir sebep verdi. Şimdi Dip'ten daha büyük." Uzandım ve parmak eklemimle yanağını okşadım. "Senden daha büyük, Queenie."

Bakışları benimkilere değişiyor, şaşkınlıkla dans ediyor. "İhbar hattındaki en kötü itirafçıları seçiyor, onları avlıyor ve öldürüyorsun, öyle mi?"

"Mm. Ayda bir kez."

"Yüce İsa."

"Sus, seni duyacak."

Şakama gülmedi. Onun yerine, sanki beni ilk kez görüyormuş gibi inceliyor. "Bunu bana neden anlatıyorsun?"

Angelo'nun sözleri kulaklarımın arasında yankılanıyor. Ona kendini gösterdiğin gibi kocaman bir sik olmadığını kanıtla.

"Çünkü yardım hattını insanların günahlarını itiraf etmelerini dinlemekten zevk alan bir ucube olduğum için kurmadığımı bilmeni istiyorum." Duraksıyorum. "Elbette, bazıları ilgi çekici, ama meraklı olmak hiçbir zaman son oyunum olmadı. Biz seçiyoruz

ve onları öldürüyoruz. Elbette ben bir tür kurtarıcı değilim ve evet, bu ironik çünkü onları öldürmek beni de kötü bir insan yapıyor, ama dünyanın onlar olmadan daha iyi bir yer olduğunu inkar etmek mümkün değil." Derin bir nefes alıyorum. "Yardım hattını amacına uygun kullanmıyordun. Ve elbette, aradığını ilk duyduğumda, seninle dalga geçebileceğim tüm küçük yolları düşünüyordum-"

"Ton balıklı sandviçler," diyor kuru bir sesle. "For Dummies kitabımdan bir sayfa koparmak gibi."

Ona mahcup bir sırıtış attım. "Tam tersi olsaydı aynı şeyi yapmaz mıydın yani?" Aradan sadece bir saniye geçiyor ama bu, kalbinin etrafındaki galvanizli duvarın çatladığını anlamak için yeterli. İlerlemeden faydalanarak ona yaklaşıyorum. "Asla kötü bir niyetim yoktu. Seninle sevişmenin yeniliği çok çabuk geçti bebeğim. Kısa süre sonra, senin konuşmanı duymayı takıntı haline getirdim. Her şey hakkında, umurumda bile değildi. Sesin kulağımda olduğu sürece mutluydum."

Aramızda gök gürültüsünü andıran bir sessizlik var, fonda rüzgârın camları tıkırdatması var. Sonunda konuştuğunda, bu küçük, tek kelimelik bir sorudan başka bir şey değil. Toz dolu havada bir fısıltı.

"Neden?"

Başparmağımı yastık gibi dudağının üzerinde gezdiriyorum. Gerçek, ağızımdan ısınmış tereyağı gibi kayıyor. "Çünkü seni seviyorum."

Birkaç dakika daha bana bakıyor, ifadesi sert ve okunamaz. Birden elini çekince kalbim yerinden çıkacak gibi oldu.

uzaklaşır ve günah çıkarma odasının etrafında dolaşır, parmağını karmaşık ahşap işçiliğinde ve kafesli kapılarda gezdirir.

Bana hızlı bir bakış atarak tövbekâr kompartımanına dalıyor ve kapıyı arkasından kapatıyor. Hiç sorgulamadan diğer kompartımana geçip kapıyı kapatıyorum ve karanlığa gömülüyoruz.

Penny'nin yavaş, ağır nefesleri bizi ayıran kafesli açıklıktan sızıyor.

"Beni gerçekten seviyor musun?" diye fısıldıyor.

Şakağımı demir ızgaraya bastırıyorum. "Evet."

Bir duraklama oldu. "O gece telefon kulübesinde bana daha önce hiç aşık olmadığını söylemiştin. Eğer hiç hissetmediysen, nereden biliyorsun?"

Gözlerimi kapatıyorum. Çok fazla kelimem var ve onları sıralamak için yeterli yolum yok. Nereden mi biliyorum? Çünkü yüksek sesle söylemek nefes almak kadar kolay. Çünkü onun adını anmak bile tenimi tutuşturuyor. Çünkü sabahları ilk, akşamları son düşüncem o.

Çünkü ben sadece. Lanet olsun. Biliyorum.

Yutkunuyorum. "Çünkü seninle şanssız olsam da, sensiz daha da şanssız hissediyorum."

Nefes alışları yoğunlaşıyor, göğsümdeki boşlukları dolduruyor. Birden onu buraya neden getirdiğimi hatırladım: Diğerleri gibi olmadığını bilmem gerekiyor.

Yamaçta vücudu benimkine karşı titrerken, tüm paranın, hediyelerin ve süslü yemeklerin ona asla güvence getirmeyeceğini fark ettim. Sadece benim hareketlerim ve

kelimeler olacak. O zarar gördü. Bizim dünyamızdan erkekler tarafından parçalandı ve onu onarmak ve bir daha asla parçalanmamasını sağlamak benim sorumluluğum.

Parmaklarımı kafesli ızgaraya geçirdiğimde, parmak uçlarım diğer tarafta onunkilere değiyor. "Hiçbir yere gitmiyorum Queenie. Asla."

"Az kalsın yine öldürülecek olsan bile mi?"

Gülüşüm ızgaradan süzülüyor. "Ölüme yakın deneyimlerin seninle birlikte olmanın bir tehlikesi olduğunu kabul ettim."

Izgara hafifçe tıkırdıyor. O da başını dayamış olmalı, çünkü sıcaklığını hissedebiliyor ve parfümünün kokusunu alabiliyorum. Gözlerimi sıkarak kapatıyorum, duvarı yumruklayıp onu yakalama dürtüsüne karşı savaşıyorum. Bunun yerine kendimi tutarak cebimden yüz dolarlık bir banknot çıkarıp ızgaranın içine itiyorum.

"Öp beni."

Birkaç saniye sonra ters yöne kayıyor ve tekrar kucağıma düşüyor. Sonra bir itiş kakış oluyor, menteşeler inliyor ve yumuşak mum ışığı kabinimi dolduruyor. Bakışlarım kapı aralığını karartan Penny'ye kayıyor. Eğilerek içeri giriyor ve kucağıma oturuyor.

Yanakları benimkilere karşı ıslak ve sıcak. Dudaklarını çenemden yukarı, ağzımın üzerinden geçiriyor ve ağzıma doğru fısıldıyor.

"Bu bedava."

CHAPTER

Twenty-Eight

Penny

TOFİS çıtırtı ve çark sesleriyle doluyor. Nico bir avuç dolusu cipsi daha

ağzını açıp düşünceli bir şekilde çiğniyor. "Kart sayıyor."

"Kart sayamayacak kadar aptal."

Daha fazla çıtırdama. Bir saatin dörtte üçü boyunca monitörde 'kırmızı tişörtlü adam' olarak adlandırdığımız kişi üzerinde çalıştık ve hala hile yapıp yapmadığı konusunda anlamaya varamadık.

Nico ayaklarını masadan kaldırıyor ve klavyeye dokunarak onu yakınlaştırıyor. "Dudaklarının hareketine bak Pen. Sayıyor."

"Her şeyi söyleyebilirdi. İstiklal Marşı'nı mırıldanıyor, İncil'den en sevdiği ayeti okuyor. Sadece yeni başlayanlar yüksek sesle sayar."

Şaşkınlıkla bana bakıyor. "O elli doları gerçekten kazanmak istiyorsun, ha?"

Gülüyorum. "Elbette."

Rahat bir sessizliğe gömüldüğümüzde, göğsümde bir mutluluk patlaması yayılıyor. İşe gelmeyi seviyorum. Hem vekaleten dolandırıcılık yapmanın heyecanını yaşıyorum, hem de Nico ile takılabiliyorum. Burada oturup atıştırmalıklar yiyor ve saçma sapan konuşuyoruz, sanki yine Visconti Grand'ın vestiyerinde saklanan çocuklar gibiyiz.

Nico ona aldığım kalp şeklindeki çikolata kutusunu açıyor. Bu bizim için işe getirdiğim normal bir atıştırmalık değil ama ne de olsa bugün Sevgililer Günü.

"İşten sonra ateşli bir randevun mu var?"

Sanki sorum cevap vermeye değmezmiş gibi sessizce ofluyor. "Ne yazık ki hayatımdaki tek kız sensin, Küçük P."

"Tanrım, bu çok üzücü."

"Senin gerçekten bir sevgilin olmasından ve işe gelmeden daha üzücü değil."

Sözleri göğsümün daralmasına neden oluyor ama derin bir nefes ve birkaç mantıklı düşünce beni eski sağlığıma kavuşturuyor. İşe her zamanki gibi geldim, çünkü ne Rafe ne de ben tatil konusunu konuşmadık.

Bilmiyorum. Bir adı ya da kural kitabı olmayan bu garip ama mükemmel araftaydık. Yaklaşık iki hafta önce, beni kiliseye götürdüğü geceden sonra her şey değişti. Onun beni açmasıyla ilgili bir şey beni daha rahatlattı ve daha az acı çekmemi sağladı. Aramızdaki güzel şeyleri değiş tokuş ettik.

ve pijamalarım için couture elbiselerim. Randevularımızdan sonra daireme çıkıp bütün gece perde seğirterek kendime işkence de etmiyorum. Arabasında uyuyorum ve bazen iyi geceler öpücüğü kararlılığımı kırdığında onu sevişmek için üst kata bile davet ediyorum.

Tamam, her zaman.

"Sevgililer Günü zaten sadece para kazanmak için yapılan bir aldatmaca," diye mırıldandım. Tatil yaklaştıkça, Rafe'in bu konudaki sessizliği beni biraz rahatsız ediyordu. Sanırım kutlamanın bir anlamı yok. Her gece buluşuyoruz ve ona bana hediye almayı bırakmasını söylemiştim. Ayrıca, Rafe'nin her restoran çalışanının bana Bayan Visconti demesi için ısrar etmesi dışında, henüz ne olduğumuza dair bir etiket koymadık.

Nico omzuma patronluk taslayan bir şaplak attı. "İkimiz birlikte yalnız kaybedenler olabiliriz."

Kendi kendime gülümsüyorum. Nico her zaman yanımda oldu, hiç yapmak zorunda olmadığı şeyleri yaptı. Birden aklımın bir köşesinde duran bir şeyi hatırlıyorum. Ona

sormam gereken bir şey. Gülümsemem kayboluyor ve avuçlarım terliyor. "Nico?" Bana yan gözle bakıyor. "Ailem

asla

bir daire satın alacak kadar parası olan bir off-shore banka hesabı vardı, değil mi?"

Kıpırdamadan duruyor, kalp şeklindeki çikolata ağzının yarısına kadar gelmiş. "Ailenizin mali durumunu nereden bilebilirim?"

"O sendin, değil mi?"

O kadar şeffaf ki, bana gerçeği söylemenin artılarını ve eksilerini tartarken başını bir o yana bir bu yana eğiyor. "O benim üniversite fonumdu," diyor sessizce.

Göğsümde bıçakların en keskinleri dönüyor. "Nico-"

"Şşşt," diye homurdanıyor, klavyeye dokunuyor ve onları inceliyormuş gibi yaparak rastgele kamera ekranları getiriyor. "Bana bir iyilik yaptın. Bursumu korumak için okulda gerçekten çalışmak zorunda kaldım. Ve işte Küçük P, bugün bu kadar zeki olmamın nedeni bu."

Genç bir Nico'nun benim için fonunu boşalttığını düşününce gözlerimin arkası yanıyor. "Teşekkür ederim" asla yeterli olmayacak.

"Siz ikiniz gerçekten iş yapıyor musunuz, yoksa bütün gece oturup dedikodu mu yapıyorsunuz?"

Arkamızdaki kapıdan içeri süzülen ses saf ipekten ama yine de beni sıçratıyor. Döndüğümde Rafe'in keskin takım elbisesi ve sırtışıyla kapının çerçevesine yaslandığını görüyorum. Gözleri benimkilere kilitleniyor ve göz kırpmıyor.

Boğazım sıkılıyor. Ofisin loş ışığında bile nefes kesici bir yakışıklılığı var. Ona baktığımda içgüdüsel bir tepki vermeyeceğim bir noktaya gelip gelemeyeceğimi merak ediyorum. Eğer bir gün o odaya girdiğinde başım dönmeyecek ve yanaklarım ısınmayacaksa.

Zayıf bir selam mırıldanıyorum, sonra boğazımı temizleyip monitörlere dönüyorum. Göz ucuyla Nico'nun gözlerini devirdiğini görüyorum.

"Buraya Penny'yi çalmaya mı yoksa bana ders vermeye mi geldin?" Nico, Rafe yaklaşırken çikolata kutusunu ona uzatarak sorar.

Eğlenerek ona bakar ve başını sallar. "Sanırım sana yeterince ders verdim, Cugino."

Rafe burada çalışmamı onaylamadığını açıkça belirtti. Grotto'nun sıradan bir kumarhane olmadığını anlamam gerekenden daha uzun sürdü. Kameraların diğer tarafındaki tüm müşteriler sosyal statüleri ya da net değerleri nedeniyle burada oynamaya davet edilmediler. Buradalar çünkü hepsi Hollow ve Cove'daki diğer kumarhanelerde hile yaptıklarından şüpheleniliyor. Bazılarının çok tehlikeli olduğu ortaya çıktı ve Rafe onları benden ayıran sarp bir duvar ve bir koridordan başka bir şey olmamasından nefret ediyor.

Ama bunu dert etmesine gerek yok. Gerçekten mecbur kalsam muhtemelen sert bir yumruk atabilirim ama Nico'nun bu adamlarla başa çıkabileceğini biliyorum. Ofiste sakın olsa da, ağzına kaç tane marshmallow sığdırabileceğini görmek gibi oyunlarla beni şımartsa da, o deri eldivenleri takıp kapıdan dışarı çıktığında neler olduğunu gördüm.

O sessiz bir canavar.

Rafe'in sıcaklığı sırtıma vuruyor. Elleri soda kutumun iki yanına iniyor ve beni içine hapsederek midemde mini havai fişekler patlatıyor.

"Gitmeye hazır mısın, Queenie?"

"Nereye gideceksin?" Nico soruyor. "Vardiyasının bitmesine daha bir saat var."

"Bu gece değil, değil."

Nico'nun bakışları benimkilere kayıyor, eğlenmiş ve alaycı. "Oh, adam kayırmanın gücü."

Vedalaşıyorum ve Rafe ile asansörde buluşuyorum. Ceketimi bir koluna asmış, ben ona doğru yürürken belli bir sıcaklıkla beni izliyor.

"Evet?"

Kapılar çalınana kadar hiçbir şey söylemedi. Beni içeri almak için kenara çekiliyor ve omuz omuza durup aynalı kapıların kapanışını izliyoruz. Asansör sarsılarak canlandığı anda, çarpıtılmış yansımama bakıyor, sonra aniden avucunu karnıma bastırıyor ve beni duvara doğru itiyor. Ağzı soluğumu yakalıyor ve boğazımı sertçe kavrayarak beni yerimde tutuyor.

Daha derin bir öpücük çalıyor. Alt dudağımı ısıırıyor. Islak ağzının altında eriyorum ve sıcak eli iç uyluğumdan yukarı kayarken ve amımı öyle sert kavırıyor ki parmak uçlarıma geliyorum.

Asansör yavaşlayarak durdu. Dili boynumdan yukarı kayıyor ve kulağıma çarpıyor. "Bütün gün bunu yapmak için can atıyordum," diye mırıldanıyor ve kendini benden çekmeden önce tümseğimi bir kez daha sıkıyor.

Onun dokunuşuyla uçmuştum ve onu benden ne kadar çabuk kopardığı için nefesim kesilmişti. Asansörün kapıları kayarak açılıyor ve Şubat ayının acı havası içeri doluyor. Rafe gömleğini düzeltiyor

ve elimi tutup mükemmel bir centilmen olarak geceye adım atıyor.

Arabasına ulaştığımızda heyecandan yerimde duramıyordum. Unutmamıştı. Zihnim gecenin barındırdığı tüm olasılıklarla dolup taşıyor. Cove sahilinde romantik bir yürüyüş, şık bir restoranın arka odasında özel bir akşam yemeği. Muhtemelen hediye almama isteğim için de bir istisna yapmıştır. Ama arkamı döndüğümde arka koltukta güzelce paketlenmiş bir kutu görmeyince keyfim kaçıyor.

Torpedo gözünde de bir şey yok.

Rafe motoru çalıştırdı ve bana baktı. "Bir şey mi arıyorsun?"

Ben durduramadan ağzım hareket ediyor. "Bugün Sevgililer Günü," diye ağızımdan geçiriyorum.

Dirseğini orta konsola dayamış, sırtışını ovuşturuyor. "Öyle mi? Burger benden o zaman, sanırım."

Yanaklarım yanıyor. Onlar hep senin üzerinde, pislik. Ama bunu söylemiyorum. Bunun yerine çenemi sıkıyor ve farlarda dans eden sulu kar yağışına dik dik bakıyorum. Şaşırtıcı bir şekilde, kızgınlığım arabanın ısıtılmalı camına inen buzdan daha çabuk eriyor. Belki de Rafe'in başparmağının kalçamda daireler çizmesi ya da lokantadan siparişimizi alırken bana fazladan ketçap getirmeyi unutmamasıdır.

Sıcaklık midemi dolduruyor ve kalbimi ısıtarak dışarıya doğru çiçek açıyor. İstedğim şey bu. Hediyeleri ya da parayı değil, bunu. Bu rahatlık, bu istikrar, bu sevgi. Bu adamın bana verdiği her şey, her gün hatasız. Ben

Birden o kadar doldu ki, kiliseye giden yokuşu tırmanırken yüzümde duygusal bir sırtış vardı.

Rafe'in bakışları benimkilerle buluşuyor, kafası karışmış bir halde. "Bana neden öyle bakıyorsun Queenie?" Sanki yüzünün olduğu başka bir reklam panosu arıyormuş gibi ufku tarıyor. "Ne planlıyorsun?"

"Hiçbir şey." Dudağımı ısıriyorum. Nedense aşk kelimesi dilimin ucuna kadar gelmiş ve şimdi fokurduyor. Ağzımdan kaçırmamak için elimden geleni yapıyorum.

Rafe'in gözleri şüpheyle kısılıyor ve en azından ona bir kemik atma dürtüsü hissediyorum. Elimi onunkinin üzerinde kaydırıyorum ve parmak eklemlerini dudaklarıma götürüyorum. "Sadece mutluyum; hepsi bu."

Yüz ifadesi yumuşuyor. Ağzımı elinin üzerinde ovuşturmamı izliyor ve küçük bir onay sesi çıkarıyor. "Bir sır bilmek ister misin?" diye fısıldıyor, avucunu yanağıma doğru açıyor ve başparmağıyla alt dudağımı okşuyor. İçimi bir heyecan ürpertisi kaplıyor: Bana ne zaman bu soruyu sorsa, ardından gelen şey her zaman hoşuma gidiyor.

Başımı salladım.

"Bugünün Sevgililer Günü olduğunu unutmadım." Eli yan tarafımdan aşağı kayıyor ve kalçamı sıkıyor. "Buraya gel."

Kaşlarımı çattım. "Nereye?"

Uzanır ve sandalyesini sonuna kadar geriye kaydırır. Kalçasına vuruyor. "Al bakalım. Sakın yer yok deme. Kışını yüzüme doğru sallaman için yer varsa, kucağıma oturman için de yer vardır."

Rafe'in yörüngesine girmek üzereyken her zaman hissettiğim hafif bir titremeyle emniyet kemerimi açıyorum ve beni kucağına çekmesine izin veriyorum. Titrek bir nefes alarak göğsüne gömülme ve rahatlatıcı kokusunu içime çekme isteğime direniyorum.

Şakağıma hafif bir öpücük konduruyor, kapının yan cebine uzanıyor ve kucağıma bir şey bırakıyor. Bir para destesi ağırlığında, ama aşağı baktığımda mükemmel bir şekilde sarılmış bir dikdörtgen olduğunu görüyorum.

"Ne oldu?"

Göğsü sırtıma çarpıyor. "Açarsan öğrenirsin." Terli avuçlarımı kalçalarımın sürtüp kurdeleyi nazikçe çekiştiriyorum. Rafe sabırsızca bir of çekiyor. "Tanrım, Penny, bu bir bomba değil- sadece aç."

"Pekala, pekala."

Ambalajını sıyrıp gözümü kısarak bakıyorum. Bir çeşit kitap. Rafe uzanıp tepe lambasını açtığında turuncu bir parıltı arabanın içine yayılıyor ve bunun herhangi bir kitap olmadığını anlıyorum.

Hardal sarısı deri ciltlidir ve kapağında kabartma bir başlık vardır.

Aptallar için Penelope Price.

Boğazım düğümleniyor. "Nedir bu?"

Rafe cevap vermiyor, onun yerine kolunu benimkinin arasından geçirip kapağı yavaşça ön sayfaya kadar açıyor. Kalın, krem rengi kâğıtta yazılı olanları okudum:

Rakamlarla Penelope Price

Yükseklik: Gömleğimin üçüncü düğmesine kadar geliyor. Topuklu ayakkabılarla ikinci düğmeye ulaşır

Ağırlık: Mükemmel

Yaş: Bunu düşünmemeye çalışıyorum

Takma adları: Queenie, Little Shit, Brat, Good Girl (not: bu nadirdir; o asla iyi değildir)

Boğuk bir kahkaha atıyorum, gözlerimin arkası yanıyor. Bir sonraki sayfanın başlığı: **Penny Kaybolursa**. Altında benim parmak izim, küçük bir tutam kızıl saç ve üzerinde öpücük izi olan bir mendil parçası var. Bunun, kullanmama izin verdiği ilk seferde onun özel banyosuna bıraktığım mendil olduğunu anlamam bir anımı alıyor.

"Sakladın mı?" Parmağımı üzerinde gezdirerek mırıldanıyorum.

Sessiz bir kahkaha atıyor ve çenesini omzuma yaslıyor. "Saçından bir tutamı nasıl aldığımdan çok mendille mi ilgileniyorsun?"

Tekrar güldüğümde, garip bir hıçkırık olarak çıkıyor. "Evet, bu da çok garip," diye ciyaklıyorum.

Sonraki sayfada en sevdiğim şeyler var. Çarkıfelek meyveli martini ve her sabah yatta bana hazırladığı kahvaltı için tarifler. Lokantadan düzenli siparişlerim, sevdiğim filmler, tekrar tekrar dinlediğim şarkılar. Bazılarını Adsız Günahkârlar'a yaptığım çağrılarını dinleyerek, bazılarını ise sadece beni dinleyerek öğrenmiş olmalı.

Sayfalar dolusu yazdım. Hobilerim ve hayallerim. Yıpranmış ifadelerim, giyim tarzım. Son sayfaya geldiğimde gözyaşlarım yanaklarımdan süzülüyor.

"Neden?" Tek yapabildiğim bu.

Rafe beni kendisine bakmam için çeviriyor ve çenemden damlamadan önce bir damla gözyaşımı öpüyor. "Cevabı biliyorsun," diye fısıldıyor çeneme doğru.

Çünkü beni seviyor.

Benim de onu sevdiğime hiç şüphe yok.

"Bana bak." Bulanık gözlerle onun yumuşak, yeşil bakışlarıyla karşılaşıyorum. "Ben artık senin yardım hattınım Queenie. Tüm sıradan düşüncelerin, tüm saçmalıkların: onlar benim. Ne kadar önemsiz olursa olsun hepsini istiyorum. Beni anlıyor musun?"

Sadece başımı sallayabiliyorum.

"Güzel," diye mırıldanıyor. Sertçe yutkunuyor ve yüzümden süzülen bir damla gözyaşına kaşlarını çatıyor. "Şimdi ağlamayı kes. Bundan hoşlanmıyorum."

Başka bir şey söylemeden öne doğru eğilip dudaklarımı onunkilere değdiriyorum ve bir sonraki nefesini kendi nefesim olarak kabul ediyorum. Sonra ağzımı onunkine bastırıyorum ve dilimi içeri kaydırıyorum. Dişleriyle yakalıyor ve beni kendine çekiyor, elini omurgamda gezdiriyor ve beni yerimde tutmak için ensemden kavırıyor.

Sonsuza dek burada olacağım, biliyorum. Zincirleriyle zincirlenmiş, kafesinde mutlu. İsterse beni kilitleyip anahtarı Pasifik'e atsin.

Raphael Visconti'nin tuzağındayım ve asla kurtulmak istemiyorum.

ONE MONTH

Later

Penny

T Sabahın erken saatlerindeki dalgaların üzerinde yuvarlanan yat beni kendime getiriyor ama gözlerimi açmamı sağlayan şey kalçalarımın arasındaki tatmin edici acı oluyor

ve gülümse.

Yanıma kayıyorum ve dirseğime dayanarak Rafe'in uyumasını izliyorum. Her zamanki gibi sırt üstü yatıyor, mürekkepli bir kolu yastığımın altında kayboluyor. Dudakları ayırık, koyu renk kirpikleri dalgalanıyor. Temiz traşlı boğazındaki düzgün nabızı inceliyorum ve ne hayal ettiğini merak ediyorum. Bunun ben olduğumu ummak narsistlik olur mu?

Uzanıp elimi dağınık saç örgümün üzerinde gezdiriyorum. En azından uyanırken beni düşündüğünü biliyorum. Yoksa neden benim için saç örmeyi öğrensin ki? Elbette berbat bir şey ama pratik yaptığı düşüncesi kalbimi ısıtıyor.

"Bacağıma bir tekme daha atarsan sana dn geceden daha sert bir şaplak atarım."

Sessizliği yaran ani uyarısıyla sıçrıyorum. Cevap vermeyince bir gözünü açıyor ve uykulu bir şekilde bana sırtıyor. "Boş ver, yine manzarayı seyrediyorsun."

"Hayır, değilim." Evet, düşünüyorum.

"Düşünüyorum." "Acıyor mu?"

"Kapa eneni."

Gamzeleri derinleşiyor ve büyük bir pençesini yanağında gezdiriyor. "Pekâlâ, ne hakkında düşünüyorsun?"

"şu anda benim erkek arkadaşım olman ne kadar tuhaf."

Kaşlarını çatıyor, çenesi geriliyor. "Sabah dokuzdan önce beni kızdırmaya mı çalışıyorsun?"

Gülüyorum, başımı pazusuna koyuyorum ve onun yanına kıvrılıyorum. Sevgililer Günü'n Visconti Grand'ın çatı katı sitinde geçirdik ve hemen ertesı gün yata geri döndük. Ama Rafe alıntı kıyafetlerimin onunkilerin yanında asılı olmasını ve her odada kız mumlarımla yanmasını istediğini söylese de bu onun için yeterli değil. Parmağımda bir taş da istiyor.

Birkaç dakika boyunca göğsünün inip kalkmasını inceledim. Yakasındaki yılanın dans edişini ve karın kaslarındaki iskambil kâğıtlarının canlanışını izliyorum. Huzurunu bozma arzusuyla yanıp tutuşarak karnından aşağıya, göbeğinin altındaki koyu renkli kıllara doğru bir çizgi iziyorum.

Dokunuşumun altında geriliyor. "O el nereye gidiyor Queenie?" diye mırıldanıyor saçlarıma doğru.

Sıcak ağırlığını avuçlayarak karşılık veriyorum, avucumda sertleşene kadar boyuna yavaşça masaj yapıyorum. Onaylarcasına homurdanıyor ve başını yastığına yaslıyor.

Elim ereksiyonunda bir aşağı bir yukarı kayıyor, hayranlıkla bakarken ağzım sulanıyor. Günün soğuk ışığında devasa görünüyor. Amımın kronik olarak ağrmasına şaşmamalı. Tabanına doğru indiğimde, saati bileğimde kayıyor ve altındaki elmas tenis bileziğini ortaya çıkarıyor.

Dudaklarından sessiz bir inilti kaçıyor ve dokunmak için uzanıyor. "Güzel bilezik; yeni mi?"

Yarı kapalı bakışlarına bakıyorum. "Evet, ve bu çok pahalı."

Avucumun içine doğru itiyor, parmakları kalçamı kazıyor. "Kahretsin, sanırım sonunda bir fetiş buldum: tüm paramı harcıyorsun. Bunun bir adı olmalı, değil mi?"

Gülüyorum, başparmağımı parlayan ucunun üzerinde gezdiriyorum ve vücudunun altımda titremesinin tadını çıkarıyorum. "Senin zaten bir fetişin var."

"Öyle mi?"

"Mm. Külot fetişi."

Duraklıyor. "Ne bok yersem yiyeyim."

"Evet, öyle. Her zaman külotumu çalıyorsun."

Boğuk bir kahkaha atıyor. "Çok tatlısın, bebeğim." Eli saçlarımın dibine dolanıyor ve ağzımı kendisine doğru kaldırıyor. "Benim külot fetişizmim yok; 'Penny'nin kış yanaklarının arasında ne varsa' fetişizmim var."

"Oh," diyorum, telaşlanarak.

Beni öpüyor, sonra iki kat daha sert bir şekilde tekrar öpüyor. Kavrayışından kurtulup kolunun kıvrımına geri dönüyorum ve tembel vuruşlarla onu kızdırıyorum.

Huzursuz tıslaması alnımda geziniyor. "Daha hızlı."

"Yapamam."

"Bileğin falan mı kırıldı?"

"Hayır, sadece 60 saniye içinde boşalmanı istemiyorum."

Kaçınılmaz darbe için kendimi hazırlıyorum. Kıcıma sert ve hızlı bir şekilde geliyor, küçük bir bok olduğumla ilgili bir hırıltı eşlik ediyor. Rafe beni sırtüstü yatırıyor ve kabaca kalçalarımı ayırıp aralarına dalıyor. Karmakarışık saçları ve tehlikeli bakışlarıyla bana bakıyor.

"Seni otuz dakika içinde getireceğim, buna ne dersin?"

Başımdan amıma doğru bir ürperti yayılıyor ve beklentiyle klitorisime çarpıyor. "Yüz dolarına bahse girerim ki yapamazsın."

"Anlaştık." Bileğimi yakalıyor ve saatin yüzüne bakıyor. Uzun el saatin tepesine dokunduğunda, doğrudan klitorisime dalıyor.

Sikeyim.

Sert ve hızlı emiyor. Islak sıcaklık, keskin dudaklar, baldırlarıma karşı esneyen sırt kasları. Bu bahsi kabul etmemin suçunu doğru düşünmek için çok erken olmasına atıyorum. Bırakın otuz saniyeyi, bu adamın dilinin altında on saniye bile zor dayanabileceğimi bilmeliydim.

Sanki sinirlerime benzin dökülmüş ve Rafe'in ağzı da yanan bir kibritmiş gibi hissediyorum. Gözlerimi sıkarak kapatıyorum, daha önce okuduğum en sıkıcı For Dummies kitaplarını düşünmeye çalışıyorum.

hiç okumadım. Oto Tamiri ile Yatırım Fonları arasında bir seçim yapmak gerek.

Oh, hayır. Rafe diliyle giriş yerimden klitorisime doğru özensiz bir yol açıyor ve o tanıdık yakıcı basınç içime yayılıyor. Kollarım bacaklarım ağırlaşıyor ve acılı bir ezik olarak kendimi onun altından kurtarmaya çalışıyorum. Karşılık olarak tıslıyor ve bir eliyle beni yerimde sıkıştırırken diğer eli kalçalarımın arasında kayboluyor.

Bana bakıyor. İki kalın parmağını içime sokmadan önce "Hilekâr," diye homurdanıyor.

Oh, Tanrım.

Basınç patlıyor, merkezime doğru akıyor ve vücudumdaki her kası titreştiriyor. Orgazmım etrafımda süzülürken, yüksekliğim sıkıntıyla gölgeleniyor.

Dirseklerimin üzerinde doğruluyorum ve ona ters ters bakıyorum. "Parmaklar hile yapıyor."

Üst dudağındaki sularımı yalıyor, gözleri mizahla dans ediyor. "Hayır, ben sadece bu amcığı nasıl kullanacağımı biliyorum, çünkü o benim." Bakışları tekrar seksime kayıyor ve karanlık bir memnuniyetle kıvılcımlar saçıyor. "Hepsi benim."

"Senin değil," diye mırıldandım. Kısmen alışkanlıktan - neredeyse her seviştiğimizde bunu söyledim- kısmen de yüz dolar kaybettiğim ve daha kahvaltı bile etmediğim için sinirlendiğimden.

Gözleri parlıyor. Parmak uçlarını kaygan kıvrımlarımın üzerinde gezdiriyor ve hassas klitorisimde daireler çiziyor. Bakışları tekrar benimkilere sığıyor. "Bu kimin amı Penelope?"

"Hayır. Seninki-" Klitorisimi çimdiklerken nefesim kesiliyor. "İşkence görmüş bir itiraf, gerçek bir itiraf değildir."

"Her türlü itirafı kabul ederim." Parmaklarıyla beni tekrar aralıyor. "Am kim Penelope?"

Çenemi birbirine vuruyorum. Cevap vermediğimde dişlerini iç baldırıma batırıyor. "Değişir!" diye bağıyorum.

Sırt kasları gerildi. "Açık mı?"

Kalın bir şekilde yutkunuyorum, Rafe'in ben ona uyarılarımı söyleyene kadar bu işin peşini bırakmayacağını biliyorum. Boğazımı temizliyorum, aniden keskin bir Mart sabahı için çok sıcak hissediyorum.

"Eğer ona iyi davranırsan," diye fısıldıyorum.

Tembelce gülümsüyor ve klitorisime nazik bir öpücük veriyor. "Ona karşı her zaman iyiyimdir. Başka ne var?"

"Orayı asla terk etmeyeceğine söz verersen."

Kaşlarını çatıyor ama alaycı bir karşılık vermekten kendini alıkoyuyor. Farkındalık sırtının düzlemlerini yumuşatıyor. Kendimi savunmasız hissediyorum. Rahatsız. Muhtaç. Artık vajinamdan bahsetmediğim çok açık.

Rafe yavaşça bedenime tırmanıp beni ağırlığının altına alırken nefesimi tutuyorum. Dudaklarını dudaklarıma bastırıyor. "Söz veriyorum Queenie. Sonsuza kadar buradayım."

İç çekiyorum. Bacaklarımı kalçalarına sarıp onu kendime yaklaştırıyorum. "O zaman senindir."

Rafe kahvaltı hazırlarken ıslık çalıyor. ıslık çalıyor. Tezgâhın üzerindeki yerimden onu eğlenerek izliyorum. Üzerinde siyah bir boxer ve yarım yamalak bir sırtıştan başka bir şey yok ve eğer bencilce manzaranın tadını çıkartıyor olmasaydım, belki de onu sıcak tavadan yağ tükürmesi konusunda uyarırdım.

Dolaptan iki tabak alma bahanesiyle yanımdan geçip gidiyor ama ben onu bundan daha iyi tanıyorum. Kısa bir süre durup ellerini kalçalarımın arasına daldırdığında ve beni avuçladığında hiç şaşırmadım. "Kimin amcığı bu?"

İ ekişim bir kahkahaya dönüşüyor. Bu pislik otuz dakika içinde bana üç kez sordu ve umarım 'senin' dememin yeniliğı yakında geçer. Uzanıp boxerının üzerinden sikini kavradığımda çenesi sıkılıyor ve bakışları ısınıyor.

"Duruma göre değışir. Kimin siki bu?"

Boğazımı öpmek için eğiliyor, ona karşı gülümsüyor. "Senin, Queenie. Sonsuza dek ve daima. Yine de, eğer elini tacımın mücevherlerinden hemen çekmezsen, kahvaltıda çok yanmış yumurta yiyor olacaksın."

Gitmesine izin verdim, kaplanmasını izlerken manyak gibi sırtıyordum. Mutfak kapısının açıldığını zar zor fark ettim, ta ki Rafe

yukarı bakar ve hızlı hızlı İtalyanca bir şeyler mırıldanır.

"Gesù Cristo," diye mırıldanıyor, bir elini saçlarının üzerinde gezdirerek. "Gesù Cristo gerçekten." Rafe ile yaşamayı ne kadar sevsem de evimizi onun maaş bordrosundaki bir grup insanla paylaşmayı da sevmiyorum. Yatı yeniden bar olarak açmadı ama yine de sadece ayakta tutmak için bir düzine mürettebata ihtiyaç var. "Rafe, gitmemiz gerek."

Bana kaşlarını çattı. "Ama seninle diğer herkes arasında bir okyanus olmasını seviyorum."

Gülüyorum. "Evet ama tam bir baş belası. Ayrıca, oturma odasında birinci subayla karşılaşma ihtimalim varsa nasıl çıplak dolaşabilirim?"

"Çıplak dolaşmak ister misin?"

"Uh-huh."

Duraklıyor. Gözlerini kapüşonunun kenarından geçiriyor. "O zaman aramaya başlayalım."

Tanrım, artık erkekleri paraları için dolandırmıyor olabilirim ama başka şekillerde kandırmak çok kolay.

Rafe

Sanırım Dante'nin bu dünyadaki son vurrah'ının limanı havaya uçurması kılık değiştirmiş bir nimetti. Bu bana Devil's Dip'teki uçurum barı ve kumarhaneyi yeniden elden geçirmem için fazladan üç ay verdi ve itiraf etmeliyim ki, olağanüstü oldu.

Deniz seviyesinden yüz metre daha yükseğe yeniden inşa etmeye karar verdik, böylece gelecekteki patlamaların önünden çekildik ve müşterilere panoramik pencereden tamamen kesintisiz bir ufuk manzarası sunduk. İçerideki dekor Raphael Visconti'nin imzasını taşıyor. En iyi kadife kaplı poker masaları, en parlak rulet tekerlekleri ve nadir bulunanlar da dahil olmak üzere şimdiye kadar yapılmış tüm Smuggler's Club sürümlerini sunan tam stoklu bir bar.

Ancak kızıl saçlı bir güzel yüzünden hâlâ votka içiyorum. Bir yudum alıyorum, tam o sırada Angelo'nun omzu omzuma değiyor. Suyun altına batan güneşe bakıyorum ve bir gülümsemeyi ısııyorum. Kardeşimin öfkелendiğini anlamak için arkamı dönmeme gerek yok; bir şeyleri kırıp dökmek üzereyken gergedan gibi nefes alıp veriyor.

Ses tonu buz gibi. "Bu şimdiye kadar aklına gelen en kötü fikir."

Kapılardan süzülen konukları tembelce gözden geçiriyor ve manzarayı hayranlıkla seyrediyorum. "Gerçekten mi? Herkes harika vakit geçiriyor gibi görünüyor."

"Demek istediğimin bu olmadığını biliyorsun."

"Angelo'nun düşüncesini destekliyorum," diye ipeksi bir mırıltı geliyor solumdan. Tor'un bok yiyen sırtışıyla karşılaşmak için dönüyorum. "Bu kesinlikle berbat bir fikir, Cugino. Bayıldım buna."

Evet, buna bayıldı çünkü sonunda bir anlaşmaya vardık. Cove'un üçte birini ben alıyorum, ama o benim parlak yeni Cliff barımın yüzde kırk dokuzunu alıyor.

"Kurşunlardan kaçarken bunu sevmeyeceksin, sik kafalı." Angelo nefesinin altından mırıldanır ve asansöre doğru bakar. "Karım nerede bu arada?"

"Penny ile alışverişe çıktım." Neredeyse "benimkiyle dışarıda" diyecektim, ama kendimi durduruyorum. Ne yazık ki, o benim karım değil.

Henüz.

"Takılmalarından hoşlanmıyorum."

Şimdi ona sert bir bakış fırlatıyorum, sinirden parmaklarım seğiriyor. "Neden olmasın?"

"Çünkü ona bir şeyler öğretiyor." "Ne gibi?"

"Blackjack oynamak gibi. Rory artık bu işte iyi." Viski bardağından bir yudum aldı, gözleri karardı. "Bana neden oynadığımız her eli kaybettiğimi söyle? Doğru olmayan bir şeyler var."

Tor ve ben birbirimize eğlenerek bakışlar atıyoruz. Angelo nadiren kumar oynar ve muhtemelen kart saymanın ne olduğunu bile bilmiyordur. Yine de baldızımı ispiyonlamam. Gelecek hafta The Real Housewives of Atlanta'ya başlıyoruz ve ben de bu diziyi tek başıma izliyorum.

Saatime bir göz atıyorum ve gözlerim Angelo'yu asansöre kadar takip ediyor. Penny, Rory, Wren ve Tayce bütün öğleden sonra alışverişe çıktılar, sonra da akşamı kardeşimin evinde hazırlanarak geçirdiler. Sevgilim gideli sadece birkaç saat oldu ama ben şimdiden onu görmek için can atıyorum. Onu hissetmek. Onu öpmek için. Tanrım, bu gidişle ona odanın öbür ucundan bir aptal gibi bakmaya bile razı olacağım.

Asansörün kapıları açılıyor ve içeriden tanıdık bir kahkaha yükseliyor. Penny ve kızların odaya adım atışlarını izlemek için dönüyorum.

Bir sonraki nefesim boğazımda düğümleniyor. Henüz ceketini bile çıkarmamıştı ama şimdiden inanılmaz görüldüğünü söyleyebilirim. Altın halkalar, büyük, kırmızı dalgalar ve sadece birkaç ton koyu dar bir elbise. Gözleri odayı tarıyor, sonra bana takılıyor.

Gülümsemesi kalbimi ikiye böldü.

Cebimdeki poker fişini sıkarak bardağımı bırakıyorum ve onu selamlamak için hareket ediyorum. Ona bir öpücük vermek için eğildim ve geri çekildiğinde ensesindeki kavrayışımı sıkılaştırdım. "Artı bahşiş," diye mırıldanıyorum, bir tane daha çalarak. "Ve KDV."

Dudaklarımda gülümsemesini hissederek kendime üçüncü bir tane alıyorum. "Burası çok güzel" diyor, manzarayı seyretmek için yürürken. Onu bir köpek yavrusu gibi takip ediyorum, alçakta asılı duran güneşin yüzüne altın bir parıltı yayışını ve göz farının ışıltısını içime çekiyorum. "Ama kafam karıştı. Açılış gecesi değil, değil mi?"

Yanına kayıyorum ve sahiplenici bir kolumu beline doluyorum. "Pek sayılmaz Queenie." Etrafımıza bir göz attıktan sonra onu bir oyuğa çekiyorum. "Sana söylemem gereken bir şey var."

Yüzü düşer. "Tanrım, sen ne yaptın-"

Çenesini kavriyorum ve dudaklarına bir öpücük konduruyorum. Bu benim onu susturmak için yeni ve güzel bir yöntemim. Her zaman işe yarıyor. "Buradaki tüm bu adamları görüyor musun? Hepsi senin için."

Kaşlarını çatıyor. "Beni pazarlıyor musun?"

"İşler o kadar da kötü gitmiyor." Henüz. "Yani, hepsi Grotto'yu ziyaret etmek için sıraya girmiş durumda. Önce onlarla biraz eğlenmek isteyebileceğini düşündüm."

Gözleri büyüyor ve odayı sanki yeni bir ışık altında görüyormuş gibi tarıyor. "Ciddi misin?" Yaklaşıyor ve sesini teatral bir fısıltıya düşürüyor. "Bana buradaki herkesi dolandırabileceğimi mi söylüyorsun?"

"Onları dolandır, bebeğim." "Ama ben heteroseksüel oldum."

İnanamayarak gülüyorum. "Sende düzgün bir şey yok. Asla olmadı, asla olmayacak."

Bana bakıyor, şaşkınlığı heyecana dönüşüyor. "Ama ya..."

"Öyle bir şey olmayacak." Gabe'i kiliseden topallayarak çıktığından beri görmemiş olsam da adamları tam kadro buradalar. Yara izleri, dövmeleleri ve tehditkâr kaşlarıyla izlerin arasına karışmak için berbat bir iş çıkarıyorlar ama yine de buradalar. Ben de onu bir şahin gibi izliyor olacağım elbette. Endişelenecek pek bir şeyim yok. Kumarbazların hepsi incelendi. Onlar milyoner şanslılar, kariyer suçluları değil. Kumarhanelerimizden birinde şanslarını denediler çünkü bundan paçayı kurtarabileceklerini düşündüler, yakalanırlarsa kendilerini koruyabileceklerini düşündükleri için değil.

"Bunu yaptığına inanamıyorum," diye ciyaklıyor, kollarını omuzlarıma doluyor ve beni oyuğun içine doğru itiyor. Boğazımı öpüyor, çeneme doğru ilerliyor.

ve ağızma. Yumuşak bedeninin benimkine değdiğini hissetmek beni bir okul çocuğu gibi erekte etmeye yetiyor. Kulağıma ulaştığında "Seni seviyorum," diye fısıldıyor. Ve bu? Cildimi ateşe vermek için yeterli.

Benim yanımda, Angelo koltuğunda kayıyor. Viskisini dudaklarına götürüyor ama bir yudum bile almadan geri bırakıyor. "Tanrı aşkına."

Belmarsh, diğer tarafında kulağını çiğneyen avukat, irkilir.

Nico'nun eğlenen bakışları yanağımı ısıtıyor. Angelo'nun soğukkanlılığını kaybedip Rory'nin blackjack oynadığı adamı tabancayla dövmesinin ne kadar süreceğine dair bir iddiaya girdik.

"Sizin için başka bir şey var mı, Bay Visconti?"

Laurie'nin hastalıklı tatlı gülümsemesiyle karşılaşmak için başımı kaldırıyorum. Bileğimi tembelce sallayarak bir tur daha işaret ediyorum. "Yeni iş yerini beğenmedin mi Laurie?"

Boş bardağımı kaptığı gibi tepsisine koyuyor. "Ben gayet beğendim. Ne de olsa karada. Sevmediğim şey, iki garson aşağıda olmak." Başını eğerek duraklıyor. "İğrenç küçük sürtükler olsalar bile."

Anna ve Claudia'dan bahsediyor -Penny onların gitmesini istedi, ben de onları kovmak için iki kere düşünmedim.

"Sana yeni sunucular alacağım," diyorum. "Hatta daha iyilerini."

"Bana beş tane getir. Bu mekan yazın çok kalabalık olacak."

Bir çığlık dikkatimi odanın diğer tarafına yöneltiyor. Bu Rory, ayağa fırlamış ve galibiyetini kutluyor. Kazandıklarını yelpaze gibi savururken Angelo da ayağa fırlıyor.

"Artık yok," diye homurdanıyor ve dudaklarına sahiplenici bir öpücük konduruyor. "Otur."

Belmarsh onu selamlamak için ayağa kalkarak, "Ah, bu sizin sevgili eşiniz olmalı," dedi.

Rory duraklar. Üst dudağını tiksintiyle kıvırdı. Sonra Angelo'yu itti ve "Karın mı var?" diye bağırdı.

Masamızın etrafında kıs kıs gülen bir dalga var. Angelo burnunu sıkıp başını sallıyor. "Lanet olsun. Evde kalıp maçı izlemem gerektiğini biliyordum."

Rory'nin kıcını sıkıp kulağına karanlık bir şeyler söyleyerek Cas ve bazı iş arkadaşlarının Küba sigarası içtiği odanın daha medeni bir köşesine gider. Belmarsh garip bahanelerini sıralayıp ayrılırken, Rory kocasının koltuğuna kayar.

"Bunu kullanmak için ne zamandır bekliyordun?"

"Koridorda yürüdüğümünden beri."

Eğlencemi elimin tersiyle ovalayarak yok ediyorum. "Etkilendim. Ben de senin yeni keşfettiğin dolandırıcılık becerilerinden etkilendim."

Gölerek ellerini uzatıyor, ellerinde hafif bir titreme olduğunu gösteriyor. "Bana göre değil. Çok gergin oluyorum." İç çekiyor. "Bayan Artful Dodger bunu nasıl yapıyor bilmiyorum."

Bakışlarım barda Tayce ile birlikte oturan Penny'ye kayıyor. Başlarını birleştirmişler, gözleri odanın içinde geziniyor. Penny alçak sesle mırıldanarak konuşurken Tayce kaşlarını çatıyor, dikkatle dinliyor, şüphesiz ona verdiği ipuçlarını alıyor.

Bu çok ironik, hilelerden nefret ederim. Yine de burada, özellikle hırsız, yapışkan parmaklı kızımın istediği herkesi kandırması için düzenlenmiş bir etkinliğe ev sahipliği yapıyorum. Sanırım kendim için koyduğum her kuralı ve ahlak kuralını çiğnedim.

Kırmak için can attığım bir tane daha var. "Onu benimle evlendir," diye ağızımdan kaçırdım.

Bir garson sipariş ettiğimiz içkileri ve Rory için beyaz şaraplı bir spritzer getirdi. Bir yudum aldı, eğlencesini saklamak için berbat bir iş yapıyordu.

"Sakin ol, bir ay falan oldu."

"Bir ay sonra kardeşimle evlendin."

"Evet, ama sadece yalvardığı için."

Ona bakıyorum. "Ne?"

"Oh, kuğu. Bunu sana söylediğimi ona söyleme. Zaten bana çok kızgın."

Hiçbir şey söylemiyorum. Angelo beni kızdırdığı anda ortaya çıkacağını ikimiz de biliyoruz.

Rory içkisindeki buz küplerini karıştırıyor. "Ona doğru yüzüğü alırsan evet diyebilir."

Gölüşüm acı. "Ona o kadar çok yüzük aldım ki, hepsini birlikte taktığında Bay T.'ye benziyor."

Koltuğuma yerleşiyorum, sabrın değeri hakkında vaaz veren baldızımı pek dinlemiyorum. Barda Penny'nin manzarasına hayranlıkla bakmakla meşgulüm. Gerçek şu ki, dünya ve anneleri onun benim olduğunu bilsin diye parmağına bir yüzük takmak için mağara adamı içgüdülerime rağmen, mantıklı yanım henüz düğüm atmak istememesine saygı duyabilir.

Hayatta ne istediğini bulmak için çok uzun zaman harcadı; şimdi onu buldu ve bir süreliğine Penny Price olarak tadını çıkarmak istiyor.

Ve sorun değil. Penny Price olmasını ben de seviyorum.

Gece karanlık ve acıdır. Otoparkın üzerine çöken sis, bardan süzülen figürleri bozulmuş gölgelere dönüştürüyor. Arabanın motorunu çalıştırıyorum, Penny'nin ısıtılmalı koltuğunu açıyorum, sonra bagaja yaslanıp onun çıkmasını bekliyorum.

Her zaman olduğu gibi, beni onun varlığından haberdar eden şey onun gürültülü kahkahası. Bir sokak lambasının ışığına doğru sallanıyor, kolları

Rory ve Wren ile bağlantılı, Tayce de Wren'in diğer tarafında.

Beni ilk fark eden Rory oldu. "Rafe!" diye bağıyor. "Pazar gününe hâlâ çıkıyor muyuz?" Başımı sallayarak onu onaylıyorum. "Güzel. Şu karpuz şeylerinden biraz daha aldım ve- ah!"

Topukları altından kırılıyor ama kardeşim gölgelerin arasından fırlayıp onu belinden yakalıyor. "Tanrım, Magpie. Sana su ve hamburger lazım. Gel hadi." Onu kucaklayıp bekleyen bir arabaya taşıdı.

Rory omzunun üzerinden arkadaşlarına el sallıyor. "Yarın beni ara!"

Penny'nin Tayce ve Wren'le vedalaşmasını ve ardından bana doğru adım atmasını eğlenerek izliyorum. Yere konsantre olmuş, baldızımla aynı kaderi paylaşmamaya kararlı olduğu her halinden belli.

"Merhaba yakışıklı," diyor tatlı tatlı, yolcu koltuğuna kayarak. Kapıyı arkasından çarparak kapatıyorum ve arabaya biniyorum. Direksiyona geçtiğimde, ona iyice bakabilmek için yana doğru kayıyorum.

"İyi geceler mi?"

Alt dudağını ısıyor, kalın kirpiklerinin arasından bana bakıyor. "En iyisi. Bak!"

Çantasını kucağına atar ve tüm çalıntı malları dökülür. Kazandığı paralar, çaldığı cüzdanlar, çaldığı saatler. Bir Rolex'i ay ışığına tutuyor ve gözlerini kısarak bakıyor. "Gerçi bunun gerçek olduğundan emin değilim."

Başımı sallayarak çenesini kavradım ve hızlı bir öpücük çaldım. "Sen küçük pis bir hırsızsın; bunu biliyor musun?"

Sırtışı daha da büyüyor. "Gerçekten de öyle."

Bana bir süre uzun uzun bakıyor. Bakışları arabanın içindeki havayı ısıtıp ısıtmaya başladığında gözlerim kısılıyor. "Ne?"

"Hiçbir şey."

"Bana 'hiçbir şey' deme Queenie. Geçen hafta bu dersi aldığını sanıyordum." Bana son kez 'hiçbir şey' dediğinde, 'hiçbir şey'in ne olduğunu söyleyene kadar onu dizime yatırmıştım.

Eşyalarını yavaşça çantasına geri koyarak, yüküne odaklanır. "Güzel. Sana bir hediye aldım."

"İkinci el bir saat olmasa iyi olur."

Gülüşünün bu kadar gergin çıkmasına şaşırdım. "Öyle değil. İşte," elini yolcu kapısının cebine daldırıyor ve küçük bir mücevher kutusu çıkarıyor. Aramızdaki konsolun üzerinde duruyor ve ben de ona bakıyorum, sinirim göğsümü gıcıkıyor.

"Bu yeni dönem saçmalıklarının hiçbirisiyle ilgilenmiyorum Pen. Eğer bana evlenme teklif edeceksen, o lanet yüzüğü pencereden atarım, belki sen de onunla birlikte-"

"Tanrım, kapa çeneni ve aç şunu."

Çenemi çelikleştiriyorum. Ona son bir uyarı bakışı attıktan sonra kutuyu açıyorum.

Hemen kanım donuyor. Boğazımda bir şeyler düğümleniyor ve bırakın sıralamayı, ağızımdan tek bir kelime bile çıkmıyor.

Sonunda boğuk bir sesle "Giymiyorsun." diyebildim. Giymediğini fark etmediğime inanamıyorum.

Eli göğsüne doğru uçuyor. "Kolye olsa da olmasa da şanslıyım," diyor sessizce. "Sana sahibim, arkadaşlarım var, en iyi işe sahibim. Ben dünyanın en şanslı kızıyım."

Parmakları benimkilerin üzerinde kayıyor ve kutuyu benden alıyor. "Çoraplarım sende işe yaramadı, annenin şanslı olduğuna inanmanla ilgili tavsiyesini de dinlemedin. Belki bu işe yarar."

Dört yapraklı yonca kolyeyi minderden kaldırıp aramızdaki boşlukta sallandırırken göz kırpmıyor. "Yeni bir zincir taktırdım, bu yüzden biraz daha uzun. Daha erkeksi de." Garip bir kahkaha attı. "Dur, sana takayım."

Yumuşak elleri boynuma uzanırken hiçbir şey söylemiyorum. Söyleyemiyorum. Bu kadına nasıl aptalca takıntılı olduğumdan başka bir şey düşünemiyor gibiyim.

"İşte oldu." Zinciri gömleğimin yakasının altından geçirip göğsümü okşuyor, sonra gözlerimin içine bakıyor.

Kalbim alev alev yanarken bir süre ona bakıyorum.

Yumruğum saçlarının arkasını buluyor ve dudaklarım ağzını buluyor.

Kalbim alev aldı ve ben kibriti çakan Kraliçe'ye aşığım.

ALSO BY
Somme

SINNERS ANONYMOUS SERİSİ

Adsız Günahkarlar

Mahkum Edilen

Günahkarlar Tüketilen

Günahkarlar

Günahkarlar Kefaretini Öder

(Çok yakında)

CONNECT WITH

Me

Tanıtım ve alıntılar için [haber bültenime](#) kaydolun.
Facebook'ta [Somme Sketcher's Sin Room](#)'a katılın ve sohbet
edin

Somme şeyleri.

Instagram: @YazarSommeSketcher TikTok:

@Somme_Sketcher

Somme@AuthorSommeSketcher.com

Daha Fazla Çeviri Kitap İçin
Bizi Telegramda Takip Edin.

TİK TİK

